

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 25

Dimecres, 16 d'octubre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 20, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu
(Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

1. Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Tram. 255-00004/05) (Continuació.)

INTERVENCIÓ DELS GRUPS

<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sr. Colom i Colom.	1515
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1519
<i>Rèplica:</i> Sr. Colom i Colom (M).	1523
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1524
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Colom i Colom (M).	1525
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Carod-Rovira.	1525
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1530
<i>Rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	1533
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1535
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	1536
<i>Segona contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1536
<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Ribó i Massó.	1537
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1542
<i>Rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	1544
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1546
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	1547

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	1548
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1553
<i>Rèplica:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	1556
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1558
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	1558
<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras.	1559
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1563
<i>Rèplica:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	1567
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1568
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	1569
<i>Segona contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	1570
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	1570

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major. Per un espai de trenta minuts, té la paraula el Grup Mixt. Té la paraula el diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. Colom i Colom

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, reconec que se'm fa estrany pujar en aquesta tribuna i parlar en nom d'un grup parlamentari diferent del que sempre, des que sóc diputat, he parlat en aquesta cambra. Defenso, però –i defensem, però–, els mateixos ideals i el mateix projecte de sempre: el projecte i l'espai independentista del nostre país.

El molt honorable president de la Generalitat va començar el seu discurs d'ahir amb una sèrie de preguntes –segurament es podria interpretar que era molt a la defensiva– sobre si una sèrie de realitats eren o no eren política catalana; va agafar el brau per les banyes, que sempre és bo en política, tot i que de vegades té el seu cost, i totes les preguntes que us vàreu fer pretenien justificar una posició que segurament sabeu feble en la política dels darrers anys: l'excessiu pes de la dinàmica política espanyola en la política de casa.

És obvi que negociar i aconseguir traspassos dels mitjans humans de l'Administració de justícia, o que assolir l'Administració única a Catalunya del sector d'agricultura i de ramaderia, o és obvi que negociar –i obtenir– la cessió del 30% de la quota líquida de l'IRPF, etcètera, és obvi que tot això és fer política catalana. És obvi, segurament, que va deixant un pòsit al llarg dels anys, un pòsit real d'autogovern a Catalunya, però crec, senyor Pujol, que amb aquesta sortida primera al debat de política general podíeu intentar justificar o estàveu justificant més que la política es continués fent com fins ara, i això és el que em sembla que molts voldríem canviar, fent política a Madrid, sabent que és Madrid qui decideix el què i el com de la política catalana, amb el PSOE o amb el PP, o amb el qui sigui, encadenats perversament a un Estat depredador, a un Estat gasiu, a un Estat que ens vol de motor però que no ens deixa federalitzar, a un Estat que vol que la política d'aquí es decideixi allí, o almenys que s'hi prenguin les grans

decisions que hipotequen el nostre creixement econòmic i la nostra competitivitat en l'espai europeu.

Crec que m'heu de reconèixer, president, que els catalans tenim uns instruments polítics d'autogovern absolutament insuficients per a fer la política catalana que els nacionalistes –siguin els qui apunten o s'accontenten més amb l'autonomia, siguin els que volem tenir estructures polítiques d'Estat i reclamem la independència–, per a fer polítiques que els nacionalistes, dic, voldríem. Vós mateix, recentment, heu reclamat eines polítiques administratives i de finançament que responguin a les necessitats de l'estructura social i econòmica de Catalunya. I si les reclameu és que reconeixeu que no les tenim o no les tenim totes, o que les que tenim, l'Estatut i les lleis que el despleguen, no són suficients.

I el que no tenim per llei ho heu volgut i ho voleu aconseguir per pacte polític a Madrid, aprofitant la condició de clau en la política espanyola. És una via, però, en tot cas, no és la via per què molts nacionalistes hem optat. No és el dia ni el lloc, segurament avui, per analitzar un discurs que vau dirigir fa escassament una setmana al vostre partit, però em penso –i tornaria al final de la intervenció–, em penso que seria una llàstima que ahir –ahir, de fet, no hi vau entrar, parlamentàriament–..., i seria una llàstima que passés aquest debat de política general després d'una intervenció i després d'unes propostes que heu fet en l'àmbit polític i social del país, sense que es parlés d'algunes d'aquestes propostes. De tota manera, al final hi entraria un moment.

Voldria parlar, d'entrada, dels pactes que heu fet amb el Partit Popular, l'actual majoria en el Parlament de Catalunya, que ara per ara són més intencions al meu entendre, al nostre entendre, que no pas realitats, tret de l'acord sobre el sistema de finançament, que pot ser vist com una millora, perquè augmenta el 30% o fins al 30% la participació de la quota líquida de l'IRPF i en treu els topalls, però també convindreu amb nosaltres que és una millora insuficient, molt lluny, per exemple, d'aquells 250.000 milions per any que reclamàveu a la darrera campanya electoral, amb el nou sistema de finançament. El nou sistema no admet bilateralitats entre Catalunya i Espanya; parteix de la generalització en què estan immerses les comunitats autònomes catalanes dins del sistema de règim comú, i sabem que el punt més important, però, del sistema de finançament vigent no ens assegura als catalans que qualsevol ciutadà del nostre Estat –i en aquest cas a Catalunya– ha de rebre el mateix nivell de despesa pública. No ens assegura la igualtat, no es reconeix el deute històric pel que fa al finançament que l'Estat espanyol té envers Catalunya, no evita l'espoli ni evita la dependència econòmica que Catalunya pateix per part de l'Estat espanyol.

Per algunes veus que s'han sentit, sembla que podem començar a pensar, doncs, que el Govern de la Generalitat no es conformaria a continuar en aquesta via lenta, tan, tan lenta que potser no arriba massa enlloc, finalment, si un dia no hi ha un canvi substancial, i que el Govern de la Generalitat pugui preveure –dic, sembla, per algunes veus que s'han sentit–, que el Govern de la Generalitat pugui preveure, a curt termini, recla-

mar formar part de les comunitats de règim fiscal propi, assolint el que podríem anomenar un conveni tributari propi, diguem-ne concert econòmic, diguem-ne acord o pacte fiscal, diguem-ne conveni tributari propi. Crec que el nom no fa la cosa, crec que tots entenem què volem dir quan dissenyem aquest horitzó.

Aquesta cambra té constituïda una comissió d'estudi sobre el concert econòmic, justament a impuls, al seu moment, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que confio que dictaminarà la viabilitat per a Catalunya d'aquest nou sistema de finançament. El vostre conseller d'Economia i Finances parlava just fa un parell de dies de la possibilitat que un sistema tipus concert econòmic pogués reclamar-se des de Catalunya d'aquí a cinc anys, l'any 2001, o quan s'acabés la vigència de l'actual sistema de finançament pactat.

I fins i tot vós, president, heu parlat de la necessitat d'un pacte fiscal que permeti a la Generalitat de Catalunya recaptar –entenc–, gestionar, inspeccionar i liquidar l'esforç fiscal que fem els catalans per millorar –aleshores sí que substancialment– el nostre sistema de finançament general. Crec que fóra aclaridor per a aquesta cambra saber si és cert que plantejareu, un cop vençut aquest nou període de cinc anys de l'actual sistema de finançament, president, la formulació del finançament de la Generalitat en la línia d'un pacte fiscal de Catalunya amb el Govern espanyol, un pacte fiscal, tal com heu explicat en algun lloc, segons el qual la Generalitat ingressaria els impostos recaptats als catalans i en retornaria una part al Govern espanyol en funció de la participació en els costos generals de l'Estat i de la solidaritat envers territoris menys desenvolupats, un conveni tributari propi, com hem reclamat en moltes ocasions des de l'àmbit de l'independentisme.

I quan ho reclamàvem se'ns responia des del seu Govern que estàvem demanant «peres a l'om», i sembla que els temps canvien, la qual cosa sempre és de celebrar i celebrariem que fos així, que els temps canviessin, i ens agradaria tenir-ne un compromís parlamentari amb ocasió d'aquest debat d'orientació de la política general del Govern, i caldria des d'ara, en la línia de la mobilització de les millors energies de la societat catalana que demanàveu ahir, una iniciativa institucional d'explicació als catalans del cost de la dependència, de la situació negativa de la nostra balança fiscal, de la baixa inversió pública de l'Estat a Catalunya. En definitiva, una iniciativa institucional que fes que la població, que la societat catalana que està intoxicada per la cantarella que encara som un poble privilegiat en el conjunt de l'Estat, sortís de la seva desmotivació i pogués mobilitzar les seves millors energies, com dic, en uns moments que el país, segurament, ho requereix, o en els moments que el país ho requereixi.

Tret, doncs, de l'acord sobre el finançament, el balanç dels acords amb el Partit Popular, crec que encara és d'intencions i no pas de realitats. Els diputats que represento i jo mateix mantenim, senyor Pujol, el nostre escepticisme pel que fa a balanç de realitats. Vau dir ahir «caldrà esperar»; caldrà esperar a veure si aquestes intencions es converteixen o no es converteixen en realitats.

Per exemple, esperàvem –i jo m'agradaria que ho suggeriu en aquesta meua intervenció–, esperàvem que en aquest debat podríem conèixer compromisos més concrets pel que fa a algunes transferències importants encara pendants. Per exemple, per quan –si és que ja se sap– està previst, senyor president, que es traspassin els ports de Barcelona i Tarragona; quan l'Inem; quan alguna de les modificacions de les lleis de bases que restringeixen competències catalanes i, en tot cas, quines d'aquestes lleis; o saber si està al sac i ben lligat que la LOFAGE suprimirà totes les funcions polítiques i la mateixa figura dels actuals governadors civils, i ho diem per alguns rumors que indiquen poques ganes per part del Govern del Partit Popular, diguem-ne, de buidar realment de contingut aquesta figura i encarar aquesta transformació política a l'Administració de l'Estat. I, ja que anunciàveu que encararíeu aviat converses pel que fa a les inversions de l'Estat a Catalunya, també ens agradria saber –o conèixer–, president, amb quines propostes iniciu la negociació, o si hi ha alguna proposta en concret amb què s'inicia la negociació en aquest àmbit.

En l'apartat de les grans línies d'acció futura de govern em referiré només a alguns punts que ens preocupen especialment. En primer lloc, crec que vàreu ser excessivament optimista quan vàreu parlar del creixement econòmic dels diferents sectors productius a Catalunya, fruit de la vostra obra de Govern.

Prenc com a exemple la situació del comerç a Catalunya, coincidint que passa per un moment de crisi real. Algunes de les polítiques fetes pel Govern de la Generalitat, però, no apaivaguen, si més no, a hores d'ara, les inquietuds del sector, i la desaparició d'una conselleria pròpia, per exemple, com un instrument per a la reactivació del sector, o la retallada d'ajuts –coincidint amb la contenció pressupostària, segurament necessària, però retallada d'ajuts important– que s'ha fet al sector, o la moratòria que va arribar tard, al nostre entendre, i que s'ha interpretat com a arbitrària i suposo que en part, per això, la interpretació d'una sentència. Des de la posada en marxa de la Comissió Territorial d'Equipaments a la Generalitat, si no ho tinc mal entès –i em sembla que va ser algun dels vostres responsables en l'àmbit de comerç–, darrerament, hi ha hagut un 75% d'aprovacions de sol·licituds de grans superfícies comercials a Catalunya, i el principal problema ha radicat en la manca de criteris, crec, objectius per a les aprovacions i denegacions, sovint, d'aquestes superfícies. Això ha comportat que la Generalitat ja hagi perdut alguns dels recursos presentats en contra d'algunes resolucions preses per l'esmentada Comissió.

A Catalunya existeixen o hi ha en aquests moments una de les *ratios* més elevades d'Europa pel que fa a grans superfícies comercials, o mitjanes, i el comerç, el comerç tradicional, un dels sectors importants en l'economia productiva del nostre país, està, com heu dit, en una situació greu o de crisi, que no serà fàcil de pal·liar. Després, segurament, si aquest és un dels temes que creieu oportú de parlar-ne, hi ha més elements en aquesta reflexió que faria.

Sempre en el mateix capítol del creixement econòmic, pel que fa a l'agricultura i pel que fa després a les obres

hidràuliques m'agradaria també parlar-ne un moment. Vàreu dir, en relació amb l'agricultura, que la política agrària del Govern de la Generalitat era positiva i que els números canten. De fet, els números canten, però no sé si és per la música o per la lletra, però, sovint, ginyolen considerablement, aquests números.

D'una banda, els recursos són escassíssims: l'1,2% del pressupost i la retallada en el capítol d'inversions i transferències de capital l'any passat va ser prop del 30%, amb especial incidència en aquelles partides dirigides a la modernització de les nostres empreses agràries. I estem parlant d'un sector d'economia productiva que, a més, està íntimament lligat al reequilibrament territorial del país i que, per tant, requeria un esforç solidari del conjunt del país, esforç que, naturalment, hauria de tenir la seva plasmació pressupostària.

Qüestions com el Pla de reestructuracions de cooperatives, el suport a les assegurances agràries, el suport a la modernització de les estructures agràries, el suport a les associacions de defensa vegetal, etcètera, han quedat en un pla de bones intencions, però amb unes dotacions tan minses que no permeten una incidència apreciable en el sector. Per tant, si ho preguntéssim als pagesos, segurament no trobaríem massa agradable la música que es desprèn d'aquests números.

Pel que fa a la política d'obres hidràuliques, ja fa massa anys que estem, creiem, empantanegats amb unes obres que per al reequilibrament territorial del nostre país i per al desenvolupament del sector són del tot necessàries. Quants anys fa, president, que es parla del canal Algerri - Balaguer o del Segarra - Garrigues? Quants anys fa que es fa passar amb raons diverses els afectats per aquests canals? I sempre topem, davant d'una qüestió polèmica, amb la part del finançament d'obra que correspon als pagesos, a partir de la Llei d'infraestructures hidràuliques. Considerant que la Llei pot interpretar-se de manera flexible en aquest camp, entenem que caldria un acord definitiu entre l'Administració, els sindicats agraris, les comunitats de regants i, si cal, els partits, per tal de trobar un acord que permeti desbloquejar finalment el tema, i que a partir de pactar unes quantitats assumibles pels pagesos d'aquestes zones deprimides, permeti començar unes obres el futur de les quals, a hores d'ara, és encara incert. Ja sé que plantejar grans obres i grans infraestructures en una etapa o en una època de contenció en la despesa no és, segur, abellidor, però ho faig.

I podria exposar l'altra cara de la moneda, també d'indústria i d'obres públiques o de política territorial, però el temps segur que, en una primera instància, no m'ho permetrà.

Quan parlem de llengua i de cultura –quan en parlàveu ahir–, definiu la situació actual de la llengua catalana com a contradictòria tendent a millorar. Segurament hem de convenir que, en línies generals, això és cert. Però encara no ho és, dissortadament –i això em sembla que ho sabeu perfectament, president–, pel que fa a l'ús social del català o a aquells àmbits en què l'actual llei no arriba prou bé. Ja vàreu parlar ahir de l'Administració de justícia, de les hipoteques i els documents notariais. Cal afegir-hi la poca presència de la

llengua pròpia de Catalunya en l'àmbit del que queda de l'Administració perifèrica de l'Estat; cal afegir-hi la poca presència de la llengua catalana –nulla en molts casos– en l'etiquetatge de tots els productes que es fan, que es produeixen i que es venen a Catalunya, en l'àmbit del cinema, en el món audiovisual, etcètera. Com qui no diu res, ens vàreu tornar a anunciar que d'aquí a pocs mesos hauríem de tornar a parlar de normalització lingüística amb les diverses forces polítiques catalanes –aquesta va ser, si no en tinc mal record, la vostra frase.

Esperem, senyor Pujol, que aquest cop –no sé si a la tercera o a la cinquena– vagi la vençuda. Perquè, quantes vegades, des de l'espai independentista de la cambra, president, quantes vegades no hem sol·licitat que es tornés a posar en marxa el procés de millora, d'actualització de la Llei de normalització? Fa anys que el vostre propi avantprojecte de llei –que no estava, inicialment, malament de sortida, que el podíem millorar entre tots, òbviament–, fa anys que aquest avantprojecte de llei dorm el son dels justos en algun dels calaixos d'excepció del Departament de Cultura.

Podríeu precisar, senyor Pujol –podríeu precisar més–, quan es reprendran aquestes converses? I òbviament que cal iniciar aquesta actualització i millora de la Llei de normalització des d'aquest espai convivencial que sempre hem defensat, però, amb l'ajut i comprensió dels castellanoparlants, cal urgentment l'acció a favor del català des de tots aquests àmbits on estem, realment, o en regressió o aturats. I voldria sentir si aquesta és una –o no– de les vostres prioritats del Govern en els propers mesos, en els propers temps.

I, sempre en el camp cultural, voldríem saber quin seguiment s'ha fet de dues qüestions que van ser, en el seu moment, aprovades, o, si més no, hi ha un acord en el Parlament espanyol, a instàncies de les diferents formacions nacionalistes que hi són presents. Em refereixo al retorn a Catalunya del arxiu de la Generalitat republicana, captius, en bona part, a Salamanca, així com pel que fa a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, el seguiment que s'hagi pogut fer perquè la titularitat d'aquest sigui ja de la Generalitat. Es van aprovar iniciatives al Congrés de Diputats, han passat uns mesos; voldríem saber-ne el seguiment que correspon, en part, al Govern de la Generalitat.

En línies generals, ens preocupa que posaran com a excusa el que ja és un ral·lentiment econòmic general del país, que no hi hagin, en els propers pressupostos del 97, menys recursos per a cultura, menys ajuts, i es descarreguin responsabilitats en el vigor i en l'empenta, que sortosament és molta, del món associatiu i del món cultural català. Mai no hem cregut, d'altra banda, que la cultura en el nostre país hagués d'estar bàsicament subvencionada, però també creiem que és un dels puntals de la nostra reconstrucció nacional i, per tant, necessita suport públic; i no només en grans infraestructures, i no només en uns quants sectors. I es podria despendre d'ahir que seria un dels àmbits o dels camps en què, en els propers exercicis pressupostaris, potser no hi hauria la suficient força.

En tercer lloc, pel que fa referència al manteniment dels nivells de benestar dels ciutadans i de l'acció social del Govern de la Generalitat, em vull referir, en primer lloc, al camp de l'ensenyament, que dona als ciutadans la capacitat de promoció a través d'una bona formació. La mateixa comunitat educativa reconeix l'esforç pressupostari que Catalunya ha fet enguany, en comparació de la resta de les comunitats autònomes de l'Estat, pel que fa a l'aplicació de la LOGSE; tot i així, hi ha insuficiències que em sembla que cal evidenciar. Insuficiències en una part dels equipaments –encara hi ha massa aules habilitades pel que fa a l'ensenyament secundari–, retenció de despeses de funcionament ordinari dels centres. S'ha generat un problema, no nou però segurament més intens, pel que fa als menjadors escolars, en haver augmentat les necessitats. I vós sabeu, president, que l'aplicació de la reforma educativa s'allarga encara cinc anys més, o aproximadament, i que aquesta, segurament, és la incertesa major de la comunitat educativa en el nostre país. Voldríem tenir en aquesta cambra el vostre compromís que el ritme d'inversions del Departament estarà, en aquests propers cinc anys, situat sempre en aquesta cota actual. Jo crec que la comunitat educativa, nosaltres, reconeixem que és cert, que s'està fent un esforç pressupostari molt superior del que fan a les diferents comunitats autònomes, però el que preocupa és si aquest esforç es podrà mantenir i es mantindrà en els propers anys. Per això dic que, mentre duri aquest procés d'aplicació de la LOGSE, tranquil·litaria la mateixa comunitat educativa saber que hi ha el compromís de mantenir aquest ritme d'inversions en la cota actual. I, encara més, també som dels que creiem que aquest Parlament hauria d'aprovar una llei específica de finançament de l'aplicació de la LOGSE. I aquesta és una de les peticions, també, que vénen del mateix àmbit que abans esmentava.

Pel que fa a l'atenció social, el Pla interdepartamental de la renda d'inserció, el PIRMI, ha demostrat ser una eina útil i una eina eficaç, però el Govern l'ha deixat com a únic programa d'actuació sobre la pobresa i l'exclusió social. El Pla integral de lluita contra la pobresa i la reinserció social contempla moltes possibles actuacions, però realment només el PIRMI té partida pressupostària. Cal promoure –al nostre entendre– i millorar el PIRMI, millorant les prestacions; fer-ne més publicitat, reduint-ne aspectes burocràtics que pugui tenir; fer-ne una llei aprovada pel Parlament –ara és un decret, i la llei, tot i que és una promesa del seu Govern, encara no és una realitat–, i dotar el Pla integral de més recursos i més programes, entre ells polítiques de suport a les empreses d'inserció, empreses econòmicament autònomes, però que fan un servei d'integrar socialment persones excloses –pobresa, presó, drogadicció, etcètera. També creiem que s'hauria de tranquil·litzar, pel que fa als propers pressupostos, aquelles entitats d'iniciativa social que es temen retallades en els ajuts, quan encara no està resolt el problema del pagament –que sol ser impuntual– dels ajuts que ja estan concedits. Aquestes entitats, dedicades al treball del servei sociosanitari, veuen agreujat el problema, donat l'alt cost que representen els professionals especialitzats, les infraestructures que calen per a atendre tot-hom. Cal resoldre urgentment també aquest problema, abans de parlar de retallades.

I deixeu-me fer un apunt sobre la cooperació –sempre en l'àmbit del benestar i de la solidaritat–, en aquest cas, sobre la cooperació amb el Tercer Món. Malgrat els compromisos que tots els partits en períodes pre-electorals prenem, la destinació d'una part dels ingressos propis de la Generalitat a la cooperació amb el Tercer Món encara està molt lluny del 0,7%. Els darrers anys, en els pressupostos no s'ha mantingut la tendència creixent anterior, i, per tant, reclamem que es vagi cap a aquest objectiu i s'intenti arribar-hi abans d'acabar la legislatura. Aquesta destinació de recursos, entesa com un acte de justícia, de solidaritat i de reparació històrica, ha de ser fet, però, amb transparència i consensuadament amb les organitzacions no governamentals pel desenvolupament.

Com un tema a part, voldria deixar també constància que el nostre Grup manté la preocupació, pel que fa a l'Administració local, del manteniment d'una situació difícil de les finances dels ajuntaments, i per la indefinició del repartiment competencial. Amb tot, la nostra principal preocupació actualment rau en l'estat dels consells comarcals, president. Aquesta Administració local catalana viu, quasi deu anys després de la seva constitució, en un estat de total incertesa quant al paper que li toca fer. En els consells comarcals, s'hi resumeixen i accentuen tots els dèficits i mancances del món local català; en un marc jurídic marcat per la confusió i amb un finançament sovint anecdòtic, estan condemnats a ser una autèntica comparsa. Des del nostre punt de vista, ha arribat l'hora d'endegar totes les accions legislatives, administratives i econòmiques imprescindibles per a redefinir el seu espai d'acció i relançar-ne l'activitat. Al mateix temps, entenem que aquestes accions requereixen la clarificació del panorama de l'organització territorial de Catalunya: la substitució de les diputacions provincials per una organització administrativament pròpia i l'assumpció de les competències i recursos de les primeres pels ajuntaments i els consells comarcals.

I com a part final d'aquesta primera intervenció –he dit que en parlàriem a la part final–, potser per ser aquest, senyor Pujol, un debat d'orientació de la política general, m'hauria agradat que el vostre discurs, ens hauria agradat que el vostre discurs d'ahir contemplés propostes més de futur, propostes més de fons, a més a més de les propostes de línia d'acció concreta de govern. Sobretot perquè aquest debat parlamentari s'esdevé pocs dies després que s'hagin fet públiques una sèrie de propostes vostres de futur per a Catalunya que, si més no, interessin a tots aquells que volen aixecar el sostre de l'autogovern i, òbviament, a tots aquells que treballem legítimament per assolir la independència del nostre país.

Som conscients que aquest és un àmbit parlamentari i que aquelles propostes van ser fetes en un àmbit intern de partit, però els mitjans de comunicació se n'han fet ressò i, òbviament, poden connotar polítiques concretes –ja m'hi he referit, pel que fa al tema del concert econòmic, una de les propostes que feieu. Algun mitjà de comunicació parla avui de propostes obviades per vós, president, ahir en el debat, en la vostra intervenció primera, i són aquestes propostes obviades ahir les que

m'agradaria intentar que fossin presents avui. He parlat –ja ho he dit– de la proposta del pacte fiscal, la del concert econòmic, amb la reforma, si s'escau, de la Constitució i de l'Estatut, però m'agradaria també que parléssiu de la proposta articular de com es pot articular Espanya com un estat realment plurinacional, basant-se en la distinció entre les nacions històriques que la componen i les regions; o en la presència internacional de Catalunya en el terreny cultural i econòmic, la representació institucional catalana que hauria de tenir Catalunya, per exemple a la UNESCO o a altres; o en el millor tractament de la llengua catalana fora de Catalunya, a Espanya, en el món universitari i en el conjunt dels països de la Unió Europea; o propostes pel que fa a l'espai comunicacional català, o propostes pel que fa a les plenes competències de la Generalitat en l'Administració local.

Vau parlar, fins i tot, si es manifesten resistències emprades en interpretacions constitucionals, de plantejar la reforma de l'Estatut en un futur i, si cal, de la Constitució. Un cop clos el traspàs de totes les competències pendent encara, i potser abans de tot, entenem, des del Grup Parlamentari que represento, que per aixecar el sostre d'autogovern de Catalunya caldrà anar efectivament a la reforma estatutària per consolidar algunes estructures de país que ara ens són negades. Vós també heu parlat d'aquesta necessitat d'obtenir determinades estructures d'estat, i, fins i tot, heu parlat de sobirania –dèieu– pactada, o limitada –que no vol dir no tenir-ne gens, quan parlem de limitada–, o guanyar sobirania. Totes aquestes no són expressions meves, són expressions vostres en els darrers dies. I ho celebrariem sincerament, des d'una òptica independentista, que féssiu camí cap a aquests horitzons.

Podem conèixer, en aquest Parlament, aquestes propostes de futur? Quines estructures d'estat, per exemple, creieu possible, senyor Pujol, assolir en primera instància? Com es pretén assolir-les? Modificant, o fent, o impulsant quines lleis? Aquest Parlament ha aprovat per àmplia majoria i en més d'una ocasió el dret que té Catalunya, la nostra pàtria, a l'autodeterminació nacional. L'acció del Govern en els propers anys apuntarà cap aquí, o ens acontentarem, us acontentareu, com fins ara, amb polítiques d'anar fent la viu-viu?

Possiblement alguna cosa es mou en l'escenari polític català i hi ha un nou cicle que comença, i fins i tot, per a alguns, trasbalsat, aquest nou cicle que comença; però estic convençut que l'escenari polític es mou. I Catalunya, seguint el símil de ser aquella família que ja ha fet un gran esforç per comprar pis, que fèieu ahir, que ja ha fet un gran esforç perquè els fills estudiïn i perquè es puguin plantar pel seu compte, en comptes de dedicar una part dels seus guanys actuals a pagar els crèdits que ha hagut de demanar per fer tot això, hauria d'aconseguir emancipar-se de l'amo per al qual treballa i que l'explota. Això és el que entenc que hauria de fer aquesta família que ha fet l'esforç i que ara el paga, aquest esforç. I hauria d'aconseguir emancipar-se d'aquest amo per al qual treballa i que l'explota perquè, si no, sempre estarà en inferioritat de condicions a altres o en relació amb altres famílies veïnes que tenen, fent la mateixa feina, segurament, un sou superior i que no

s'han endeutat tant i que en moments difícils no tenen tantes dificultats d'invertir una part dels seus guanys a reprendre el futur.

Estem d'acord, finalment, que la societat catalana haurà de mobilitzar les seves millores energies, com reclamàveu ahir, en aquest escenari nou que es perfila i cloure el segle amb fonaments, parets mestres i bona part de la casa feta. L'objectiu de país, senyor Pujol, l'objectiu de país entenc, entenem que ha de ser començar el segle XXI amb l'ambició òbvia, clara, i la illusió també òbvia i clara, de cobrir la casa i de posar-hi la bandera. Potser tothom en aquest llinar de canvi de segle, potser tothom tenim coses a corregir, però potser tothom també tenim coses a aportar-hi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, sense limitació de temps.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, com és lògic, senyor Colom, vostè ha fet una..., ha posat molts temes sobre la taula, i em permetrà que no els hi contesti tots, entre altres coses perquè, si ara jo li contesto tots els temes, la meitat de tot el que es pot plantejar avui aquí, doncs, ja ho hauríem discutit, no? O sigui que triaré, espigolaré uns quants temes; si n'hi ha un especialment..., d'especial interès, en tot cas ja m'ho farà notar després, no?

És evident que el pacte que hem fet amb el Partit Popular és un pacte que acaba de néixer, i, per tant, no podem fer un judici sobre el seu grau de compliment. El que sí que puc dir és que, allò que lògicament s'havia d'haver complert fins el dia d'avui, s'està fent, s'està complint. I, per exemple, en aquesta línia li vull dir que el dia 6 de novembre hi ha d'haver reunió de la Comissió de Traspàs i que aquí el tema principal –no pas l'únic, però sí el tema principal– precisament ha de ser el del traspàs de l'Inem. Que pel que fa als ports de Barcelona i de Tarragona, perquè es pugui fer el traspàs, s'ha de fer una modificació a la Llei de ports, i aquesta es calcula, calculem que aquesta modificació podrà estar feta per allà el mes de febrer o març de l'any que ve, i llavors es farà el traspàs. Però perquè vegi que efectivament la voluntat hi és, doncs, li vull recordar –dic «recordar» perquè ha estat evident, patent– que el nomenament dels nous directors dels ports de Barcelona i de Tarragona s'ha fet ja d'acord amb el que ha suggerit la Generalitat. I, pel que fa, per exemple, doncs, a la Llei de costes, també hi ha el compromís de poder presentar la reforma de la Llei de costes per tal d'escapçar-ne allò que ha representat una disminució de les nostres competències, doncs, d'aquí a fi d'any. I com això li podria enumerar unes quantes coses més. Penso que en aquests moments nosaltres no podem acusar el Govern d'incompliment; el que passa és que, efectivament, és un pacte que té una durada llarga i, per tant, tampoc no podem avançar quina serà la valoració que al final n'hauré de fer, d'aquest compliment.

El segon punt que li vull tocar és el de comerç, que ha dit vostè. L'hi vull tocar, primera, perquè vostè hi ha insistit bastant, i en segon lloc, perquè per a nosaltres efectivament és una gran preocupació en aquest moment; preocupació perquè hi ha una baixa del consum –com dèiem– que és general, que és de tota Europa –però això no treu que aquí fa el mal que fa–; segona, perquè òbviament en aquests moments ens trobem, doncs, una mica mancats d'alguns dels instruments que necessitaríem per a poder actuar, per a poder actuar d'acord amb la nostra filosofia política, social i, en aquest cas, econòmica també, no? I, per tant, nosaltres en aquest moment, i mentre no ens puguem proveir d'aquesta nova normativa, doncs, el que hem de fer cada vegada que ens demanen permisos per fer grans superfícies és actuar d'acord amb la normativa vigent, que mirem d'interpretar –ho dic ben clarament i sense cap mena d'embut– al més restrictivament que podem. Nosaltres hem procurat durant aquests anys –i de fet ho hem aconseguit, perquè els números hi són i les xifres canten– que no hi hagués a Catalunya un excés de grans superfícies i que a més, sobretot, no vinguessin, diguem-ne, totes de cop amb una gran glopada, perquè entenem que això hauria estat molt pernicios per al nostre comerç.

El nostre comerç, el nostre comerç, diguem-ne, usual, el tradicional de casa nostra –tradicional no vol dir vell, ni envellit, ni passat de moda, sinó simplement el que respon bàsicament a la iniciativa particular de molta gent de casa nostra–, aquest comerç, evidentment, ha sofert l'embestida d'aquestes grans superfícies, aquí com a tot el món, però en tot cas hem de dir que aquí l'ha pogut aguantar millor perquè –i els números canten, repeteixo– avui a Catalunya hi ha menys grans superfícies per habitants que en els llocs amb els quals ens hem de comparar; és a dir, no ens podem comparar amb llocs que no tinguin grans àrees urbanes, per exemple, no? Ens podem comparar amb Madrid, ens podem comparar amb Andalusia, ens podem comparar amb València, bé, ens podem comparar amb Saragossa, etcètera. I evidentment ens podem comparar amb França, ens podem comparar amb Alemanya, tot i que a Alemanya no n'hi ha tantes com a França. Únicament, a Europa, Itàlia és un país en el qual la densitat de grans superfícies és inferior i molt inferior, perquè a Itàlia hi ha hagut sempre un fre a les grans superfícies, i molt radical, és molt inferior a aquí.

Ara, per altra banda, s'ha de fer notar en el comerç que hi ha una transformació radical que afecta tothom, noves formes de comerç revolucionàries que moltes d'elles fins i tot també afecten i posen en perill o poden posar en perill en un termini no gaire llunyà fins i tot –fins i tot– les grans superfícies. Però per la resta nosaltres procurarem seguir-lo defensant, el comerç, per una raó, que és la següent: és a dir, entenem que el comerç, el petit comerç, constitueix un dels elements d'aquest teixit social i econòmic que dóna base, que dóna consistència, que dóna base àmplia a la nostra societat. Entenem que si això es perdés..., i de fet en algun país europeu on s'ha obert molt la mà a les grans superfícies, en part a França mateix, actualment hi comença a haver una revisió i comença a pensar-se que ha estat un error deixar la mà tan oberta en aquest sentit, que això,

doncs, acaba perjudicant seriosament aquest teixit no solament econòmic, sinó aquest teixit social i aquest teixit humà que està en el comerç i en tantes altres coses –i ahir en parlàvem, quan dèiem, ens referíem a la societat civil– en la base del nostre país. Per tant, nosaltres seguirem tant com puguem fent aquesta defensa, tot i que –repeteixo– ara estem passant una temporada en la qual aquesta defensa se'n fa més difícil. Esperem que això ho puguem superar ràpidament.

Li donaré unes dades, molt poques, sobre agricultura, perquè..., n'hi ha moltes més per donar, però, com que m'imagino que aquest serà un tema recurrent, vostè comprendrà que jo em guardi també algunes dades per contestar altres persones que intervinguin després, no? En primer lloc jo li he de dir, de torta manera, que les dades ens diuen –i li'n donaré dues o tres– que la nostra agricultura està superant bé la dificultat que suposa la integració europea, i li donaré un parell de dades, no? Per exemple, la superfície agrària, quan nosaltres vam entrar a la Unió Europea, era de 8,9 hectàrees; després, l'any 92, va ser d'11,5, i després de 14,9. Això, naturalment, es pot interpretar negativament, perquè vol dir que hi ha menys pagesos; però, per altra banda, el que queda molt i molt clar és que la competitivitat de les nostres empreses agràries a base de 8,9 hectàrees, evidentment, no era possible, i que, per tant, aquesta relativa concentració era una necessitat i s'ha de considerar com un fet positiu. Una altra cosa és que la renda agrària per pagès, per ocupat –millor dit–, per ocupat en l'agricultura, l'any 90, era de 2 milions de pessetes; l'any 94 va ser de 2.800.000 pessetes, i l'any 95 ha estat de 3 milions de pessetes. En això, naturalment, hi ajuden els anys bons i els anys dolents agrícola, però la tendència és molt clara, i si ara, doncs, m'entretingués amb més xifres, encara seria més evident. I l'última cosa que li vull donar és que des de fa uns anys, pocs, s'ha trencat, concretament des de l'any 92, però sobretot des de l'any 93, s'ha trencat el que era la tendència tradicional en el camp, que és el fet que no s'hi incorporessin joves, és a dir, que no hi haguessin pagesos nous, pagesos joves. L'any..., de fet durant molts anys més aviat hi havia una minva en aquest sentit; l'any 92 se n'hi van incorporar 98, que és una xifra petita; però l'any 93 s'hi van incorporar 522; el 94, 490; el 95, 577. I sobre aquesta qüestió de la incorporació de gent jove a l'activitat agrària, podria donar-li prou dades, però suposo que comprendrà que me les reservi per a intervencions posteriors.

Deixi'm ara, i per acabar, estendre'm, en canvi, més en un dels temes que vostè ha plantejat, important, i que voldria contestar-lo amb una certa amplitud, que és el tema del finançament, concretament el del finançament. Jo el que he plantejat, el que vaig plantejar la setmana passada, com vostè va dir, és que nosaltres gradualment –deia–, gradualment hauríem d'anar a un gradual acostament –fixin-se en la paraula–, un gradual acostament, en la pràctica i finalment en els textos legals –en la pràctica i finalment en els textos legals–, a una formulació del finançament de la Generalitat en la línia d'un pacte fiscal de Catalunya amb el Govern central. Deia que això, aquest gradual acostament, es podria fer a través –també els prego l'atenció sobre això– de la progressiva aplicació del principi de correspon-

sabilitat combinat amb el progrés general d'Espanya. És a dir, personalment dono molta importància que durant els propers anys hi hagi, tant des d'un punt de vista polític, com des d'un punt de vista econòmic, com des d'un punt de vista social, una evolució política a nivell general de l'Estat espanyol; perquè de fet, contràriament al que de vegades potser s'ha pensat, nosaltres, almenys tal com nosaltres tenim plantejat el nacionalisme a Catalunya, no en traiem res que Espanya vagi malament; a part que seria injust desitjar-ho, però a part d'això no en traiem res. Nosaltres necessitem que Espanya vagi bé, perquè, si no, l'acumulació de crispacions i de complexos i de reaccions no sempre racionals en contra nostre, doncs, és molt gran.

Per tant –repeteix–, el que jo vaig dir és que la progressiva aplicació del principi de corresponsabilitat combinat amb el progrés general d'Espanya han de permetre un gradual acostament, en la pràctica i, finalment, en els textos legals, a una formulació del finançament de la Generalitat en la línia d'un pacte fiscal de Catalunya amb el Govern central, que, òbviament, consisteix, ha de consistir a evitar que ells, el Govern central, tinguin el que ara està passant sempre, i és que tinguin la clau, i, per tant, el que hem de mirar és que en el cent per cent, o en el percentatge que es pugui, nosaltres cobrem i després paguem, i no sigui després que els altres cobrin i després ens paguin. D'això, concretament, la paraula que normalment s'utilitza a Espanya és la de «concert»; en altres indrets on es practica amb una aplicació del cent per cent, o amb una aplicació que no arriba al cent per cent, parcial només, per a determinats impostos només, se'n diuen altres paraules. I per això es va utilitzar aquesta paraula, molt més, diguem-ne, genèrica, de «pacte fiscal».

Ara bé, voldria fer unes precisions. La primera cosa que voldria dir és que convindria molt –i ho dic en termes generals, ara, això, eh?– que nosaltres no ens fixéssim massa en els altres: ni en els bascos ni en ningú. Nosaltres som el que som, i tenim els nostres aspectes positius i els nostres aspectes no tan positius, però nosaltres som el que som. I hem de demanar el que ens convé, prescindint de si els altres tenen això o allò o el de més enllà. En aquesta cosa que tantes vegades hem criticat, del greuge comparatiu –«Doncs jo vull això perquè l'altre ho té; no hi havia pensat mai, a tenir això, però com que l'altre ho té ho vull tenir»–, o bé en aquesta actitud de dir: «Abans de saber si això és bo per a mi, vull saber si és bo per al del costat, perquè si és bo per al del costat, doncs, jo ja diré que és dolent», en aquesta actitud, no hi hem de caure. Nosaltres som el que som: som el fruit de la nostra història, que és diferent de la d'altres pobles, i tenim els nostres pros i els nostres contres. Però això que ara veig en els diaris, que els bascos demanen no sé què que té Navarra i que ells no tenen; que Navarra demana no sé què que ells no tenen i que els bascos tenen; que, l'altre dia, Madrid i Cantàbria van demanar també una mena de pacte, de concert –i ningú no en va fer cas, perquè aquí el que passa és que, quan Catalunya planteja un problema, aleshores sí, a tot Espanya hi ha un gran rum-rum, però això ho van demanar, busquin la premsa de la setmana passada–; que si Extremadura i Andalusia diuen que Catalunya..., més o menys tots ho diuen; que si Galícia

fa dos anys feia un recurs contra nosaltres i ara el retira, perquè..., bé, i que si nosaltres, per exemple, ens comencem a fixar més del compte en el País Basc i en Navarra, o en Canàries... Que també té, sigui dit de passada, un règim especial, i que per tant ens permet dir, això sí, cada vegada que ens diuen: «Escolti, és que es trencaria la unitat fiscal i financera espanyola!», que ja està trencada. No n'hi ha, d'unitat fiscal i financera, a Espanya, no n'hi ha, perquè com a mínim hi han tres economies, tres hisendes, que tenen les seves particularitats. Però torno a dir: «Escolti, no ens hi fixem tant, en els altres», perquè, si ens hi fixem, entrarem en una guerra desagradable, molt antipàtica, i que finalment «antagonitza» la gent. Nosaltres, de coses més positives que els altres –que qui sigui–, també en tenim una pila. No una, ni dues, ni tres. Si comencem a fer una comparança amb qui sigui..., si volen, amb el País Basc, i si volen que els digui les coses que nosaltres tenim millor, els les diré, i algunes d'elles són molt evidents. Per tant, oblidem-nos-en. Nosaltres hem de demanar el que hem de demanar, i evidentment demanem que, de mica en mica, s'arribi a una situació, primera, del màxim possible d'autonomia financera, que vol dir que el màxim possible de recursos els cobrem nosaltres –en la qual cosa, sigui dit de passada, el pacte que ara hem firmat amb el PP representa un avenç molt important, i està obert a ulteriors ampliacions– i que, per altra banda, i com a conseqüència d'això, no depenguem tant dels altres. Perquè això sí que és dolent, i els posaré un exemple de fins a quin punt és escandalosament dolent, això, de vegades.

Fixin-s'hi: durant els últims set o vuit anys, per tres vegades, el Govern central tot d'una ha dit: «Hem d'aflorar el dèficit de sanitat». Oh, escoltin, a nosaltres vostès no ens ho havien dit, que hi havia un dèficit de l'Insalud, perquè, del que gasta l'Insalud, una part, el percentatge, el 15,99 és per a nosaltres; per tant, vostès no ens ho havien dit, que hi havia més despesa, que vostès ens havien amagat durant dos o tres anys i que ens l'havien d'haver pagat, i ens l'han amagat. Ens l'han amagat! Els governs anteriors, per tres vegades han hagut de confessar que ens havien amagat despeses. I aleshores, al final, pel que sigui, ho han hagut d'aflorar, i ens han hagut de donar la part que ens corresponia, aquest 15,99, però ho hem rebut tres anys més tard, i encara ens han fet pagar interessos! O, com a mínim, depèn dels anys, simplement ens ho han donat sense interessos. Això és el que s'ha d'acabar, i aquest dependre de l'altre d'aquesta manera tan..., de fet tan escandalosa, i tan, tan, tan tremendament incorrecta. És per això que ningú del Govern central es pot molestar si ara, quan diuen que la sanitat, l'Insalud, la sanitat de l'Estat fa estalvis, nosaltres no ens ho creiem. Per què ens ho hem de creure, si per tres vegades ens han enganyat? Per què ens hem de creure que hi ha una racionalització? Per què ens hem de creure que no hi ha dèficit a la sanitat? Ja és ben curiós: tot d'una, el Govern del Partit Popular diu que aflora 700.000 milions de pessetes de dèficit anterior, del Govern anterior, del pressupost general, i resulta que en sanitat no hi ha ni un duro de dèficit... Ja és gran, això! Aleshores, és clar, si per cas li hem de dir al Partit Popular: «Escoltin, d'aquests gestors de l'Insalud, no en treguin ni un, perquè són

boníssims!» (*Rialles*.) Perquè si resulta que tot l'Estat fa 700.000 milions de pessetes de dèficit, i en sanitat ni un duro de dèficit... Oi que no ens ho podem creure, això? Bé, doncs aquí estem, i aquesta és la discussió que en aquests moments tenim, per exemple, en el tema de sanitat. I el que hem d'aconseguir és això: que no ens tinguin la clau ells.

I ho repeteixo altra vegada, i vull insistir-hi, perquè és un aspecte molt important: l'acord que hem aconseguit ara va en aquesta línia. És a dir, va en la línia del que, amb unes paraules molt mesurades, deia en aquest discurs –que no correspon a aquest Parlament, i que en prego disculpes, però és que he estat, diguem-ne, incitat a fer-ne ús–: «La progressiva aplicació del principi de corresponsabilitat ha de permetre un gradual acostament» –la progressiva aplicació, un gradual acostament– «en la pràctica, i, finalment, en els textos legals, a una formulació del finançament», etcètera etcètera.

Per tant, ara, nosaltres –que això també ho deia l'altre dia, però ara ja sembla que no cal que torni a fer-ne ús, d'aquest document–, nosaltres, el que hem de fer ara, què és? Home, en primer lloc, complir els pactes. Nosaltres reclamem que el Govern compleixi els pactes, i nosaltres hem de complir els nostres. I nosaltres tenim un acord amb el Govern, amb el Govern del Partit Popular, que dura cinc anys. I durant aquests cinc anys, doncs, hi ha d'haver l'aplicació gradual d'aquest plantejament, que ens ha d'aportar, només en concepte del tema de l'IRPF, com a increment d'ingrés respecte al que tindríem pel que és la situació actual, 113.000 milions de pessetes. Hi han altres ingressos, que ara no m'hi aturo, perquè m'allargaria segurament més del compte, senyor Colom, que fan que puguem..., no sé si arribar als 250.000 milions de pessetes l'any 2001 –que és quan dèiem, l'any 2001–, que puguem arribar als 250.000 mlions de pessetes. Perquè hi han altres conceptes, que no són només aquest, que ens han de venir a través de l'IRPF, com per exemple la sanitat, com per exemple, diguem-ne, serveis especials, com per exemple més participació en els fons europeus, com per exemple les inversions de l'Estat, etcètera.

Bé, jo, doncs, els volia dir que aquesta serà la nostra actitud. Nosaltres hem de respectar el que hem fet, nosaltres hem d'aplicar això..., tenint present, torno a dir-ho, que representa una millora en allò que ens interessa més, que és tenir més autonomia financera, perquè hi ha més diner que nosaltres recaptem, i a partir d'aquí sí que hem de plantejar i anar discutint, com dèiem aquí, un «gradual acostament en la pràctica i, finalment, en els textos legals», que es digui concert o que no es digui concert, sigui pel cent per cent o no sigui pel cent per cent, sigui per uns impostos o per uns altres o per tots, en la línia que passa –i no en diuen «concert», ni «concert total», ni «concert parcial»–, doncs, per exemple, en cantons suïssos, o en els *Länder* alemanys, o en el Quebec, doncs, hi hagi tota una sèrie d'ingressos que passin directament, primer, per la Generalitat i, en tot cas, que després vagin a parar, en la part que correspongui, al Govern central. O bé, si en això no ens posem d'acord –tot això s'ha d'estudiar, però jo crec que ara ho tenim, perquè estem en més bones condicions, tant conceptuals com materials–, doncs, fer com fan en al-

tres països, en els quals, simplement, finalment s'arriba a una solució en la qual hi han uns impostos que són per a la comunitat autonòmica, o per al municipi, i uns altres impostos que són per al Govern central.

A tot això s'hi pot arribar, i n'hi han prou exemples. I tenim camí, encara, per anar endavant. Per exemple, si volem agafar exemples d'altres països, doncs, podem veure com la participació en l'IRPF dels *Länder* alemanys és del 42,5% –no del 30%: del 42,5%–, i tothom diu que és un país exemplar des del punt de vista del repartiment dels ingressos financers.

Tot això s'anirà fent, però no dubti, senyor Colom, que nosaltres en aquesta línia –en aquesta línia– no ens aturarem, en aquesta línia no ens encantarem, en aquesta línia anirem, però d'aquesta forma que acabo de dir-li i que acabo de llegir-li.

Tot això, probablement, requereix també –però això ja seria un altre tema–, tot això requereix també ser capaçs, tots plegats, però d'una manera molt especial el Govern de la Generalitat, de fer una renovació del seu discurs dirigit a tot Espanya. De fet, moltes vegades, des de Catalunya s'ha intentat un discurs que pogués ser entès dintre d'Espanya, i jo espero que això, de mica en mica, pugui ser evident, que es pugui parlar d'aquests temes sense necessitat que el «ja m'està bé, ja m'està bé això meu, tot i que sigui molt dolent, sempre que també sigui dolent per als catalans»..., vull dir que aquest tipus d'argumentació –que és una argumentació d'un caràcter excessivament primari–, espero que aquesta argumentació es podrà anar superant, i es podrà anar superant a mesura –i per això ens interessa molt, a nosaltres ens interessa– que tot Espanya vagi bé.

Quan el Rodríguez Ibarra diu: «Avui a Andalusia no es podrien filmar *Los santos inocentes*», diu una cosa: primera, que és veritat; segona, que representa un gran èxit del que ha estat la democràcia a Espanya, dels governs que han governat Espanya fins avui, i tercera, que vol dir que, el concepte de solidaritat, l'hem d'aplicar d'una altra manera. Perquè el vam aplicar en una circumstància en la qual es podien rodar, es podien filmar *Los santos inocentes*, i ara resulta que no, que això ja s'ha superat. Per tant, aquesta és una resolució del discurs d'ells i nostre. D'ells també, perquè a partir del moment que no cal que hi filmin *Los santos inocentes* vol dir que els seus plantejaments, les seves ambicions, els seus propòsits, els seus projectes, els seus programes, han de ser uns altres –han de ser uns altres. No vull posar més exemples concrets d'aquest tipus, però de tota manera indica que alguna cosa de substancial ha canviat a Espanya –a Catalunya també, evidentment– i que, per tant, el nostre discurs també pot ser, i també ha de ser, diferent. Diferent, entre altres coses, en un sentit de més exigència.

Óbviament, tot això requerirà –i acabo– no limitar-se al tema estrictament econòmic. Aquest discurs és el discurs del fet diferencial, que hem reintroduït. Perquè l'extrema –i potser excessiva– prudència amb la qual el nacionalisme català, en general, i els partits catalans en general, varen actuar en el moment de la transició va fer que aquell llenguatge –que per altra banda era típic, per exemple, de la Generalitat republicana– del fet diferen-

cial quedés silenciats, quedés silenciats per tal que això no acabés de posar més bastons a les rodes de la transició democràtica. Però ara, de la mateixa manera que ja no es pot filmar ni cal filmar allà *Los santos inocentes*, ja no hem de tenir por respecte a les rodes que es puguin posar a la transició democràtica, perquè la transició democràtica ja està feta, i està ben feta, i és mèrit de tothom. Està ben feta. Per tant, ara ja no cal que anem amb pors i amb embuts, i hem de dir les coses pel seu nom. Senzillament, hem de dir les coses pel seu nom. I això és el fet diferencial: Catalunya és, dintre l'Estat espanyol, una nació, i requereix un tipus de reconeixement competencial, financer i institucional diferent. I aquest és el nou llenguatge, el nou discurs que tots plegats –i, òbviament, en primer lloc el Govern de la Generalitat, però tots plegats– hem de fer de cara a la resta de l'Estat.

Gràcies.

El president

Per al torn de rèplica, i per un espai de deu minuts, té la paraula el diputat senyor Colom.

El Sr. Colom i Colom

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, deixaré per al final d'aquests deu minuts aquesta part última que heu respost, el tema del finançament, i sobretot entenc que un cert nou clima de la vostra última part, diguem-ne. Però això ho deixaré per al final. Deixeu-me parlar, breument, del tema..., insistir en el tema del comerç, i en el tema..., un parell de qüestions sobre el tema de la pagesia.

Pel que fa al tema de comerç, jo el que he dit és que evidentment que no ens podem comparar amb aquells països o amb aquelles àrees menys poblades o menys industrialitzades pel que fa a nombre de grans superfícies comercials, però òbviament, insisteixo, president –i això no m'ho podeu pas negar, perquè les xifres canten, en aquest tema–, que tenim una concentració de grans superfícies comercials i mitjanes –que de vegades fan tant de mal al petit comerç com les grans– de les més altes d'Europa i, per tant, que s'hi ha de posar mesura. I des del sector que represento, òbviament, insistir en aquest debat: que cal remarcar la importància i el factor social que té el comerç en la constitució i el manteniment de l'actual estructura de la societat catalana; cal oferir al comerç qualitat a tots nivells –en els serveis, en el producte, en les infraestructures, i també en els serveis complementaris–; que des de l'Administració no es poden afavorir més grans superfícies facilitant les infraestructures d'accés als establiments, etcètera, quan als petits comerciants això els va pel seu càrrec; que s'ha de respectar tant la llibertat com les necessitats del consumidor, i intentar compatibilitzar-les amb les dels comerciants; que cal fomentar l'associacionisme com a nou mètode de gestió empresarial, un associacionisme dinàmic, que proposi accions promotores a les administracions, que participi i incentivi la mateixa Administració aquest tipus d'associacionisme; que cal adaptar el comerç a la ciutat i als ciutadans i no pas a la inversa, i que s'ha de trobar aquest equilibri –que sé que no serà fàcil– entre els diferents tipus

i models de zones comercials –els hipermercats, les grans superfícies, les botigues–, sense que això suposi l'empobriment i la desertització dels centres de les nostres ciutats o dels nostres pobles, i, òbviament, destacar la importància de la formació en l'àmbit comercial.

Pel que fa al tema de la pagesia, tot i que és cert que –i les xifres que heu donat ho demostren– els joves, poc a poc, molt poc a poc, s'incorporen o continuen a pagès..., i puc parlar per la meua zona, per la meua comarca, i és cert que els últims anys, diguem-ne, els joves de setze, disset, divuit anys que han passat per escoles de formació agrària, i que a Osona, per exemple, n'hi ha una de molt bona, com en altres comarques –el Vallès– properes, la majoria d'aquests joves s'han quedat a pagès, alguns potser atrets per subvencions, i això no seria bo, perquè no sé si arribaran després, aquestes subvencions. Però, en tot cas, el que no es pot fer ara és deixar-los penjats, aquests joves. Jo no dic que sigui la seva intenció: dic que el que no es pot fer és que ara que hem invertit la tendència i torna a haver-hi jovent que es queda a pagès, que quedi desatès i que no tingui les motivacions importants per tal de poder continuar fent la seva feina i fent-la bé, perquè ha tingut un grau de formació important que no havien tingut els pagesos segurament abans, o molts pagesos abans.

I, de nou, insistir..., no me n'heu dit res, però, president, voldria saber hi ha algun compromís concret a hores d'ara pel que fa als canals de l'Algerri - Balaguer o el Segarra - Garrigues que, diguem-ne, variï la situació actual. Em penso que aquesta és una petició que es va fer en aquesta cambra no fa massa mesos, però en aquest debat, donada la preocupant situació d'aquesta zona, em sembla que l'hem de tornar a treure. Per tant, insistiria a demanar-vos si hi ha alguna dada nova en relació amb aquestes dues grans obres a la part de ponent del nostre país.

Pel que fa al tema del finançament, a veure, em sembla que nosaltres sí que hem set generosos –«nosaltres» vull dir Catalunya– essent motor i continuant essent motor i zona d'espòli; d'aquí surten molts recursos cap a l'Estat. I heu dit que és el vostre parer que Espanya, doncs, ha d'anar bé i que malament si desitgessim el contrari. Jo de vegades em pregunto si a Espanya hi ha molta gent que vol el revés, que Catalunya vagi bé. Que des de Catalunya hi ha gent que vol que Espanya vagi bé, ho acabeu de dir, i em sembla que una obra de govern de molt temps..., els ho heu pogut intentar demostrar; però que a Espanya es vulgui que Catalunya vagi bé, això ja no m'ho crec tant. I, per tant, aquest és un dels elements, em sembla, que pel que fa al tema del finançament ha de servir de base en campanyes d'informació, totes les que vulgueu, però en afirmació d'un model propi.

Mireu, president, m'heu donat tota una pila d'arguments favorables a la necessitat del canvi del sistema de finançament. Vós mateix els heu donat, aquests arguments, un darrere l'altre, o sigui, que tenim un sistema que gradualment ha anat variant, ha millorat molt, molt, molt poc sensiblement, però ha millorat, i a la pràctica hi haurà més recursos que no hi havia fins ara; en tot cas, molt pocs en relació amb aquells recursos que se'n van de Catalunya i que no tornen, òbviament, i en això

em sembla que també hi heu de coincidir. Home!, ja poden estar contents: més de 800.000 milions reconeguts en la balança fiscal sempre negativa per a Catalunya, cada any, que surten i no tornen. I, per tant, si d'aquests 800.000 milions, l'any 2000 o 2001 seran recuperats 113.000 milions..., però encara queden prop de 700.000 milions més que continuen en el diferencial negatiu a l'Estat, i, per tant, encara hi ha, diguem-ne, un flux que ens és absolutament negatiu i que jo entenc que per tots els arguments que vós mateix heu donat, home, vull pensar que els propers cinc anys la cosa anirà de la següent manera... —no sé si el conseller de Finances, que va fent que no amb el cap, aquesta vegada em farà que sí—, vull pensar a veure si anirà de la mateixa manera, si durant aquests cinc anys es complirà l'acord i el vostre Govern procurarà que es compleixi sempre —espero i confio— a l'alça per a Catalunya. Ells confiaran sempre que es compleixi a la baixa per a Catalunya. L'any 2001, entenc, president, que del que heu dit hi hauria un canvi substancial en el tema del finançament: ja no seria un graó més, ja no serien uns retocs més, ja seria la negociació diferent per establir un conveni tributari propi, un pacte fiscal, el que en digueu; el nom jo penso que ens importa poc, el que volem, el que segurament hem de convenir és que Catalunya ha de tenir més instruments de finançament dels que té per a tirar endavant.

Per tant, entenc que a partir de l'any 2000 hi ha la negociació del conveni tributari propi i entenc que des d'ara fins a l'any 2000, mentre el Govern..., hi haurà estira-i-arrotonsa entre Madrid i Barcelona altre cop pel que fa a l'aplicació del sistema de finançament, i molt em temo que fruit d'aquest estira-i-arrotonsa hi anirem perdent sempre nosaltres —al temps, ja ho veurem, tant de bo no sigui així—, però mentre passa això entenc que aquest Parlament ha de començar el treball que ja ha començat en el si de la Comissió d'estudi sobre el concert econòmic, però voldríem veure que en aquesta Comissió hi ha més voluntat política per part del seu Govern d'activar-la. Tenim temps o hi ha temps suficient per a fer-ho bé i per a fer-ho amb calma, per a buscar els nostres propis referents —en això hi estic d'acord; no cal que busquem els referents a fora, tot i que a vegades ens poden ser útils, els referents de fora—, per a trobar els nostres propis referents per tal que, quan arribi el final d'aquesta etapa de finançament, hi hagi un gran consens polític a Catalunya en aquesta cambra —punt 1—, però també en el si de la societat catalana. I això, senyor Pujol, em sembla que requeriria un esforç institucional, els propers anys, d'explicació, de pedagogia, d'informació a la societat catalana pel que fa al nivell baix d'inversions públiques de l'Estat, i denunciar-ho; pel que fa a la part, diguem-ne, dels recursos que no tornen, a l'espòli fiscal, i denunciar-ho, i pel que fa a tots aquells elements que ens són negatius.

I entenc que, després d'aquest 2001 com a objectiu que us poseu per a negociar un conveni tributari propi, afegiríem finalment una unitat fiscal més, nova a l'Estat espanyol, que no és cap novetat. Jo celebrego que hàgiu dit així de clar que no hi ha unitat fiscal a l'Estat espanyol, perquè és cert, però s'amaga. I, per tant, si no hi ha unitat fiscal, per quins set sous a Catalunya no podem tenir-ne una de pròpia, d'unitat fiscal?, que és en

el fons la pregunta que hauríem de formular a partir d'ara. I entenc, per tant, que a partir d'aquest període recuperarem la facultat de recaptar i gestionar, inspeccionar i liquidar els impostos, que és l'element més important de sobirania, segurament, que pot tenir un país.

I acabo. De l'última part, de les últimes frases que heu dit, president, fins i tot abrandades, entenc, per tant, que l'excessiva prudència que reconeixeu que hi ha hagut per part vostra i per part de bona part de les forces a Catalunya en aquesta transició, entenc, president, que aquesta excessiva prudència de la transició s'ha acabat? (*Remor de veus.*) Entenc, per tant, d'aquesta última intervenció vostra, que ja no cal que es vagi amb pors? Alguns no hi hem anat mai, amb pors, però entenc que ara ja és més gent que ara no anirà amb pors? Perquè si fos així, que s'acabés l'excessiva prudència de la transició, que a partir d'ara es parlés clar i es fes política clara i que s'acabessin les pors, seria una bona notícia d'aquest debat de política general.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat, sense límit de temps.

El president de la Generalitat

Senyor president, voldria fer-ho des de...

El president

Des d'allà on vulgui, senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor president, volia fer-ho des de l'escó, però veig que és molt complicat, això de fer-ho des de l'escó, ara. (*Rialles.*) Jo expresso la meua preocupació perquè fins ara no ens havíem equivocat *mai* en una votació. Ara veurem què passa. (*Rialles.*)

Bé..., no, escolti, molt breument, eh? Ho anava a fer des de l'escó... Primera, vull insistir que, realment, la concentració de grans àrees comercials a Catalunya és molt inferior a la resta de l'Estat i a Europa, i no solament d'hipermercats, sinó comptant-hi els establiments comercials de 2.500 metres quadrats, sobre els quals, com vostè sap, mai no hem tingut la possibilitat, diguem-ne, d'incidir tan intensament.

Però, miri, li'n donaré les dades, no? A Espanya hi ha —metres quadrats per mil habitants—, de metres quadrats d'establiments comercials i grans superfícies de més de 2.500 metres quadrats, a Espanya hi ha 42,5 metres quadrats, però si només agafem aquelles comunitats autònomes de concentracions urbanes, que és allà on van, són les que es poden comparar amb nosaltres, està entre els 50 i els 55 metres quadrats. Nosaltres estem a 38. A França estan a 105, a Alemanya estan a 85, a Anglaterra estan a 46 i a Itàlia estan —ja els ho he dit abans— a 10. O sigui que, de fet, la política de fre del Govern de la Generalitat ha tingut una efectivitat.

I després una altra cosa només li vull contestar, que és la següent, que és que pel que fa a l'Algerri - Balaguer li vull dir que la millor oferta –la millor oferta– de cofinançament a tot l'Estat respecte a obres de regadiu és la que ha fet el Govern de la Generalitat, similar només –similar, però encara millor la nostra– a la que va fer la Diputació Foral de Navarra. Totes les altres ofertes que hi han de cofinançament per a obres de regadiu a nivell d'Estat són sensiblement més dolentes –més dolentes, vull dir, per al pagès– que no pas la que ha fet la Generalitat, i la Generalitat entén que no l'ha de canviar. També li he de dir que en aquests moments la comunitat de regants de l'Algerri - Balaguer està arribant al seu òrgan de Govern per veure si això li permet avalar i complir la llei..., i complint la llei, és a dir, no traspasant la llei, doncs, poder fer finalment, diguem-ne, el complement d'aportació que es necessita perquè l'obra es pugui fer.

Segona cosa i última, i no... Sí, perdó, una altra cosa: quant al Segarra - Garrigues, li he de dir que hi ha un compromís parlamentari del Partit Popular, del PSOE i de Convergència i Unió, que òbviament aquest és un mal moment per aplicar, amb les restriccions pressupostàries que hi ha, però que, a part d'això, tampoc d'una manera immediata no es podria aplicar perquè s'està pendent de la concessió de l'aigua, que, com vostè sap, depèn de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. *(Pausa.)*

Bé –i perdoni, estava ara buscant si hi havia alguna cosa més...–, res més. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Àngel Colom, que veig que parlarà des del seu escó. Endavant; per espai de cinc minuts, màxim.

El Sr. Colom i Colom

Ho intentarem; a veure si amb aquesta nova tecnologia ens en sortim tots plegats.

A veure –també molt breu, i des de l'escó, senyor president–, pel que fa a aquestes xifres de grans superfícies, és cert que pel que fa a l'àrea metropolitana de Barcelona respecte a altres àrees semblants, com per exemple l'àrea metropolitana de Madrid, pel que fa a grans superfícies és, en principi, inferior en aquesta àrea de Catalunya que la de Madrid, emperò, emperò –i això no ho heu dit i em sembla que s'ha de dir–, en aquesta àrea de Barcelona, en canvi, la xifra és molt superior, pel que fa a superfícies mitjanes, de la de les altres zones de l'Estat que heu esmentat; superfícies de menys de 2.500 metres quadrats que són el principal beneficiari, finalment, que no hi hagi aquesta aglomeració tan important de grans superfícies, però el principal beneficiari, president, continua no essent el petit comerç, sinó aquestes superfícies mitjanes que –ho torno a dir– aquí sí que, en principi, són molt superiors en nombre a les que hi ha en altres àrees metropolitanes de ciutats de l'Estat espanyol que abans heu esmentat.

I, pel que fa referència al tema de l'Algerri - Balaguer i del Segarra - Garrigues, sé que la Generalitat ha fet

una bona oferta o que creu que ha fet una bona oferta, però també hem contactat, també hem parlat amb els pagesos de la zona, i ells dubten que sigui la millor oferta que es pugui fer. I el fet, la realitat està que continua empantanegat a hores d'ara l'Algerri - Balaguer, que és molt menor al projecte del que seria el Segarra - Garrigues, i, per tant, si l'Algerri - Balaguer continua parat, sense uns objectius clars de futur, malament rai el projecte engrescador per a molta gent d'aquelles comarques del Segarra - Garrigues. I aquesta és, si ho voleu, l'angoixa o les dificultats que molts hi veuen per part, diguem-ne, de gent que voldria tirar endavant, òbviament, les seves explotacions en aquestes comarques.

Simplement això. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, tinc l'honor d'adreçar-los la paraula en nom del Grup Parlamentari pel qual sempre ho he fet, Esquerra Republicana de Catalunya, la força política i el grup més antics d'aquesta cambra, expressió avui, al nostre país, de l'independentisme republicà, progressista, seriós –és clar– i, sobretot, democràtic, és a dir, respectuós amb la voluntat popular de la ciutadania lliurement expressada.

Aquest Ple sobre l'orientació de la política general no és enguany un debat més ni té el to convencional o rutinari d'un debat anual fixat per la fredor retòrica d'un article del Reglament. Enguany és més que això per al nostre Grup. Potser també per a algun grup més. Tots som conscients que estem acabant una etapa, un cicle, un període, i que inevitablement ja ens endinsem en un de nou: els canvis produïts o bé en curs de produir-se a les distintes forces polítiques del país en són només un exponent, diguem-ne, orgànic; en realitat, estem assistint segurament a les acaballes d'un procés que va començar amb la transició política a l'Estat espanyol, i d'aleshores ençà no ens hem pogut treure de sobre del tot els vicis, els prejudicis i els dubtes permanents que hem heretat dels anys de la dictadura i que tant han condicionat i condicionen encara el nostre present. Al llarg de dues dècades hem pogut gaudir, finalment, d'un règim de democràcia individual i d'una certa autonomia administrativa i política, però la realitat d'avui –cal recordar-ho– queda lluny en alguns aspectes d'aquells horitzons que es proposava l'Assemblea de Catalunya, el vint-i-cinquè aniversari de la qual commemorarem en aquest Palau d'aquí a pocs dies. Manuel Viusà, posem per cas, pintor i Creu de Sant Jordi de la Generalitat, viu encara avui en el seu exili parisenc sense poder tornar, i aquest Parlament i aquest Govern no poden decidir, no tenen capacitat d'autodeterminar-se plenament en tots els àmbits que són de l'interès essencial per al poble de Catalunya.

Avui parlem de nous objectius per al segle XXI, objectius que hauran de comportar les modificacions legals

pertinents, conscients que per poder avançar, per millorar la nostra vida col·lectiva, cal tenir el coratge polític de girar full, finalment, al llibre d'una història que comença a ser passada. Per això parlarem aquí del present i del futur, del model de país que anem fent i si ens trobem o no en un procés de construcció nacional.

El marc legal on ens movem, promogut al seu moment per tots els grups de la cambra llevat del nostre, limita les potencialitats d'autogovern d'aquest país, tot fixant un sostre competencial baix per a Catalunya, i lògicament l'acció de Govern de la Generalitat es veu condicionada per aquest sostre reduït. És imprescindible i inajornable que en els propers temps aquesta situació legal canviï. Però ja no se sosté per més temps que els mateixos que en el passat van beneir un marc legal que ens encotilla apellin sovint i resignadament a la modèstia, a la insuficiència del sostre competencial, com a coartada perfecta que amaga la no-definició de polítiques pròpies, el no-establiment de models de desenvolupament propi en tots i cadascun dels camps, sense excepció, objecte d'interès públic. Catalunya ha d'estar preparada per assumir totes les competències possibles, encara que no li corresponguin pel marc constitucional i estatutari; però per estar-ho li cal prèviament definir els objectius polítics, econòmics i culturals: hem de saber cap on anem per a avançar-hi. Mancats de cap mena de pla estratègic sectorial on es defineixin les línies bàsiques en funció d'uns objectius determinats, amb els conseqüents plans d'acció, s'ha optat en canvi, sovint, en la majoria de casos, per adoptar de manera acrítica els models de l'Estat espanyol per més endavant mirar de corregir-ne els defectes, en lloc de procurar d'anticipar les anàlisis i treballar en base a oportunitats més que no pas en base a la resolució dels problemes —i això no sé si és gaire política catalana.

La postal tòpica de l'indústria català, de la Catalunya fàbrica d'Espanya, s'ha anat esgrogueint amb el pas dels anys, i avui és una realitat parlar de recessió industrial i dels llocs de treball que aquesta comporta; la Catalunya potència tèxtil del segle passat ha esdevingut un paràgraf d'una pàgina de manual d'història, i la indústria que obre les portes del futur —la informàtica, la biotecnologia...— no ens té precisament com a referent. L'atur estructural de quan vam reprendre l'autonomia política es manté, i aquells valors col·lectius, característics de la societat catalana, com ara el dinamisme civil, l'audàcia econòmica, el neguit pel treball i la inversió, han derivat sovint cap a una certa apatia davant l'activitat socioeconòmica, cap a una passivitat més pròpia de la indústria funcionarial —la més important de les indústries espanyoles: l'exportació de funcionaris, segons assegurava irònicament Rovira i Virgili— que no pas d'aquell tremp inquiet i emprenedor d'altres èpoques. Aquest no és l'estat d'ànim adequat per a una reactivació econòmica per a la qual el Govern hauria hagut de crear el clima més favorable.

Els anacronismes de l'estructura econòmica espanyola condicionen directament la catalana, i per això es fan sentir les conseqüències de la cultura de la confrontació en moments, en l'àmbit de les relacions laborals, més que no pas de la cultura de la concertació, o bé el pes desmesurat de l'economia financera estatal, per

sobre del paper tradicional de la indústria a casa nostra, mentre el desenvolupament i la recerca ocupen un lloc marginal a l'economia productiva del país. Catalunya, integrada en la regió econòmica emergent de l'arc mediterrani, disposa d'una base productiva de predomini gairebé absolut d'unitats de petita dimensió. Aquesta realitat ensenya que una sola empresa no té possibilitats financeres per desenvolupar qualsevol millora de processos productius, modificar el producte o canviar-ne el disseny; les limitacions són també de caràcter tecnològic, científic, d'escala. Aquestes dificultats han de forçar el pas cap al desenvolupament d'un model innovador, arrelat a la base productiva i d'acord amb les seves necessitats. I aquest model s'ha de concebre des de la cooperació, deixant clar que no són necessàriament les institucions públiques només, o les grans corporacions, les que han d'encapçalar aquests processos, però sí que el sector públic ha de promoure sense interferir-hi les xarxes de cooperació interempresarials.

L'existència d'instituts tecnològics, centres de recerca per a petites indústries, fires de subcontractació, consorcis d'exportació i una cooperació efectiva entre empresa i universitat són instruments per a desenvolupar la innovació arrelada a les necessitats de la nostra base econòmica i social. Per a això, el Govern hauria de facilitar un marc legal adequat per promoure, per exemple, les relacions entre municipi i empresa, amb l'objectiu d'afavorir la cessió de terrenys i l'exempció de taxes municipals per atreure inversions, seguint l'exemple d'altres països. Caldria prioritzar també definitivament la investigació, el desenvolupament de noves tecnologies, estimulants l'accés de les petites i mitjanes empreses als programes endegats per la Unió Europea. La integració de les diferents indústries en el seu entorn requereix el suport públic a totes aquelles iniciatives que tendeixin a reduir l'impacte mediambiental, penalitzant, alhora, aquelles que no el respectin; naturalment, els fons recollits mitjançant penalitzacions haurien de ser destinats al finançament dels plans de medi ambient dels municipis afectats, i potser caldrà considerar un frau o un escàndol el fet que tan sols s'hagin presentat vora una quinzena escassa d'expedients per delictes ecològics en un any a la fiscalia, sense dur tampoc a terme seguiments seriosos dels plans de descontaminació gradual, amb el pretext de no minvar la ja prou feble competitivitat de la indústria del país.

El Govern hauria de disposar d'estudis rigorosos sobre els sectors necessitats de reconversió o bé amenaçats de mort sobtada, amb l'objectiu de reorientar les seves activitats industrials, col·laborar en la recerca de nous mercats o bé establir plans racionals d'amortització, i això hauria d'incloure determinats instruments de suport a la millora de la gestió, associables a línies de finançament preferencial, i una política eficaç de defensa de la competència. El Govern ha de fer una aposta decidida pel foment del cooperativisme i altres formes jurídiques més a la mida de la realitat actual de les Pimes a Catalunya i, sobretot, intensificar seriosament la internacionalització de l'economia catalana. A hores d'ara es fa imprescindible una legislació que reguli els terminis de cobrament i pagament, legislació que, per cert, hauria de tenir en la Generalitat un dels seus màxims valedors, donat el nivell de patiment dels seus creditors

actuals, en la seva immensa majoria empreses petites i mitjanes que es veuen obligades a esperar fins a dos anys, pel cap baix, per cobrar; al·legar, com és la posició habitual, que el culpable del retard és l'actual sistema de finançament autonòmic és una mostra de feblesa en el camp de la gestió i, probablement, un nou pre-texte polític de volada escassa.

Amb els acords recents amb el Govern del Partit Popular, la Generalitat sembla haver-li traspasat, a aquest, bona part de la iniciativa en l'adopció de mesures relatives a l'economia productiva, com si es desentengués així de la seva responsabilitat directa en aquest àmbit. Les conselleries vinculades a l'economia productiva s'han aprimat fins a l'anorèxia, i el pretès «partit dels botiguers», un cop suprimit el Departament de Comerç com a conselleria independent, ja fa temps que posa en perill el taulell i el calaix del senyor Esteve. La política del Govern en matèria de comerç ha estat, fins ara, fonamentalment erràtica en diversos camps: una certa incapacitat per tal de cercar mesures objectives per a regular la distribució comercial a Catalunya ha portat a situacions com la moratòria comercial decretada el gener d'enguany. Tindrem —com es pregunta algú ara— a partir d'aquest moment un híper a cada cantonada? O el Pla sectorial que va iniciar l'extint Departament de Comerç, ara fusionat amb el d'Indústria, acabarà amb possibles arbitrarietats per part de comissions territorials d'equipaments comercials? S'establirà l'equilibri necessari entre el comerç familiar i les grans multinacionals? O es mantindrà la tendència dels darrers vuit anys, que el comerç tradicional o familiar ha passat del 32% al 12% del mercat de la distribució, els autoserveis del 16 al 10%, i, en canvi, les grans superfícies del 15 al 34? En set anys ha desaparegut bona part del comerç tradicional a favor de les grans multinacionals de la distribució. La reorientació del sector comercial no ha de passar per la subvenció, sinó per cercar el punt d'equilibri dinàmic —perquè estem parlant de consumidors—, equilibri, però, entre petits i grans, és a dir, entre els de casa i els de fora.

La temporada turística a la costa catalana ha mantingut nivells d'ocupació que posen en preocupació el futur d'aquest sector. Hem vist com els deu darrers anys han anat perdent ocupació i, allò pitjor, ingressos. La baixada de l'ocupació en els darrers cinc anys és de més de deu punts, només compensat pel pes turístic que guanya la capital. La costa ha estat i ha de ser el motor del turisme a Catalunya, i no hi podem renunciar, perquè el turisme de la costa catalana representa més de la meitat dels ingressos turístics. Potser és el moment de començar a plantejar mesures, d'acord amb els professionals del sector, per a millorar i modernitzar les instal·lacions hoteleres i turístiques. Reduir de manera dràstica, com ha fet el Govern, la dotació per a la promoció del turisme i la imatge turística no sembla pas la millor contribució governamental al redreçament del sector.

La seva intervenció d'ahir, senyor president, va ser, al nostre entendre, una intervenció a la defensiva des del primer moment, que ens recordava el discurs de la consellera Cuenca en el debat després de l'estiu negre sobre els incendis, en un to evident d'un cert acompliment, com si li calgués donar explicacions o justifi-

car-se davant d'algú que podia tenir un malentès. Aquest algú no érem nosaltres, els diputats i les diputades, sinó la societat catalana, el seu electorat natural —o potser no tant—, la gent de Convergència i Unió incòmoda amb el pacte fet amb el Partit Popular. Vostè no ha parlat, doncs, per a aquesta cambra, sinó per a la gent; més que adreçar-se als grups parlamentaris, ho ha fet en realitat pensant més en el missatge i la imatge que en rebria la gent que segueix el debat per televisió. Pactant amb el Govern del PP..., i ara la seva funció és la de fer de mitjancers, com s'ha vist, de mitjancers entre la burgesia autòctona i els grans poders de l'Estat. I aquí hi ha un canvi històric, senyor president, perquè aquest pacte té tota la pinta de no ser conjuntural. Com en els seus moments els sectors benestants de la gran burgesia basca de Neguri, ara vostès han gestionat l'ingrés de part del poder autòcton de Pedralbes, com si diguéssim, a l'elit espanyola. Han fet la *Catalan connection*: sector de l'estalvi, energia, financer i d'altres, amb qui realment talla el bacallà a Madrid, i això, el pacte i les mesures que se'n desprenen, afavoreix els grans i beneficia les cúpules privilegiades d'aquest país. És positiu això per a Catalunya, senyor president? És positiu per a les petites i mitjanes empreses de Catalunya, per als treballadors de Catalunya, aquesta connexió només a les altures?

Vostès han d'escollir entre la defensa dels interessos de l'economia productiva catalana o bé acontentar-se amb retocs per anar fent, a canvi de la participació en els talls privilegiats del pastís econòmic general. La participació d'alguns sectors financers catalans en el procés de privatitzacions, la presència intuïda a partir d'ara d'alguns compatriotes destacats en certes empreses públiques o privades, la creixent espanyolització d'algunes grans empreses catalanes indiquen clarament que ja han optat per un model que allunya de la majoria d'aquest país les condicions de producció degradant-les. Decidint-se per l'intervencionisme directe a Espanya, no aconsegueixen d'augmentar el poder de decisió econòmica a Catalunya i des de Catalunya, sinó d'uns pocs catalans a Espanya; més que no pas de partit coherentment nacionalista, fan, en realitat, de partit liberal a Madrid.

I han donat una imatge més pròxima als membres del *lobby* texà, del club dels petrolers de Dallas vetllant pels seus interessos davant els congressistes de Washington, que no pas dels polítics del Bloc Quebequès defensant un projecte d'emancipació nacional i de benestar col·lectiu al Canadà. I aquesta és la qüestió, és el ser o no ser de vostès, que s'han dedicat aquí a fer de Bolívar de Catalunya a l'hora dels discursos, és a dir, independència a les joventuts, concert econòmic per als més grans, bigàmia patriòtica o qui sap si concubinat patriòtic per a tothom, però amb aquell aire murri de qui insinua: «mireu que si ens puja la mosca al nas som capaços de fer-ne una de grossa», amb un to inofensiu d'advertiment, perquè a la pràctica ja fa temps que han superat amb èxit el màster de Bismark. Tants esforços, tanta illusió, tants projectes amb la santa idea de reformar Espanya i, al final, vés si encara acabaran aconseguint-ho! En fi, ja se sap que quan convé seguem cadenes; el que passa és que fins ara encara no ha convingut mai, malgrat que la indefinició, que dona bons rè-

dots electorals, no pot durar tota la vida, i algun dia hauran de decidir què volen ser obertament i clarament quan siguin grans. Nosaltres, independents; i vostès?

No deixa de ser un exponent dramàtic, sorprenent, d'un cert comportament acomplexat, que ni més ni menys que el president de la Generalitat hagi de sortir a convèncer-nos davant el Parlament de Catalunya que en realitat sí que existeix la política catalana. Algú va teoritzar al seu moment sobre la nostra existència com a poble en forma de subsistema del sistema espanyol, i ara algú ho confirma fatalment, perquè, on és la política catalana quan aquest Parlament aprova un traçat per a l'autovia Cervera - Igualada i el Govern de l'Estat opta per un altre? Es pot parlar de política catalana sense disposar dels diners i els impostos que generem amb el nostre treball i el nostre esforç? Se'n pot parlar sense poder ser a Europa més que com a turistes o eurodiputats? Hi ha política catalana sense que la Generalitat sigui l'autoritat en matèria de seguretat? És política catalana assegurar que ja ho compensarem a Madrid després de la retallada històrica dels nostres pressupostos? Hi ha política catalana sense les competències sobre els recursos hídrics de Catalunya? Quina política catalana podia permetre, setze anys després de l'Estatut, que la llengua catalana sigui absent al cent per cent, per exemple, en un àmbit tan important del consum com són els productes farmacèutics fets en bona part en laboratoris d'aquí? Per cert, és veritat, senyor president, que el seu Govern va aturar una campanya de normalització lingüística en l'àmbit de la indústria farmacèutica per certes pressions procedents d'aquest sector de la producció?

En la pèrdua del pes específic de la política catalana, vostès hi tenen una responsabilitat evident després de la seducció per la *real politik*, l'única, l'autèntica, la castissa, la que es fa a Madrid. La política catalana no hauria de servir per a mantenir uns consells comarcals en la indigència i l'avoriment, ni per a malbaratar diner públic en el manteniment d'instituts, organismes, centres i parades per al prestigi o la distracció personal, ni per a sostenir una administració sobredimensionada, amb més personal ara per fer menys coses i menys recursos. La política catalana hauria de servir per a fer canvis estructurals profunds, per a avançar a la velocitat adequada per atrapar el ritme europeu, sense que cap ciutadà o ciutadana de Catalunya en quedi desenganxat, visqui a la comarca que visqui. La política catalana hauria de servir per a reconèixer que una lleu disminució de l'atur no pot colgar sota les xifres que hi ha una població inactiva molt elevada que no aconsegueix d'entrar al mercat laboral ni participar-hi. La política catalana hauria de servir perquè a Catalunya la gent visqués millor, i per això calen uns mecanismes i uns recursos que ara no tenim, i, dels que tenim, el Govern no sempre n'ha fet l'ús més adequat.

Primer amb el Partit Socialista, ara amb el Partit Popular, la veritat és que no sabem com s'ho han fet, però han aconseguit de donar una imatge de Catalunya a la resta de l'Estat que podíem dir que no ha millorat la prou dolenta que ja hi teníem. Una imatge més a prop del dring sorollós de la caixa enregistradora a l'hora de fixar preu, més que no pas de qui planteja uns drets

polítics; més de veure què podem endur-nos-en cap aquí que no pas què ens interessa de veritat, què ens convé, a què tenim dret, d'acord amb les necessitats reals de la societat catalana, de tota la societat. Interessos nacionals, doncs. Quina diferència més contundent entre el seu estil, que sempre sembla que amaga alguna cosa, que no parla mai clar del tot, i el d'altres pobles! Els bascos, fins i tot els canaris, ens han passat en això la mà per la cara. I l'anticatalanisme, sempre latent a Espanya perquè és un dels elements constitutius del nacionalisme espanyol, ara ha reviscolat amb autèntica solera. Tants anys pactant, i allà encara no han entès res! No han aconseguit que allà entenguessin res, potser perquè tampoc no els ho han explicat mai del tot. I amb un cinisme ciclopi i conjuntural, els mateixos que s'esgargamellaven ahir contra Catalunya i els catalans, avui han emmudit de cop gràcies a una governabilitat i sentit d'Estat que els ha fet comprendre, sobtadament, la bondat taumatúrgica d'això que en diuen «el fet diferencial». Mentrestant, els que fins a l'arribada de les primeres flors a l'última primavera restaven capcots i taciturns, ara ja s'han refet de l'afonia i tornen a cavalcar muntats en la sella de la demagògia eqüestre, en la croada espanyola, de dretes o d'esquerres, tant se val, contra els pretesos privilegis de Catalunya.

Però quins privilegis i quin fet diferencial, si justament allò que han fet és contribuir a l'harmonització del mapa autonòmic de l'Estat, des de Catalunya? Què hi ha d'específic, de concret, de català, en el seu pacte amb el PP? I ho han fet en una confusió constant d'idees i conceptes, on es feia bullir l'olla barrejada del Govern, del partit i del país, com si qui negociés fos realment Catalunya i no uns partits concrets. D'aquesta manera no se sabia mai si el senyor Molins era, en realitat, el cap d'una minoria parlamentària al Congrés de Diputats, el gerent de l'empresa o el fill de l'amo, perquè, per plantejar-ho en temes de mercat i amb les expressions col·loquials que tant plauen al nostre president, què hi portem al cistell, tornant de plaça? L'Administració única en agricultura i en justícia; bé, bé. Però, i els altres departaments? I les altres competències? Quan tindran l'Administració única? El 30% de l'IRPF, bé, però, de 30 a 100 n'hi van 70, i per a quan l'altre 70, que també és nostre? Millora el finançament de la sanitat, però hi ha hospitals que demanen crèdits com a única forma de pagar puntualment el seu personal a final de mes. Negociació sobre els grans ports, sí, però negociar no vol dir aconseguir, ni de bon tros. I, si s'aconsegueixen, quina presència hi tindran els ajuntaments de les ciutats afectades? I les autopistes? I els aeroports? Hi hem renunciat definitivament, i ja no són ni tan sols objecte de negociació. Esperem que ens traspassin l'Inem, però i la formació, o bé els subsidis d'atur i tot? Un enfilall de coses a reivindicar, com si es tractés d'una comunitat autònoma qualsevol interessada en la descentralització de l'Estat. I dels papers de Salamanca, amb retorn imminent anunciat fa un any i mig a bombo i plateret en aquesta mateixa cambra, més val que no en parlem.

Amb aquesta política s'ha renunciat a la singularitat, al pacte directe entre Catalunya i l'Estat, i la seva concepció del fet diferencial ha estat, precisament, que no han exercit la diferència. Han estat..., han signat un acord

escanyolit, i ara la volen engreixar a base de paraules perquè no dona per a més i hi ha una realitat que no es pot amagar. El Govern espanyol –i sort que hi ha pacte– invertirà aquí un 22% menys, 13.000 milions de pessetes en política territorial i medi ambient per al 97, i el canal Segarra - Garrigues, amb 11.274 milions previstos, no apareix amb cap dotació, i la variant d'Altafulla - Torredembarra, últim acord del Govern socialista, no té pressupost fins al 99, i la seva absència seguirà col·lapsant l'entorn de Tarragona.

No hi ha manera humana de lligar els interessos de la indústria pesada del nord de l'Estat espanyol amb els de la burgesia financera i l'alt funcionariat del centre, la cultura de subsidi del sud i l'economia productiva i dinàmica de tot l'arc mediterrani. Cal pensar, doncs, en altres solucions que el manteniment artificial d'una solució, d'una situació sense viabilitat futura. Vostè diu que amb el 30% tindrem un respir, però és que no es tracta, senyor president, de tenir un respir, de tenir-ne un de sol, només, sinó de respirar amb normalitat l'aire lliure, sobretot lliure.

L'estat del benestar espanyol s'ha construït sobre el deute i sobre l'esforç de Catalunya. Ara són moments d'estrenyer-nos el cinturó, però el cert és que ja no ens queden traus per fer-hi, al cinturó, perquè tota la vida que ens l'hem anant estrenyent i treballant. Catalunya paga una sobredosi de contribució a l'Estat que no pot durar per més temps, i les sobredosis, encara que vulguin fer-les passar com a expressions nobles de solidaritat, sempre acaben tenint conseqüències tràgiques, i també hem de ser solidaris aquí, amb les nostres comarques deprimides i amb la gent en dificultats de l'entorn metropolità. Del 80 ençà, el deute històric d'aquest país puja centenars i centenars de milers de milions de pessetes, una dosi excessiva per fer de locomotora, de TGV d'un carrilet que no segueix i que va, a més a més, per una altra via. Els sectors productius catalans, treballadors i petits i mitjans empresaris, suporten l'andròmina rovellada d'unes estructures arcaïques que impedeixen el nostre desenvolupament col·lectiu i el benestar de la majoria. Sense canvis estructurals, Espanya, Catalunya amb ella, serà arrossegada cap a una perifèria, subalterna com totes, amb poc gruix industrial i sobrepès dels serveis.

És enmig d'aquest context que recentment vostè, senyor president, reclamava o semblava reclamar en una conferència un sistema de finançament basat en el sistema de concert econòmic o alguna cosa semblant. Potser perquè sap que d'aquí a cinc anys l'increment del nou sistema de finançament haurà resultat ridícul, com ho ha estat en el seu moment la cessió del 15% de l'IRPF, tan esbombat fa tres anys. Perquè el finançament basat en el cost dels traspassos de serveis ha significat congelar la despesa en els serveis i en les inversions al nivell que tenien en el moment dels traspassos, és a dir, al baixíssim nivell històric d'inversió heretat pel franquisme. Per això, en quinze anys, la Generalitat no ha pogut acabar l'Eix Transversal, mentre a l'Estat espanyol les autovies gratuïtes van de Galícia a Almeria, de Burgos a Sevilla. L'encariment de l'habitatge, que es va multiplicar per quatre entre el 86 i el 91 a l'àrea metropolitana, és resultat del dèficit d'infra-

estructures. I els sectors benestants de Catalunya potser no es queixen dels dèficits de serveis públics, perquè es poden pagar l'escola i la sanitat privada i les autopistes de peatge. Són els sectors populars, les comarques deprimides, les grans perjudicades per aquesta situació.

Ara doncs, vostè sembla que finalment, vostès, el seu Grup, comencen a dibuixar l'horitzó del concert econòmic. Doncs, benvinguts al club, perquè avui això ja és un clam a Catalunya. Llàstima que hagin trigat tant, i probablement amb això ens hauríem estalviat, per exemple, la votació negativa a una resolució del nostre Grup que anava en aquest sentit en debats d'orientació de la política general anteriors, moment en què ens van votar que no. Ens votaran demà que sí?

L'Estatut d'autonomia de Catalunya no preveia la possibilitat del concert, malgrat que el nostre Grup i algun membre del seu, com el senyor Trias Fargas, parlaven ja obertament que això seria –si no ho obteníem– la crònica d'una asfíxia premeditada. I potser hauríem de començar a parlar no només de l'IRPF, sinó també de l'IVA, dels carburants, de l'alcohol i del tabac. Sembla que superarem una etapa, una fase –i això és el que voldríem– en què la Comissió creada en aquest Parlament per estudiar el sistema de concert, després dels intents inicials de desviar-ne l'objectiu, rutllarà amb més intensitat. No sabem tampoc qui és qui ha insinuat que obtenir un sistema semblant al concert o el concert mateix hauria de comportar la reforma de la Constitució, perquè no hi ha, que coneguem, cap dictamen sobre aquest tema.

Però vostè ha parlat de l'any 2001. Per què? No sabem què passarà l'any 2001. Per què el 2001 i no ara, que sí que tenien l'oportunitat de fer-ho? Qui sap quina conjuntura hi haurà el 2001? –any, per cert, de l'odissea catalana a l'espai espanyol, que diria la pel·lícula. Qui ens assegura que l'any 2001, senyor president, vostè no trobarà noves raons per dir, també: «Això ara no toca»? Vostè ajorna la decisió fins després de les eleccions, en les quals no només no sabem qui governarà a Espanya, sinó tampoc qui ho farà aquí, a Catalunya.

El sistema de finançament actual de l'autonomia és un sistema gairebé artesanal i agafat amb pinces, que s'ha de canviar. Celebrem que vostè, celebrem que el seu Grup hagi començat aquest tomb cap al que serà en el futur el concert econòmic, perquè no fa gaires mesos, en aquest mateix debat d'inversió, vostè ens assegurava que hi havia altres camins per anar aconseguint, gradualment, aixecar el nostre sostre d'autogovern, i que –deia–, des d'un punt de vista de gest polític, això del concert podia tenir la seva importància, però, des del punt de vista de resultats concrets per a Catalunya, evidentment, oferia menys possibilitats que no pas el camí que vostès anaven seguint i que podrien continuar seguint en el futur. I ens deia –i estem parlant només del desembre passat–: «Nosaltres no plantejarem ara el concert, la petició del concert.» I ens demanava al nostre Grup: «Vostès, amb quina majoria o amb quina col·laboració, a nivell general de l'Estat, pensarien que hem de plantejar la introducció del concert per a Catalunya, o bé la reforma de l'Estatut?» Ja es farà càrrec que nosaltres, ara, ni amb cap majoria ni amb cap força; però, vostès, amb quina força comptaran per fer

això? O és que —com potser algú ha insinuat en més d'un cop— algú ja té pensada l'operació bavaresa? Òbviament, una reforma del sistema fiscal a Catalunya hauria de comportar també una reforma ecològica de la fiscalitat cap a una nova política fiscal orientada al desenvolupament sostenible. Una reforma que impliqui desplaçar una gran part de la fiscalitat des de les activitats amb valor afegit —treball, empresa, estalvi— cap a activitats de valor negatiu com el consum d'energia, els recursos i la contaminació.

I, ja per acabar aquesta primera part de la nostra intervenció, voldria referir-me, senyor president, a la conveniència que aquest Parlament i la política catalana iniciï un tombant important de regeneració democràtica; un tombant de regeneració democràtica basat en l'ètica, basat en la credibilitat de la política, basat també en l'oposició a l'acumulació de càrrecs institucionals. El pluralisme polític, ideològic i social és la riquesa d'una societat, i el seu exercici ha de ser garantit per les institucions i respectat per tothom. Per això cal complir, ni que sigui amb setze anys de retard —i és el que li demanem al seu Govern— el mandat de l'Estatut de fer una llei electoral pròpia de Catalunya. Entenem, senyor president, que ja ha arribat l'hora que el seu Govern presenti un projecte de llei electoral per a Catalunya; un sistema electoral en el qual tots els vots valguin el mateix, perquè totes les persones són iguals. Quan s'aconsegueixi fer efectiu aquest principi, la democràcia s'haurà enfortit i el Parlament reflectirà més fidelment la societat que representa.

La llei electoral espanyola, encara vigent a Catalunya, distorsiona la imatge de la societat catalana, perquè sobrerrepresenta les majories i discrimina les minories. Tot i que la situació és molt més greu a les eleccions generals, per elegir els diputats i senadors a les Corts, o els diputats i senadors a l'Assemblea Nacional Francesa —en el cas dels parlaments més propers—, no es pot menystenir aquesta distorsió de la realitat plural del país.

Avui el nostre Grup demana formalment que el seu Govern prengui la iniciativa d'aquesta proposta. Han passat setze anys i ara és l'hora. Per evitar els problemes d'allunyament entre representants i representats que presenten les llistes tancades i bloquejades que sovint es donen en els sistemes proporcionals, cal adoptar un sistema electoral basat en el doble vot. Per exemple, cal estudiar amb atenció el sistema mixt alemany; sistema electoral que combini el vot individual a un candidat i el vot a una llista de partit. Per als municipis, el sistema d'elecció dels regidors hauria de ser a través de llistes obertes i possibilitar l'elecció directa dels consellers comarcals per part de l'electorat.

La democràcia representativa que consagra l'actual sistema electoral de llistes tancades i bloquejades està assetjada per alguns perills; i el més greu de tot, aquell que hem d'evitar: el perill del transfuguisme, perquè no es produeixi la vulneració de l'esperit democràtic i una befa a la voluntat popular, mantenint per a un ús personal, individual, uns càrrecs obtinguts a través de sigles, programa i diners d'un partit. Per això cal avançar en la regeneració democràtica, limitant en el futur el mandat dels alts càrrecs i, concretament, en primer lloc, del president de la Generalitat.

I cal regular també tot el que fa referència a la propaganda institucional. I cal entrar en un altre àmbit: el nostre Grup ja ho ha fet presentant una proposició de llei que reguli l'estatut de l'activitat política de Catalunya; que impedeixi, per exemple, el que passa en aquests moments, que alts càrrecs del Govern, directors generals, participen també al mateix temps, per motiu del seu càrrec, en determinats organismes pels quals perceben un nombre important de diners a finals de mes. Hi ha, doncs, un canvi important de regeneració democràtica que aquest país i que la política catalana ha de fer, i nosaltres emplacem el seu Govern perquè en sigui capdavanter davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Carod. Té la paraula, sense limitació de temps, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyores i senyors diputats, el discurs del senyor Carod-Rovira em planteja alguna dificultat de resposta, que vostès entendran ràpidament. Sentint-lo parlar, aquest discurs, molt ben construït —aquesta vegada sense cites literàries, m'ha semblat—, he recordat —i no voldria pas que la comparança ens portés més enllà del necessari— allò que es deia de Trotski, i és que era un profeta desarmat. No m'agradaria que la comparança es pogués portar massa enllà, perquè Trotski va acabar molt malament, i a vostè li desitjo que acabi tan bé com pugui i es mereixi. I, per altra banda, perquè tampoc el context que es va produir, afortunadament, no és el nostre, i no convé de cap manera que ho sigui. Però sí que hi he pensat. M'ha semblat una barreja de literatura i d'inanitat; inanitat en el sentit d'impotència.

Les circumstàncies —no les meves, sinó les de vostè— m'obliguen a fer una resposta —per això deia que tenia un cert problema en la resposta—, m'obliguen a fer una resposta molt continguda —les seves circumstàncies, no les meves; i la d'alguns altres en aquest Parlament també. I, per tant, miraré de contestar-li de la manera més circumspecta possible, de la manera menys brillant possible, és a dir, sense adjectius, de la manera menys polèmica possible i de la manera més respectuosa possible, perquè entenguin bé que dir que crec que el seu discurs és un discurs en el qual reflecteix una gran impotència no és cap cosa negativa; simplement, podria ser simplement la constatació del que és, el que se'n diu «la realitat de les forces».

Bé, jo, senyor Carod-Colom... (*Fortes rialles.*) Senyor Carod, li prego que em disculpi, això ha estat absolutament involuntari. (*Remor de veus.*) Ha estat involuntari, li prego que em disculpi.

Miri, jo, la defensa de la nostra política, la puc fer sense cap complex, i em sorprèn molt que em parlin de complexos, perquè, és clar, vostè és molt d'esquerres —i això el deu deixar molt satisfet—, vostè és molt republicà —això també el deu deixar molt satisfet— i vostè és molt independentista. I nosaltres, Convergència i Unió

i el Govern de la Generalitat, no som prou el que sigui, el que vostè vulgui. Però la veritat és que a l'hora d'aconseguir coses per a Catalunya, nosaltres tenim una eficàcia i vostès no. A l'hora d'aconseguir..., doncs bé, tot el que vostè acaba de descriure com una cosa tan petita i tan de misèria –i jo mateix li dono armes, perquè dic que queda per sota de les nostres ambicions, de les nostres aspiracions i dels nostres drets–, però a l'hora d'aconseguir això, nosaltres ho aconseguim i vostès encara no han aconseguit res. És per això que parlava abans d'allò del profeta desarmat.

I, les campanyes anticatalanes, nosaltres les hem aturades i vostès no. Vostès, en el seu moment..., per cert, algú de vostès –de vostès aleshores– hi va participar.

I, el canvi de model policial, l'hem aconseguit nosaltres, i vostès no. I l'Administració única, l'inici de començar a aplicar l'administració única, nosaltres l'hem aconseguit, i vostès no. I el que dóna una projecció internacional a Catalunya –per començar és el país, és tothom–, però en el terreny polític, institucional, l'aconseguiu nosaltres, i no pas vostès. I la Catalunya que és referent a molts llocs d'Europa i a molts llocs del món és la que entre tots fem. Entre tots, però, com a Govern i, per tant, amb una participació i amb una responsabilitat més gran que ningú, és la que estem fent nosaltres, no vostès. Que, òbviament, probablement, poden fer una bona feina de sensibilització –i els ho agraeixo molt– i desitjo que la puguin fer, aquesta i d'altres, amb el temps –ja li dic que li desitjo tot l'èxit que vostè es mereixi–, però allò que deia vostè, que quan es torna de mercat, què es porta al cistell?, quan es torna del mercat, el que nosaltres portem té una entitat, i el que vostès porten fins ara no n'ha tingut.

Per tant, totes les crítiques a la nostra política, que jo assumeixo en el sentit de dir que no solament nosaltres, sinó tots nosaltres..., perquè, clar, quan vostè parla que això ve de lluny, jo li vull recordar que, efectivament, doncs, l'any 78, 79, Convergència i Unió era la quarta força política de Catalunya –això també s'ha de recordar–, però, vull dir, en tot cas, tot això que estem aconseguint entre tots, òbviament –òbviament–, si algú ho tira endavant i ho va fent progressar som nosaltres. A través de què? Home, a través, naturalment, d'assumir responsabilitats polítiques que vostès no assumeixen, entre altres coses perquè no les poden assumir; perquè per assumir segons quines responsabilitats polítiques s'ha de tenir un gruix i s'ha de tenir un pes. I això és el que entenc que vostès ara, sobretot, deuen haver de fer a fi que, un dia, el seu discurs no sigui una excellent peça oratòria, literària, sinó que també sigui alguna cosa que els qui se l'escoltin diguin: «Calla!, que el que diu aquest potser ho faran.» En canvi, nosaltres, quan ho diem, doncs, la gent, aquí i fora d'aquí, diu: «Calla!, aquests potser alguna cosa d'això faran, i algun problema potser ens plantejaran.»

Bé, això, quan... I evidentment –perdoni, evidentment–, naturalment, això amb qui ho hem de fer? Si hem de negociar coses amb qui ho hem de negociar? Ho hem de negociar amb aquell, realment –sigui el Govern del Partit Socialista, sigui el Govern del Partit Popular, sigui qui sigui; sigui l'Estat espanyol–, que té la clau, en bona part –alguna..., d'aquesta clau també la tenim

nosaltres, una part–, però que té una part important d'aquesta clau. I, per tant, jo no tinc cap mena de complex. Jo tindria complex si fóssim incapaços, si no tinguéssim la força necessària, si després de tants anys no haguéssim aconseguit tenir la força necessària per fer-nos escoltar molt més que no ens fèiem escoltar abans, i, òbviament, molt més del que els escolten a vostès.

Bé, aquest serà un dels dos punts que jo li contestaré, perquè m'ha semblat del seu discurs... Nosaltres no tenim intenció de fer una reforma de la llei electoral; per tant amb això ja li contesto, diguem-ne, de cop el tercer punt, el tercer bloc del seu discurs. I, aleshores, a part d'això, em sembla que només n'hi ha un altre, de punt, que, realment, em dóna a mi la possibilitat de contestar-lo, perquè ja hi he dedicat temps i és un tema important, que és el tema econòmic.

Miri, jo penso que, efectivament, aquest és un punt en el qual, precisament, això que dèiem abans: que aquest és un discurs –i no ho agafi pas amb un to pejoratiu, i menys encara s'ho agafin els literats– una mica literari, no? I que, quan parla de coses concretes, doncs, parla de coses que un té la sensació que les llegeix sense acabar-les d'entendre. I que, en tot cas, amb tota sinceritat, li diré que, moltes de les coses que vostè em diu que hem de fer, és que les estem fent; i, evidentment, amb una valoració del que fem bastant més alta de la que vostè ens ha donat.

Per exemple, nosaltres, en aquests moments, Catalunya, en aquests moments, té trenta-tres –em sembla que són trenta-tres– oficines del Copca, trenta tres, repartides per tot el món: des de Sidney a Johannesburg, des de Johannesburg a Buenos Aires, des de Buenos Aires a Tòquio i des de Tòquio, doncs, a Moscou o a Berlín. Bé, quan vostè diu: «Hem d'internacionalitzar l'economia catalana»..., si exclusivament aquesta ha estat una de les coses a les quals hem dedicat més i més, i més i més atenció! Trenta-tres oficines del Copca, set oficines del Consorci de Promoció Turística, que ara, diguem-ne, coordinaran els seus esforços a través de la fusió dels departaments... Si d'alguna cosa ens enorgullem és d'haver fet una campanya molt forta de presència de Catalunya en el camp internacional des del punt de vista econòmic –també des d'un punt de vista cultural–; d'haver aconseguit una valoració internacional de Catalunya en tots els terrenys, també en el polític, fins i tot més del que nosaltres mateixos fem i del que jo mateix faig, perquè jo, també com vostè, tinc objectius que van més enllà, però la veritat és que aquesta imatge internacional de Catalunya, aquesta projecció, aquesta valoració internacional, doncs, s'ha fet; s'ha fet com –crec sincerament– mai, mai no s'havia fet. En tots els terrenys, però en aquest, l'econòmic, d'una manera molt particular.

Vostè parla que perd pes la indústria de Catalunya. No és cert; el que passa és que, evidentment, perd nombre de treballadors. Però això és una cosa que passa a tot el món: la indústria està baixant en nombre de treballadors i està baixant, diguem-ne, teòricament, en pes econòmic. Però analitzem aquestes xifres: nosaltres tenim unes xifres perfectament europees, de país desenvolupat europeu; nosaltres tenim en aquests moments un 29,4% a la indústria, i, concretament, a la Unió Euro-

pea tenen un 33,5, tenint present però que la Unió Europea a més hi fica la construcció, cosa que nosaltres..., en la nostra estadística no hi és. La nostra construcció és un 7,3, o sigui que faríem un 36,7. Per tant, no és cert que nosaltres perdem pes industrial. El que passa, senyor Carod-Rovira, és que, primera, un dels llocs on hi pot haver una més gran racionalització i un increment de la productivitat, justament, és en la indústria, no en els serveis. Segona, que hi ha una pila de serveis que són fruit de l'externalització de les activitats industrials; és a dir, abans, cada fàbrica mitjaneta tenia tres camions amb els seus xòfers i els seus mecànics, tenia els de manteniment, la gent de la neteja, la gent que viu de la cantina, etcètera: tot això avui no forma part de les plantilles industrials i és i està al servei i viu de la indústria, però no forma part de les plantilles industrials. I, bé, i com això, doncs, podríem dir-li més coses encara; per exemple, tota la productivitat, tot l'increment de productivitat es fa, en part, gràcies a tot un treball, per exemple, en el camp de la informàtica o en el camp de la..., en el camp de la informàtica fonamentalment, que es fa fora de la fàbrica, fora de l'empresa moltes vegades, però que de fet només té raó de ser en tant que estan contribuint a la producció industrial.

Bé, i això és el que està passant a Catalunya, amb un procés de modernització que va molt més enllà –molt més enllà–, senyor Carod-Rovira, va molt més enllà del que vostè ha dit, perquè..., amb dues coses, li ho diré. Primera, si els de fora vénen a invertir aquí és perquè aquí tenim un bon nivell, i aquest bon nivell no és mèrit del Govern de la Generalitat només: és mèrit del país, és mèrit fins i tot del fet que vam tenir una revolució industrial ja a finals del segle XVIII, no? És mèrit d'això. Però a més és mèrit d'una acció que ha fet la Generalitat, eh? I si com, per exemple, doncs, fa quatre dies una empresa com, concretament, en aquest cas, Samsung parla del perquè concentra la seva producció d'Europa a Catalunya i, entre altres coses, parla de l'alta qualitat dels nostres treballadors, de l'alta productivitat del nostre món del treball i dels nostres científics i dels nostres tècnics –i això ho poden buscar en el diari de diumenge passat–, doncs, bé, és perquè el país no està en aquella línia, diguem-ne, de retrocés que vostè deia, de reculada, o de decadència; ben al contrari. Si no, tota aquesta gent..., Hewlett Packard no concentraria..., no tancaria fàbriques a Europa per, en canvi, doncs, concentrar la seva producció d'alguns productes, concretament, a Sant Cugat; això no ho faria.

Però, a part d'això, li vull dir una altra cosa: no és cert que la indústria catalana quedi al marge dels temes, diguem-ne, d'alta tecnologia, d'informàtica, etcètera. Per exemple, què li diré jo?..., el sector de química fina de Catalunya té un nivell internacional molt bo; el sector de la indústria farmacèutica, també; el sector de la mecànica de precisió, també. I si no, doncs, per dir-ho..., en fi, vagi a visitar aquella fàbrica de Riudecols, per exemple, concretament, i allà ho comprovarà. Per exemple, el sector d'injectors de plàstics, la té tant, que ha estat un dels elements decisius perquè Hewlett Packard inverteixi aquí a Sant Cugat. I el convido, per exemple, que vagi a veure una fàbrica, en aquest sentit, d'alta tecnologia a Ribes de Freser, i també ho podrà comprovar. O sigui... O bé vostè veurà que a tot

Europa i a tot el món una de la gent més valorada des del punt de vista de motllos i matrius –i motllos i matrius és una indústria, per dir-ho així, estratègica; és d'aquelles que es necessita com a base per a qualsevol activitat industrial– és la de Catalunya, agrupada a més en aquest grup de fabricants que es diu Ascam, i que, si vol anar-ho a comprovar sobre el terreny, directament, doncs, ha d'anar al Parc Tecnològic del Vallès i allà ho veurà concretament i li ho explicaran segurament que amb molt de gust.

Per tant, crec sincerament, volia dir-li, que això no és tal com vostè deia, i si m'he entretingut una mica en això –no gaire, perquè encara li'n podria dir moltes més coses; m'han preparat molta documentació, que prefereixo, doncs..., em sembla que no cal insistir-hi gaire– és simplement per una cosa, i una mica lligat amb el plantejament inicial que vostè ha fet, no? He insistit en aquest punt, primer, perquè vostè li ha dedicat atenció, i em sembla que ha fet bé de dedicar-li atenció. Però, per altra banda, hi he insistit perquè aquesta idea que nosaltres, doncs, ens quedem al marge de la revolució tecnològica, de les noves tecnologies; que nosaltres tenim un nivell universitari que no és prou bo; que tenim un nivell de recerca, de recerca aplicada –ja li ho admeto això, no de recerca bàsica, de recerca aplicada– molt insuficient i que no va enlloc; això que aquí només vénen els de fora –que no és cert–, que..., doncs, que anem enganxant peces i peces, però que de fet no vénen al que en podríem..., a fer coses que tinguin un autèntic nivell..., això no és cert, això no és cert, senzillament. I com que no ho és, precisament, en un món, diguem-ne, de gran transcendència des del punt de vista del que serà l'economia moderna i l'economia del futur, doncs, jo vull insistir-hi, perquè vostè, i el seu partit, i en general tot el país, canviïn una mica aquest xip que consisteix a, fàcilment, dir: «nosaltres, pobrets de nosaltres».

Miri, nosaltres..., ni tampoc en el tema de medi ambient. De medi ambient, més que vostè i més que jo, en sap, per exemple, doncs, la gent que es dedica a política ambiental a Alemanya, perquè són els que fa molt de temps s'han enfrontat, per exemple, amb els temes de la indústria química. I aquesta gent ens diu –i, per exemple, concretament aplicat al cas de Tarragona, en el que ara s'està fent a Tarragona– que nosaltres ens estem posant en un molt bon nivell. Després podrà venir aquest fiscal o l'altre o el de més enllà, un periodista o una denúncia d'aquí, una denúncia d'allà, els partits polítics diran el que vulguin... Però la veritat és que avui nosaltres..., a Catalunya, quan ve una empresa d'aquestes altament exigent, del ram que sigui, no deixa d'invertir per un problema mediambiental. I des del punt de vista turístic –aquí també es nota si el medi ambient funciona o no– resulta que nosaltres estem classificats entre els països de més alta nota europea, i no únicament a les platges, i no únicament a l'aigua, sinó en general a tot el país.

I, finalment, encara li vull dir una altra cosa –i acabo amb això–: que la Unió Europea i la Comissió de la Unió Europea tenen de Catalunya i del que nosaltres som capaços de fer en el camp industrial, i en el camp tècnic, i en el camp de les noves tecnologies, i en el

camp de les reconversions, una opinió molt més..., molt millor –molt millor– que la que vostè ha exposat aquí. I a mi m'interessa dir-ho, i quan vostè diu: «No és de vostès, sinó de més enllà de vostès, de tot el país»..., perquè, ja que això és així, val la pena que el país ho sàpiga, no? És a dir, quan la Unió Europea ens diu i ens demana –demana, de vegades, creant-nos algun problema, perquè, encara que ens ho paguen, ens creen dificultats de gent, de feina i també d'alguna despesa–: «Escolti, hi ha tal cosa a fer al Paraguai. Volen fer el favor d'anar-hi vostès, Generalitat de Catalunya?», directament, dirigint-se directament... O: «Hi ha tal cosa a fer al Marroc...» –per exemple, què els diré..., en el camp de la cogeneració– «Volen vostès, Generalitat, anar-hi?» O a Costa Rica. O, per exemple, a Palestina; a Jericó, per exemple, i a Gaza. Doncs, la Unió Europea se'ns dirigeix molt sovint –molt sovint–, jo diria que massa sovint, de cara al que és el nostre treball de cada dia, perquè a vegades ens empantanega una mica, però mai hem dit que no, primer, perquè ve de la Unió Europea i, després, perquè sempre ens dirigeixen envers països en els quals d'una certa manera, amb aquestes actuacions, podem contribuir al seu desenvolupament.

Senyor Carod-Rovira, i per acabar –ja li ho he dit abans–, miraré..., i voldria haver-ho sabut fer, fer un discurs, fins i tot, li diria, de perfil baix, perquè entenc que les circumstàncies d'avui fan que jo, en un discurs dirigit a vostè, convé que agafi aquest perfil baix. Però hi havia una cosa que no podia deixar de dir-li, no?, i és que des d'unes possibilitats molt, molt sota mínims que vostès tenen per a incidir, si més no, en l'aixecament del sostre de Catalunya, ens vulguin donar una lliçó de «modos»..., perquè, si algú porta alguna cosa en el cistell, aquests hem estat..., en un moment o altre, tothom, però en aquests moments no únicament nosaltres, però fonamentalment nosaltres, el Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de rèplica, té la paraula, per un espai màxim de deu minuts, el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol- Aznar..., Pujol –perdó–, jo crec, senyor president, que vostè ha fet una cosa que no havia de fer, i li ho dic amb tot el respecte institucional que em mereix el president de la Generalitat: vostè no havia d'haver entrat en la situació interna del meu partit –punt primer– i vostè no s'hauria d'haver expressat des d'un estil –i permeti'm l'expressió– de menysteniment, des d'una certa arrogància institucional de qui porta cinc legislatures governant. Jo crec que això ho ha fet, i perdoni'm que li ho digui, però vostè això no ho hauria d'haver fet.

Crec que ha volgut reduir la nostra intervenció a un debat purament ideològic... No, no es pensi que en sigui gaire, d'esquerres; com a molt dec arribar a socialdemòcrata, i de república no se n'és ni molt ni poc: o

se n'és o no se n'és; o ets republicà, o ets monàrquic, i no anirem per aquesta direcció.

Nosaltres som perfectament conscients de les nostres pròpies forces, i vostès han de ser-ho de les seves. Vostès tenen una força, senyor president de la Generalitat, que nosaltres entenem que no han fet servir prou, que nosaltres entenem que no han fet valer prou: ni ho van fer en el moment en què pactaven amb el Partit Socialista, ni ho van fer en el moment en què pacten ara amb el Partit Popular. I no ens vulgui lligar els gossos amb llangonissa, perquè, és clar, qui negocia, qui porta alguna cosa al cistell –i vostè ho deu saber si va alguna vegada a plaça, al mercat– és qui governa, no qui es troba a l'oposició. I qui governa són vostès, qui té les responsabilitats de govern són vostès, qui va a Madrid a pactar són vostès, i vostès obtenen allò que són capaços d'obtenir, o potser només allò que volen obtenir, i no més que això. No ens faci canviar els papers; ja ens faria il·lusió, ja, de canviar els papers, de veure'ls a vostès a l'oposició i a nosaltres al govern. Vostès governen i tenen la responsabilitat de governar. Nosaltres tenim l'obligació política de controlar i impulsar l'acció del nostre Govern.

Perquè el Govern, encara que el representi la seva col·lecció, és el nostre, de govern, és el Govern d'aquest país. I vostè ens diu: «En el model policial, per exemple, nosaltres hem aconseguit el que hem aconseguit.» Miri que els ha costat d'adonar-se'n, que havien d'aconseguir el que han aconseguit!, perquè s'han passat quinze anys que no se n'adonaven, s'han passat quinze anys on l'única prioritat del seu Govern era articular una impressionant i efectiva maquinària de comunicació com era la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i han deixat en aquests anys a un segon terme tot el que eren els elements essencials de qualsevol cosa que es vulgui assemblejar de prop o de lluny a una autonomia política, que són les competències en matèria de seguretat i que és l'obtenció d'una hisensa autònoma. I tot això, fins ara, des del respecte, senyor president, però també des de la seriositat i el rigor –que potser vostè ens ha volgut igualar amb la seva intervenció–, tot això, fins ara, encara no ho tenim, senyor president.

Quan parlem del model policial, nosaltres, des de la modestia de la nostra força parlamentària, hem impulsat aquest model policial des d'aquest Parlament. Demani, si no, al portaveu del seu Grup Parlamentari, les distintes mocions que en matèria de seguretat pública s'han presentat en aquest Parlament –i que en alguna cosa deuen haver ajudat, dic jo, a tirar endavant el model policial–, de quin grup parlamentari han sortit. És lògic que, sense el seu vot i sense la seva participació, això no ho hauríem tingut, però qui va prendre la iniciativa vam ser nosaltres. Semblava talment com si haguéssim entrat en un concurs, a veure qui en tenia més, de no sé què.

Miri, les campanyes anticatalanes no vénen de parlar clar, com parlen al País Basc; les campanyes anticatalanes vénen, generalment, de les ambigüitats, dels recels, de les mitges tintes, de generar permanentment a l'Estat espanyol una situació en la qual no es té mai la percepció definitiva de què es persegueix realment,

de cap a on es vol avançar realment. Dels bascos, se sap; de vostès, no.

Perquè li hem parlat d'altres coses, en la nostra intervenció, senyor president. Li hem parlat també d'un model per a l'Administració catalana, i d'un model d'administració catalana que no ens agradava. Es pot dir que, una bona colla d'anys després, vostès han descobert ara el tema de la seguretat pública, que ara sí que comença a ser prioritari per a vostès, que ja tocava; han passat anys, eh?, des de l'any 80... Els hem parlat d'un model d'administració que, setze anys després de la posada en funcionament de l'Estatut, potser –potser– ja tocava que funcionés d'una altra manera, perquè avui tenim els ajuntaments, els consells comarcals –consells comarcals que tenen la figura essencial del gerent, de vegades amb precedents administratius tan brillants com el Consell Comarcal del Priorat, que li deu sonar d'alguna cosa, segurament, senyor president–, les diputacions provincials... Per cert que ahir deia vostè que el primer que ha de fer un govern responsable és complir la llei. Quan pensa, el seu Govern, senyor president, complir les lleis d'ordenació territorial que fan referència a la conversió de Catalunya en província única, aspecte fonamental i tradicional del catalanisme polític? I això no depèn, només, dels nou vots del nostre Grup Parlamentari. Depèn de moltes coses més, però quan pensa, vostè, complir aquesta llei, senyor president?

I ens parlava, i ens deia també en la seva intervenció d'ahir –perquè en la d'avui ja em permetrà que li digui que no ens ha dit gran cosa en relació amb el que nosaltres li plantejàvem; sembla talment com si s'escapolís de l'escomesa–, ens deia ahir que, en relació amb l'ensenyament, s'havia aplicat el 99 i mig per cent de la LOGSE a Catalunya. Vostè ens fa, fixi's, senyor president, un discurs de la quantitat, i no hem de parlar només de la quantitat; hem de parlar també de la qualitat. Aquest 99 i mig per cent de l'ensenyament, que ja s'aplica a partir de la LOGSE a Catalunya, té present que la visió d'aquesta aplicació és fonamentalment urbana, i que ha estat precisament en el món rural on s'han concentrat la majoria de problemes i on hi ha hagut la més gran oposició? És conscient que en aquesta aplicació hi ha hagut una certa improvisació de les infraestructures? Per exemple, a les comarques de Tarragona –com a mostra del que ha succeït a tot arreu–, la majoria dels instituts d'ensenyament secundari acabats d'estrenar ho han fet totalment o parcialment en barracons; nou de dotze, i això no és ni república, ni independència, ni d'esquerres, senyor president. Això és la realitat de Catalunya, avui, en la matèria d'ensenyament. I s'han arribat a casos simptomàtics, en què hi ha un centre nou, molt ben construït –i proposat per a premi FAD de disseny–, insuficient per als alumnes de la població, que ha hagut de completar-se amb el lloguer d'una antiga fàbrica a més d'un quilòmetre, i encara amb el condicionament d'un terreny al costat d'aquesta per col·locar-hi barracons.

Hi ha injustícies flagrants i difícils d'explicar pel que fa a la gratuïtat del transport i del menjador escolar per als alumnes d'ensenyament obligatori, on es prima el concepte de distint municipi d'escolarització sobre el de residència, per damunt de la possibilitat de comunica-

ció, que ha provocat protestes lògiques d'aquells habitants de nuclis allunyats per força quilòmetres dintre d'un mateix municipi –i el cas de l'Alt Penedès n'és un exemple magnífic–, amb molt poca comunicació, que han patit les conseqüències d'una absència de transport públic.

Hi han molts interrogants sobre l'aplicació d'aquesta Llei, per més que sigui el 99 i mig per cent, interrogants pel que fa als programes de garantia social o al desenvolupament de la nova formació professional, que deu ser segurament un dels aspectes més importants de la reforma, per saber si s'adequa realment o no a les necessitats del país. Nosaltres demanem al seu Govern que extremi les mesures de control d'aquesta qualitat educativa, i també que iniciï un procés força necessari d'avaluació del nou sistema educatiu.

I vostè ha parlat d'Europa, i ha parlat de la importància de la projecció internacional, i ha dit –segurament amb una iniciativa que probablement deu comptar amb molt pocs precedents, si és que compta amb cap– que compareixerà a la recent estrenada Comissió d'Actuacions Exteriors d'aquest Parlament, d'actuacions internacionals, en deia vostè –ja ens agradaria tenir relacions internacionals; el que passa és que, amb el seu Govern, no en tenim, de relacions internacionals–, aquesta Comissió, que va ser impulsada pel nostre Grup i pel seu, conjuntament, escoltarà amb l'interès, la seriositat i el rigor que sempre ens mereixen les paraules del president de la Generalitat, sempre, quines són les seves propostes per a la institucionalització de la presència catalana a Europa. Perquè, és clar, d'això, què n'han pactat, amb el Partit Popular? O no n'han dit res? Què n'han dit, d'això? Què han aconseguit? Aquest delegat o representant de l'Estat per a les comunitats autònomes, que acaba essent un alt funcionari de l'Estat, per explicar o comentar a les distintes comunitats autònomes, a les distintes nacionalitats i regions de l'Estat què és el que passa a Europa? Han tingut poca ambició política, senyor president. I li ho dic des del respecte i des de l'oposició. Què vol que li digui, si no, des de l'oposició? Són vostès els que governen, som nosaltres els qui tenim l'obligació popular de controlar la seva acció de govern, d'impulsar la seva acció de govern. I no cal inventar-se gaire coses, perquè en política ja està gairebé tot inventat.

O les institucions comunitàries europees: haurien pogut plantejar alguna altra cosa. Com participaran, les comunitats autònomes, en la configuració de la voluntat de l'Estat espanyol allà? Quin paper hi tindran? Qui farà sentir, a través de qui es farà sentir la veu de Catalunya, per exemple, a la Comissió i als comitès consultius de la Comissió, on Alemanya i on Bèlgica contemplin la possibilitat de tenir-hi representants dels *Länder* o de les regions? I, en el Consell de Ministres, qui parlarà en nom de Catalunya? Qui defensarà els interessos de Catalunya?, on Alemanya, Bèlgica i Àustria preveuen legalment la participació dels *Länder* o regions en el ple del Consell, i també ho preveu Portugal, que tenen representants regionals a la representació permanent, i a Alemanya, l'Observador dels *Länder*...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

N'han pactat res, n'han parlat gens, de tot això, amb el Partit Popular? I això no és ideologia, senyor president: això és la realitat del que nosaltres considerem, respectuosament, un projecte polític per a Catalunya de poca i d'escassa ambició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, per temps il·limitat.

El president de la Generalitat

Senyor Carod, senyor Carod-Rovira, volia dir-li –volia tornar-li a dir, perquè noto que a vostè, comprensiblement, això l'ha molestat– que el lapsus que he tingut ha estat realment, absolutament, involuntari; hauria estat..., de fet ha estat una incorrecció, però absolutament involuntària. Voldria que això quedés ben clar.

Molt breument, contestaré ara la resta de la seva segona intervenció. Miri, ha de comprendre que nosaltres vulguem deixar constància d'un fet evident, i és que nosaltres aconseguim uns resultats, i que aquests resultats els aconseguim en un context. Si aquest context fos un altre, vostès, Esquerra Republicana de Catalunya, evidentment, tindrien un altre pes polític, però és que el context és aquest, i ens condiciona a tots: nosaltres, vostès, la resta de partits, tot Catalunya, i bé, aquest context –que és el que és–, si algú l'ha pogut modificar durant aquests últims anys, si algú l'ha pogut inflexionar en un sentit positiu per a Catalunya, hem estat nosaltres. Alguna vegada, evidentment, hi poden haver hagut col·laboracions d'alguns altres grups polítics, però fonamentalment..., i vostè ha dit allò que corresponia: «perquè vostès són el Govern», i té raó, però, en fi, en tot cas, la realitat, fins i tot la realitat electoral, la voluntat del poble català ha dit que havia de ser així, i els resultats han estat aquests, i jo els vull subratllar, i li vull fer notar... I voldria, sobretot, no ferir-lo en res, que el que noto en el seu discurs és que vostè, jo crec, i probablement el seu partit, almenys des de fa temps, no tenen allò que se'n diu un contacte directe i real, de freqüència, amb el que són les realitats. Les realitats del poder, vull dir: les realitats del poder espanyol i les realitats del poder europeu. Perquè, de tot això que vostè explica amb tanta facilitat i tanta tranquil·litat, i «com és que no han pactat això, i com és que no han pactat allò», jo els explicaré, el dia que vagi a la Comissió, doncs, fins a quin punt demostra una visió absolutament utòpica, idealista, absolutament irreal, no ja del que és el poder espanyol, sinó del que és Europa. Bé, però, dintre d'aquest context, nosaltres entenem que tenim una sèrie de resultats positius a aportar, que els hem aportat, i que els defensem, doncs, amb vehemència, amb convicció i, en tot cas, amb cap complex; potser amb massa poc complex, vist que potser li he donat una resposta, a vostè, especialment contundent.

Miri, dintre d'això, nosaltres hem establert, ja des de fa anys, unes prioritats, i és veritat que la prioritat de la policia, al seu moment, no va ser de les primeres. Nosaltres, al seu moment, vàrem donar més prioritat als temes lingüístics, als temes culturals... Per exemple, vàrem donar prioritat a aconseguir una cosa que avui sembla lògica, però que fa deu anys semblava quasi impossible d'aconseguir, que és la immersió lingüística. Aconseguir la immersió lingüística i, a més, amb ple reconeixement, no solament polític, sinó, a més, institucional i constitucional, això era molt difícil, i això és un gran mèrit que té el Govern de la Generalitat i que té el conjunt del país, perquè d'una forma o altra tothom o quasi tothom hi ha ajudat. I vàrem donar prioritat a la televisió, i a l'ensenyament, i a tot el que poguessin ser competències econòmiques, perquè enteníem que el catalanisme i l'autonomia no anirien endavant si no podíem fer una cosa que crec que hem fet, que és fer de Catalunya un bon exemple de desenvolupament econòmic, de projecció internacional, de mobilització de les pròpies energies creatives en el camp de l'economia. I una d'aquestes prioritats va ser l'ensenyament, i vostè ara ha explicat que si aquest barracó... Molt bé, suposo que durant el dia d'avui tindrà l'oportunitat de tornar-ne a parlar, d'aquest tema de l'ensenyament, però jo li vull donar només una dada, perquè vostè entengui que l'esforç que s'ha fet a tot Catalunya –també a les àrees rurals–, a tot Catalunya, sens dubte..., és clar, si en algun lloc hi pot haver algun problema en un moment en què els nens de dotze anys han d'anar al poble del costat és a les àrees rurals, no és a la ciutat de Barcelona, ni a la ciutat de Sabadell. Però, de tota manera, li donaré només una dada, que és absolutament insòlita, extraordinària, segons els tècnics europeus en ensenyament, excessiva, però que nosaltres hem fet i és la següent: la *ratio*, la relació mitjana d'alumnes/professor en l'ensenyament secundari a Catalunya –no dic de classes, dic de mestres, de professors– és de 12,6. No m'estranyaria que fos la més baixa d'Europa. I, en tot cas, així, almenys, ho pensen alguns especialistes.

Li ho dic només perquè vegin fins a quin punt en aquesta línia de prioritats, en les quals l'ensenyament, com la llengua, com la televisió, com les competències econòmiques figuraven en primer lloc; doncs bé, ara ens toca la policia, i la policia, de mica en mica, l'anem canviant. Val a dir que ho podem fer ara també perquè tenim una capacitat d'incidir, d'influir, ja sigui a través del PSOE, ja sigui a través del PP, que abans a més tampoc no teníem, perquè alguna cosa s'havia intentat i sempre ens havíem trobat davant d'una paret.

I finalment, i per acabar, li voldria dir només una cosa. Vostès, senyor Carod-Rovira i l'Esquerra Republicana, vostès segur que faran, com han fet des de l'any 31, la feina que havien de fer i que creien que havien de fer, moguts per un sentiment de patriotisme. Els desitgem que facin en aquest sentit moltíssima feina, perquè la que facin vostès serà bona per al país. Nosaltres, amb la nostra percepció i amb els nostres instruments i amb els nostres condicionaments, que són uns altres dels que vostès tenen, farem el mateix. I, òbviament, el treball que vostès puguin fer mereixerà tot el nostre respecte, i espero que el que nosaltres puguem fer en el

1536

sentit de, d'una manera pràctica –no d'una manera teòrica, sinó d'una manera pràctica–, poder anar aixecant el nostre nivell d'autogovern també mereixerà no dic l'aprovació pública, però almenys una certa consideració per part de vostès.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Carod, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats... Vostè ha afirmat, senyor president, que qui aconseguia els resultats eren vostès. Naturalment, vostès són el Govern, i no és sorprenent que aconseguixin resultats; el que seria sorprenent és que no n'aconguessin cap. És la seva obligació aconseguir resultats i és la nostra, evidentment, d'impulsar-los a aconseguir-ne, de resultats.

Vostè s'ha referit ara, amb un respecte històric, a Esquerra Republicana de Catalunya, el partit que va governar la Generalitat republicana i que, entre altres coses, va contribuir, per exemple, a allò que avui el seu Govern encara no ha estat capaç de fer, que és simplificar, racionalitzar, modernitzar l'estructura de l'Administració catalana. En qüestió de dies van desaparèixer les diputacions i en menys de tres anys va desaparèixer l'estructura dels governadors civils; avui continuem tenint diputacions i continuem tenint governadors civils.

És curiós com les afirmacions polítiques depenen sempre d'aquell que les pronuncia. Si haguéssim de fer cas a la seva intervenció de fa uns mesos –o gairebé fins fa només un mes–, el concert econòmic era, senyor president, una pura i simple utopia. Sembla que –ara és el moment en què vostès se'n plantegen la possibilitat i ja volen intensificar els treballs de la Comissió– ha deixat de ser utopia. Qui és el profeta que ha decidit que la utopia es pugui convertir un dia en realitat, senyor president?

Quan parlem d'Europa –i vostè novament ens torna a acusar d'utòpics–, quant de temps haurem d'esperar per plantejar la nova utopia?, que no me l'ha contestada, senyor president: qui representarà institucionalment els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya davant dels organismes europeus? No podem aspirar, sense que això signifiqui trencar en absolut la unitat de l'Estat, a algun tipus de representació institucional, com sí que tenen regions, estats, d'Alemanya, d'Àustria, de Bèlgica, i, en alguns casos, de Portugal i tot? Si el concert era utòpic ahir, i avui sembla que ja ha deixat de ser-ho, a això li podria passar exactament el mateix.

Vostè s'ha referit al tema de la immersió, i el tema de la immersió és resultat de moltes coses: primordialment, d'una actuació del Govern de la Generalitat a la qual nosaltres no tenim el més mínim inconvenient de donar suport i d'expressar-li el nostre reconeixement explícit i polític, també, és clar, al costat de l'esforç que han fet pares, mestres i alumnes en temps difícils i amb

una voluntat prioritària de mantenir la unitat civil del poble de Catalunya en la convivència amb les dues llengües, sabent que hi ha dues llengües oficials però que només una és la pròpia del territori de Catalunya. I això, per a molts de nosaltres, no és cap utopia, no és cap descontacte, cap desconexió amb la realitat. És la connexió que tinc jo mateix a casa meua, on el meu pare és castellanoparlant i la meua mare és catalanoparlant i, per tant, he crescut i he viscut en un marc de convivència lingüística que a mi no m'ha comportat el més mínim problema.

Però és evident que aquell objectiu que diu la legalitat vigent de «remoure els obstacles que impedeixen que la llengua pròpia de Catalunya estigui en el lloc que li correspon» encara no s'ha aconseguit. Quines mesures pensa adoptar el seu Govern per fer això possible? Perquè, és clar, van retardant tant tot el procés d'actualització de la Llei de normalització lingüística, que, al final, nosaltres hem hagut de tirar pel dret, i tirar pel dret, senyor president, vol dir que hem hagut de presentar un seguit d'iniciatives, de proposicions de llei, alguna de les quals ja s'ha admès a tràmit per a la seva discussió i debat i, finalment, aprovació o no en aquest Parlament, relatives per exemple a tot el referent al tema d'etiquetages, al tabac, etcètera.

I abans li feia una pregunta sobre si era veritat o no que el seu Govern havia aturat una campanya sobre la indústria farmacèutica, que m'agradaria que em pogués contestar. Ni tot el que vostès fan són encerts ni tot el que vostès fan són errors, però sí que hi ha, senyor president, llacunes immenses, i la primera responsabilitat, en tot, la té el govern d'un país.

Si vostè obre qualsevol diari de Barcelona d'avui i mira les cartelleres del cinema veurà que avui, dimecres, a Barcelona hi ha la possibilitat de veure cinquanta-vuit pel·lícules. Sap quantes d'aquestes n'hi ha en català, senyor president? Ni una. No hi ha una política catalana que cobreixi això? Qui és que l'ha de fer, aquesta política catalana? L'Esquerra Republicana, amb nou diputats des de l'oposició?, o vostès des del Govern de Catalunya i pactant amb el Govern de l'Estat, que són els més ben situats per fer-ho?

Jo crec que vostès tenen un nivell de responsabilitat, de compromís històric –i no m'ho llegeixi a la italiana–, que no han complert encara. A cadascú, doncs, el nivell de responsabilitat que li correspon, i vostès tenen el primer nivell de responsabilitat, i estem convençuts...

El president

Senyor Carod, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

...que no l'han complert del tot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president de la Generalitat

Sí, només volia dir que no és veritat que haguéssim aturat una campanya relacionada amb la indústria farmacèutica.

El president

Moltes gràcies. A continuació prendrà la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, d'ençà de les eleccions del 3 de març del 96 –punt de referència utilitzat pel senyor Pujol en el seu discurs d'ahir–, ens interessa assenyalar tres tendències de fons amb les seves novetats, que, si es consoliden, canviaran radicalment el panorama polític català. En primer lloc, els compromisos adquirits per Convergència i Unió amb el Partit Popular, que evidencien més que mai el profund contingut conservador d'aquella opció política, destacable cada vegada més per damunt del seu pretès nacionalisme. Convergència i Unió aguditza, tant a escala catalana com espanyola, una política al servei dels poderosos, d'uns sectors socials, com fa el Partit Popular a la resta d'Espanya, però segurament encara amb més coherència dretana que el mateix Partit Popular. En segon lloc, hi han indicis significatius que s'està exhaurint el projecte que ha governat Catalunya en aquests darrers setze anys, i la gestió cada vegada més desigual de la Generalitat –de la qual parlarem– n'és una bona prova. Hi ha qui diu que a Pujol Catalunya se li ha fet petita, que s'avorreix i que per això viatja tant; creiem que és una altra manera de descriure aquell exhauriment. I en tercer lloc, pel bé d'aquest país i també per a la superació de l'anterior tendència, és necessària una alternativa; es tracta d'una alternativa social i política de progrés.

Començaré la nostra reflexió amb quelcom que amoïna molta gent. És una preocupació internacional, i especialment europea: el manteniment i reforma de les conquestes socials d'allò que anomenem «l'estat del benestar». Hi ha el conjunt de competències i serveis específics de la Generalitat de Catalunya que incideixen de ple en aquesta qüestió: evidentment, em refereixo a la sanitat, a l'ensenyament, als serveis socials, a la «vivenda», al medi.

És fàcil constatar la incertesa i fractura social si donem una ràpida ullada a algunes dades, entre moltes d'altres que podríem citar, quan veiem que avui tenim a Catalunya un 18% d'atur –un 37% entre la gent jove–, quan a la Unió Europea hi ha un 10%; un 33% de treball temporal –entre la gent jove arriba al 60%–, la Unió Europea està per sota del 10%; la pobresa a l'entorn de Barcelona, per exemple, es xifra en un 41% de gent de vint-i-cinc anys, o sigui, es produeix un fenomen de rejuveniment de la pobresa.

Enfront de l'anterior, telegràficament recordaria que el Pressupost de la Generalitat per al 96 ha reduït d'un 19% les partides de Benestar Social i d'un 45 % les de Treball, per exemple. No crec que es pugui dir que avui la Generalitat posi pel davant la lluita contra la marginació i una política de serveis públics per a la redistribució de la renda.

Val a dir que, fa molt poc, el Govern ha editat un volum sobre l'estat del benestar, llibre en el qual no es diu res, absolutament res, sobre Catalunya –és un fet indicatiu.

Però la temàtica del benestar que afecta Catalunya és també imputable a polítiques i decisions que es prenen a nivell de l'Estat espanyol; és aquí on m'interessa sortir al pas de la confusió constant que fa Pujol dels interessos de Catalunya, dels del seu Govern o dels de la Generalitat, amb els interessos que representa el seu Grup Parlamentari, Convergència i Unió, a les Corts Generals.

Les negociacions i decisions que pren Convergència i Unió a nivell de l'Estat no necessàriament són beneficioses per a Catalunya, senyor Pujol. Destriem, dels acords del Partit Popular i vostès, què és el que pot beneficiar l'autogovern de Catalunya i quines qüestions socioeconòmiques beneficien els interessos que vostè defensa, tant de Catalunya com de la resta de l'Estat. Pel cas que hem triat, un tema tan important com l'estat del benestar, la política que vostè formula, defensa i aplica en nom de Convergència i Unió es podria resumir amb la següent frase, que resumiria tot el que vostè ha anat predicant: «Volem un benestar a l'escandinava, però defensem i aprovem una fiscalitat a la britànica.» Perquè m'entengui, és incoherent –i segurament demagògic– que vostè propagui la idea del manteniment de la despesa social i, al mateix temps, sigui un dels grans responsables de la seriosa reducció dels ingressos públics.

El pressupost que vostè ha negociat amb el Partit Popular a nivell de l'Estat per a l'any 97 incrementa de 1.400 bilions les despeses fiscals, o sigui, deixarem de recaptar, ja, un total de 3 bilions 800.000 milions de pessetes. El seu compromís amb el Partit Popular en temes fiscals, de contingut clarament regressiu, com per exemple reduir tota la càrrega dels rendiments de capital al 20%, mentre els rendiments del treball personal continuen sent objecte d'una escala progressiva, és enormement costós i desigualitari.

En aquest compromís, senyor Pujol, no hi ha cap política seriosa respecte al frau fiscal –tan voluminós com el dèficit–, ni respecte a la bilionària morositat respecte a la Seguretat Social. Aquelles injustícies fiscals beneficien Catalunya o els sectors privilegiats que pagaran menys impostos? A qui beneficia voler compensar aquells forats de les arques de l'Estat amb una universalització de les taxes –sanitat, ensenyament, transport, etcètera– o amb la congelació salarial de la funció pública, i, si de vostès també depengués, de tot el conjunt d'assalariats? Això no és política catalana ni per a Catalunya, això és política per als poderosos.

Com també és significatiu que aprovin a nivell d'Estat uns pressupostos que redueixen les partides d'ensenyament per primera vegada en vint-i-tres anys en un 30%; això sí, mentre s'incrementa la subvenció a l'escola privada. Això què és?, política catalana o política de conservadorisme de CiU i del PP? És política catalana que es redueixin, respecte al 96, 13.000 milions les inversions de l'Estat a Catalunya? O que es redueixin de 56.000 milions les programacions plurianuals? Sobre aquest tema, el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds Joan Saura –al Congrés de Diputats– ha fet un esplèndid treball. Li estalvio la llista de les retallades que havia iniciat el senyor Saura –ja la hi ha llegit el senyor Carod.

Però encara és més significatiu que vostè, Convergència i Unió, pels interessos que representen –els seus, no els de Catalunya–, de vegades propugnin anar encara més a la dreta que el PP. Recordi que vostè va haver d'advertir abans de l'estiu als seus consellers que no parlessin tant, que no proposessin mesures tan agressives, en definitiva, perquè se'ls veia massa el llautó. El tema de l'acord sobre pensions, que vostè va citar ahir dient que el celebrava, és una clara expressió del seu doble llenguatge i de la voluntat de confondre l'opinió pública amagant darrere la pretesa defensa dels interessos de Catalunya o la Generalitat el que representa Convergència i Unió. Amb diner públic, per exemple, han editat un fulletó en el qual contribueixen a crear alarma social sobre el futur de les pensions –el té aquí, senyor Pujol–: aquí es diu que no hi ha garanties per als cotitzants actuals –això ho diu el Govern de la Generalitat actual. La mateixa alarma que podia generar la informació esbiaixada que va donar TV3 sobre les pensions. Vostès estan fent al Parlament espanyol de braç armat dels interessos de la CEOE o del Fomento del Trabajo Nacional –que és molt nostrada– quan amenacen els seus parlamentaris, juntament amb el dels PNV, que canviaran l'acord sobre pensions, que el rebaixaran per tal de restablir els topalls en les cotitzacions més altes o per rebaixar les cotitzacions.

Nosaltres demanàriem –i ho proposem a aquest Parlament– una reflexió seriosa sobre aquesta temàtica, la de l'estat del benestar, a partir de les competències de què disposa la Generalitat. Caldria una comissió, en aquesta legislatura, de reflexió i de propostes de com podem contribuir a la reforma i manteniment del benestar, i així ho oferim al Parlament de Catalunya, i creiem que seria bo fer-ho amb diàleg amb les forces socials, especialment amb els sindicats.

Segona gran reflexió: com ho financem, tot això? Quines opcions es poden prendre respecte als comptes públics? I quins són els efectes d'una o altra opció de cara a la societat? Vostè va citar Maastricht; més enllà de moltes reflexions que calia fer a l'entorn d'aquest tema, recordi més que ningú aquelles dades socials catalanes, tan poc europees, com les que havia citat respecte a l'atur, la marginació social o moltes d'altres, com podrien ser el retard en recerca i desenvolupament, en inversions en formació o, entre d'altres, quelcom conegut fa molt poc: l'endarreriment de Catalunya respecte a Europa i l'Estat espanyol en inversions en salut mental.

Avui en aquest debat, per raons de temps –per raons de temps–, no podem entretenir-nos gaire en aquesta important –subratllo: important– qüestió europea, i cal cenyir-nos molt a allò que ens afecta més directament i que podem governar amb major responsabilitat: els comptes de la Generalitat de Catalunya, si és que hem de parlar de finançament. Fa molt poc, vostè ha afirmat que les administracions no poden mantenir la despesa i que cal austeritat. Amb molt de respecte, li diré que en la seva boca, com a governant, això sona a hipocresia o a irresponsabilitat. La Generalitat que vostè presideix, senyor Pujol, té un deute desmesurat que hauria d'amoinar i molt la ciutadania i, per tant, aquells que la representem en aquesta cambra. En els darrers anys, des de

finals dels vuitanta fins a mitjans dels noranta, el dèficit públic ha passat del 0,3 del producte interior brut al 0,6; l'endeutament s'ha incrementat de 13.000 milions a molt per damunt d'un bilió; la càrrega financera ha passat del 4% del pressupost al 8%; segons el Banc d'Espanya, el deute de la Generalitat supera amb escreix el bilió de pessetes, i els càlculs més actuals oscil·larien entre 1,3 bilions o 1,5 bilions, segons afegís o no proveïdors. Perquè tothom apreciï l'abast del problema, si tots els ciutadans de Catalunya, tant els acabats de néixer com els més grans –o sigui, els 6 milions–, haguéssim de retornar aquest deute, ens tocaria a 200.000 pessetes per capita, a més d'1 milió de pessetes per família. El pressupost de la Generalitat no pot absorbir aquest deute, ni molt menys, en deu anys: no hi ha elasticitat suficient. Si ens comprometéssim a vint anys, o sigui, d'aquí al 2017 –perspectiva prou raonable–, ens tocaria retornar 4 bilions en amortitzacions i interessos. Encara sobre aquest supòsit de vint anys, l'any 97 caldrien 217.000 milions per reequilibrar, i només disposem de 118.000; per tant, caldrien 98.000 milions més. Segons el senyor Pujol –ho va anunciar ahir–, podem comptar amb 74.000 milions més d'ingressos pel nou finançament autonòmic; això encara és insuficient en uns 24.000 milions. I tot això amb zero pessetes per a noves inversions: només podríem fer manteniment, ja que tota la nova inversió representaria nou endeutament. I, com que sembla, a més, que vostès no vagin per aquest camí, cal pensar que la pilota anirà augmentant.

Grosso modo, hi ha diverses causes per explicar què es mesura: causes atribuïbles al finançament, mala negociació, valoració insuficient, fórmules pactades viciades, causes de mala gestió i de malbaratament de recursos i causes de prioritats esguerrades que afecten negativament serveis essencials per a la qualitat de la vida. Vostès han dut a terme una mala negociació. Sempre negocien sota urgències de caixa, de necessitats de liquidesa, sense cap possibilitat de plantar-se. La forma en què negociaren l'acord del 86 n'és un exemple, i recordi que el nostre Grup Parlamentari fou l'únic que ho va denunciar. Vostès varen acceptar transferències a la baixa: el peix al cove, del qual vostè presumia tant; per què no van exigir la valoració real en cada cas? Vostès han dut a terme una gestió econòmica poc eficient, són uns mals administradors i han creat molt poc impuls econòmic. Han administrat, això sí, amb un objectiu polític immediat, partidista, per sobre de les necessitats i els recursos del país. Es veu en l'irrealisme en l'elaboració dels pressupostos, en previsions desmesurades d'ingressos artificialment superiors a les despeses, de prioritats de despesa al marge de les possibilitats financeres –iniciem un any amb una despesa d'un 15% d'herència de l'anterior–, en menys de mig any ens gastem el dèficit previst per al 96. S'explica la tragicòmica anècdota d'aquelles dependències de la Generalitat que els darrers temps de l'any tanquen els ordinadors per no comptabilitzar més despesa.

Les liquidacions no tenen res a veure amb els pressupostos: varien una mitjana d'un 17%; per exemple, a Treball, en un 34; a Economia i Finances, en un 55. En general, vostès practiquen una manca de transparència sobre totes aquestes qüestions, i els ho diu reiterades

vegades la Sindicatura de Comptes; cito una d'elles: en la liquidació no es presenta memòria o avaluació de costos i rendiments, no és possible determinar l'import de les despeses fiscals, i n'hi han mantes més, de cites de la Sindicatura de Comptes a fer. Arrosseguem un dèficit crònic en el qual les despeses corrents són sempre superiors als ingressos corrents, i aleshores, és clar, anem a buscar crèdits o a demorar el pagament a proveïdors. Tot això no solament representa una paràlisi de l'Administració catalana, sinó que al damunt distorsiona les seves prioritats. L'increment de la càrrega financera desvia diner públic d'objectius socials cap a sectors financers. Vostè, senyor Pujol, sap millor que ningú com s'incrementa el cost de les obres a Catalunya, les de la Generalitat, amb l'ajornament de pagaments a través del finançament especial i dels interessos de demora. Tot això afecta principalment els petits proveïdors.

A la mala administració cal afegir l'escàs impuls econòmic que pot fer una administració tan endeutada: lògicament, han de reduir la inversió pública, l'eix estratègic per a la productivitat i la competitivitat. És conegut que Catalunya disposa d'un estoc de capital públic molt baix, molt més baix que la majoria de zones amb les quals ens vulguem comparar; això també ens allunya d'Europa i ens fa perdre posicions respecte a l'Estat espanyol. Els catalans, en el període 91-95, hem perdut més de tres punts de poder de compra i hem baixat a l'escala de renda general bruta, segons darrers estudis de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvi. En resum, no és gens exagerat afirmar que vostès són els principals responsables públics de la lenta davallada de la nostra economia.

Val la pena que ens aturem a veure les conseqüències que té un endeutament tan alt per al conjunt de la població. Hi ha tres camps paradigmàtics en els quals es pot comprovar les conseqüències socials –n'hi ha molts d'altres, eh?, però ens aturarem en tres–: medi ambient, sanitat i ensenyament. Retallada a Medi Ambient: 54%; la partida per a residus ha quedat pràcticament a zero, i vostès, el Grup Metropolità de Convergència i Unió, fa molt pocs dies ha comès la gravíssima irresponsabilitat de votar en contra del Pla general metropolità sobre aquesta temàtica. Avui, de passada, senyor Pujol, li demanaria un ferm compromís en sentit afirmatiu per a una qüestió de tan cabdal importància per al futur de Catalunya. No tinc temps de desmentir-li les cofoies afirmacions que va fer ahir sobre com compleixen les normatives europees –recordi que estem incomplint flagrantment avaluació d'impacte ambiental, accés a la informació ambiental, llei d'envasos, etcètera–, però sí que telegràficament li recordo que enguany ha reduït a la mínima expressió les despeses en energies renovables, incrementant la dependència nuclear de Catalunya –curiosa forma d'entendre l'autonomia, apostant per quelcom sobre el qual no tenim competència–; que li recordi el seu faraònic projecte de portada d'aigua del Roine sense cap mesura d'estalvi; que li recordi les seves escasses dotacions al transport públic; l'aturada fàctica del Pla d'espais d'interès natural –que ja no se'n recorda ningú–, o la voluntat d'imposar un pla territorial metropolità sense consens.

Sanitat –segon exemple–: ningú no coneix amb precisió, ni a nivell d'Estat ni a Catalunya –ni a Catalunya–, quin és el forat de diner públic allà i aquí; ningú ho coneix, ni vostès mateixos. Vostès, en concret, han practicat una rebaixa real pressupostària. Enguany han disminuït un 1% els recursos de sanitat, si tenim en compte la inflació, i sap que moltes partides d'inversions estan dotades per compromisos anteriors i que en molts aspectes la inversió nova és zero. Però el que és qualitativament més greu: no controlen els diners públics que van a la sanitat privada, no disposen de mecanismes –o no els utilitzen– per a seguir la gestió privada dels diners públics –i en anys d'austeritat. No m'hi estenc, però li recordaria casos com els de Sant Pau, l'Hospital General de Catalunya, l'Aliança, en la qual, segons reconeix el seu conseller, hi ha una doble facturació manifestament irregular. Milers de milions de diner públic a entitats privades, en època d'austeritat, quan es nega, aquest diner públic, se'l nega a les entitats públiques. No és veritat –per tant, és mentida, senyor Pujol– que estiguin fent àrees de salut: enguany; les divuit que apareixen al pressupost són compromisos del 94 i del 95, no n'hi ha cap de nova –fet ratificat pels seus propis responsables–, i el nivell d'implantació a l'assistència primària ha estat tan sols del 55%, quan ja s'havia d'haver acabat.

Tercer exemple: l'ensenyament. Han decrementat un 3,5 el pressupost. Així, no hi ha diners per a l'ensenyament públic de zero a tres anys, mentre subvencionen nivells no obligatoris de tres a sis anys sense pràcticament contrapartides i mentre existeixen concerts que beneficien empreses privades sense control sobre la *ratio* de vint-i-cinc alumnes per classe, quan practiquen un abús que acaba en negoci. I, senyor Pujol, no instrumentalitzi la *ratio*, la *ratio* es calcula alumne-professor i classe: no hi inclogui el director, el psicòleg, l'ajudant, etcètera, perquè és vergonyós que hagi intentat rebatre el senyor Carod d'aquesta forma tan barroera. L'aplicació del Mapa escolar és una mostra que no hi ha hagut ni reequilibrament territorial ni col·laboració amb els ajuntaments. En moltes zones rurals, la reforma és un motiu –un més, no l'únic– de desequilibri territorial, i són molts –no alguns, molts– els ajuntaments que s'han queixat de manca de diàleg. Recordi el que passat amb menjadors i transports d'alumnes, també a l'àrea metropolitana de Barcelona, on no han tingut en compte sectors socials molt desfavorits, que han vist reduïdes o desaparegudes les ajudes per aquests conceptes. Quelcom similar passa amb els llibres a les zones de l'àrea metropolitana de Barcelona, senyor Pujol. No obli que, en general, tenim més de disset mil alumnes en situació de provisionalitat, en aplicar una llei que es va aprovar el 90 –fa un cert temps–, i amb constants amenaces de no poder complir els compromisos. Per últim, pel que fa a l'ensenyament, la formació professional i la reforma, on queden? Ajornades? Per exemple, per a quan el consell de la formació professional?

Senyores i senyors diputats, hi ha solucions? Arribem massa tard? Els ciutadans han viscut una il·lusió fiscal i els governants, vostès, han optat per la comoditat, un endeutament desmesurat, quan no culpaven el Govern central. Ara la situació és insostenible i el dèficit és crei-

xent. Vostès no prenen decisions i cremen alternatives, perquè el que és possible avui demà ja és inviable. El seu afany d'èxit polític, d'aparador, els fa menystenir el cost econòmic i social, perquè si per a vostès políticament no hi ha errors, per a tots els ciutadans de Catalunya econòmicament hi ha costos. Confien excessivament en una millora casual de la situació general o en negociacions imprevisibles.

Senyor Pujol, li ho dic amb molt de respecte: això recorda els somnis desmesurats de Banca Catalana; recorda la protecció acrítica que van donar vostè i el seu Govern a la nefasta i tramposa enginyeria financera del senyor De la Rosa a KIO, d'on havia de sortir un gran *holding* català; recorda aquell hospital que requeria quatre-cents mil socis i no ha arribat als vuitanta mil..., tot això, dissortadament, sense que ningú hagi assumit cap responsabilitat política, ho ha acabat pagant el ciutadà contribuent. Les finances de la Generalitat van per un rumb paral·lel, i no s'hi val, altra vegada, tancar els ulls. Ara ens proposa un concert econòmic per al 2000: es tracta d'una fugida, de l'ocultació dels seus compromisos o d'una tombarella partidista? No li sembla que és una irresponsabilitat –vostè que presumeix tant d'home de govern– que, després de signar un acord –i ho fa sovint–, un acord negociat de forma partidista, deixada la ploma de firmar l'acord, abans de la seva consolidació parlamentària, llenci aquesta proposta? Algú ha dit que aquesta és la forma d'actuar del Pujol polièdric. De ben segur, això no és bo per a Catalunya ni correspon al rigor polític o financer. Fa molts anys que nosaltres som partidaris dels concerts econòmics solidaris i de l'aproximació a la despesa per habitant. De nou, tal com vaig fer fa poques setmanes per carta, adreçant-me a vostè i als altres dirigents de l'arc parlamentari, proposem un gran acord polític català per a fer front al deute i al finançament; ens volem corresponsabilitzar d'aquestes qüestions. No ens alegrem d'aquest deute tan irresponsable, però ens hi volem corresponsabilitzar a partir de la recerca del consens i de la força unitària. Per això també és imprescindible una reflexió en profunditat sobre el model d'Estat.

En tercer lloc –i darrera reflexió–, amb modèstia li diria, senyor Pujol, que estem convençuts que l'única sortida engrescadora per a Catalunya que vostè demanava és una alternativa progressista de país. Li fa falta a Catalunya, i aquest ha de ser el compromís dels homes i dones que creguin en una Catalunya real, solidària i plural. Això és així tant per millorar les condicions de vida de la ciutadania com per superar el previsible esgotament d'un projecte, el seu, que ha governat, principalment, en favor dels sectors socials més privilegiats.

El 19 de novembre del 95, data que no li agrada recordar, va haver-hi un toc d'atenció: la ciutadania va elegir un parlament més plural; vostès ara pretenen reinstaurar l'esmoreïment de la vida política catalana, després de les eleccions espanyoles del 3 de març del 96, mitjançant la supeditació dels seus aliats, el PP, a Catalunya. Fou una llàstima, perquè el pluralisme que emanava dels resultats electorals era una alenada d'aire fresc en la vida institucional catalana. Catalunya és oberta i plural, Catalunya no és de ningú, Catalunya no pot anar al ritme partidista de cap opció ni en funció

d'interessos de cap dirigent, per més important que sigui. Així, a llarga, no ha avançat mai i, en canvi, de vegades, quan s'instrumentalitza Catalunya, des d'aquí, s'aconsegueix afavorir, allà, noves bafarades d'anticatalanisme, arreu de l'Estat.

El pluralisme està en una concepció oberta de comunitat, per la qual es combat la xenofòbia, o es manté la defensa de la lliure opció sexual, i fins i tot la dimensió real del que algun diccionari en diu «concubinatge». Em refereixo als seus: a Roses, a Calonge, a Sitges. Serien molts altres els exemples que podria citar per diferenciar avui la política progressista del conservadorisme. En el pla estrictament polític, i pel debat que ens ocupa, afirmem que la primera nota distintiva de l'alternativa és precisament aquesta concepció d'una Catalunya oberta i plural, en la qual el Parlament ha de ser una institució viva, i l'autogovern és cosa de tots, no d'una persona ni d'un partit.

Reiterem les nostres propostes unitàries sobre autogovern, reitero la pedagogia que emana dels moments històrics, quan Catalunya ha avançat en el seu autogovern. Ha estat sempre així quan s'ha cercat la màxima unitat de les forces democràtiques. És malmetre les aspiracions del poble de Catalunya condicionar-les a negociacions o interessos partidistes. Pensi, senyor Pujol, en l'aventurisme que significa basar en acords conjunturals, fruit de les ganes de governar, temes de gran profunditat com és l'autogovern de Catalunya. Vostè ha admès, fa molt poc, que han avançat molt lentament, que han pogut canviar poques coses, però ha dit al senyor Carod que són els únics que les poden fer canviar: vostè, altra vegada, es gira d'esquena –«són coses del Ribó»: això, el denominador comú–, es gira d'esquena a la història de Catalunya, la força del màxim consens unitari per defensar l'autogovern.

I m'interessa en aquest apartat respondre ràpidament alguns exemples citats pel president Pujol, que no són exactament tan planers ni beneficiosos com ell plantejava.

Pel que fa al marc estatal i els seus condicionants sobre l'autogovern, subratllaria que el projecte de LOFAGE –vostè el va citar–, si bé suprimeix el caràcter polític i la figura nominal dels governadors civils, manté de forma absurda competències en els subdelegats del Govern; d'altra banda, temàtiques importants com ara la seguretat, o l'existència d'una desproporcionada administració perifèrica de l'Estat, queden en mans del delegat del Govern. És, doncs, un seriós obstacle per avançar cap a l'Administració única.

Pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra, vull recordar que mentre no es modifiqui la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, els Mossos continuen sent, legalment, *policia de colaboración*. A més, alguns dels desplegaments realitzats no han comportat un replegament dels altres cossos. Avui hi ha desproporció territorial, pel que fa a cossos de seguretat, en àmbits comarcals on només hi ha policia local. En general, seria bo que superéssim aquelles *leyes de bases* que encotillen l'autonomia, però que són *leyes* que al seu dia varen ser pactades i aprovades amb el vistiplau de Convergència i Unió a les Corts Generals. I recordi,

senyor Pujol, que d'això en parlàrem fa molt temps i que vostè va adquirir aquí solemnes compromisos que fins i tot va dir que traslladaria al cap d'Estat, en el debat sobre l'Estatut, el febrer del 87, senyor Pujol –no sé si això té alguna cosa a veure amb el que li contestava al senyor Carod. Des del febrer del 87, ho venim arrossegant. Repassi els punts que vostè es comprometia solemnement, en acabar el debat, a impulsar i aconseguir per a Catalunya.

Pel que fa a qüestions d'autogovern pròpies i que depenen de les institucions de Catalunya, em sembla un exemple provocador que vostè parli de millora als ajuntaments. Sap perfectament que tenim encara per resoldre qüestions fonamentals que afecten el poder local, el grau de democràcia més proper als ciutadans, la ventafocs de la política tant del Govern central com del de la Generalitat. És així en les finances, en les competències, en l'aplicació coherent del principi de subsidiarietat. Pensi que, també per allò del deute, quan els ajuntaments cobren de la Generalitat amb quasi dos anys de retard, s'ho han de finançar, i això també repercuteix sobre la ciutadania, això encareix la democràcia. I, per a major befa, vostès varen reduir enguany, en un 16%, les transferències als ajuntaments. I, si us plau, no faci una al·lusió tan superficial dels consells comarcals. Li podríem citar un reguitzell de declaracions també de molts polítics de Convergència i Unió molt insatisfets amb la desatenció envers els consells comarcals. Així també explicariem la seva relativa degradació, només solucionable reformant les lleis d'ordenació territorial.

Encara un apunt sobre quelcom que vostè cita, també molt de passada, però que és molt important: la llengua. És cert: més gent fa les proves d'accés a la universitat en català, però el 76% de la programació televisiva és en castellà, com també ho és la gran majoria de la premsa diària d'abast nacional, o com s'havia citat el fet del cinema –malgrat que li podria haver contestat al senyor Carod, com a mi em va contestar fa anys quan ho vaig plantejar, que per què no veia TV3, que feien no sé quina pel·lícula a la nit en català.

Per cert, li tornarem a preguntar sobre el tema de la llengua: on van a parar els 4.500 milions de pessetes que rep la Generalitat de part de l'Administració central per a normalització lingüística, quan és sabut que vostès n'inverteixen una quantitat molt inferior. Que curiós: no corresponen les partides, el que es rep per a normalització i el que hi destinen vostès.

Sobre tot aquest gran apartat de l'autogovern i la personalitat nacional de Catalunya, insistim que és urgent posar en marxa un mecanisme parlamentari per a la discussió, elaboració i compromís unitari de les propostes que ens permetin encaixar, sobre noves bases, Catalunya en un estat plurinacional i en la futura Europa política federal. El Grup d'Iniciativa - Els Verds proposa a aquesta cambra que en aquesta legislatura, via treball parlamentari i via diàleg i compromís dels màxims dirigents de les formacions polítiques, tanquem un acord per avançar en aquella direcció.

Ara bé, com li deia al principi d'aquest apartat i al principi del meu discurs, més enllà de les temàtiques de l'autogovern i de la qüestió nacional, una forma de

reengrescar aquest país, Catalunya, és fer avançar una alternativa que des de les opcions de progrés propulsi debats i propostes sobre les qüestions essencials i ompli d'un altre contingut social l'autogovern. Així també interessariem en les coses públiques de Catalunya molta gent. Molts abstencionistes, ai las!, especialment residents al cinturó de Barcelona, que en les darreres eleccions, quan varen anar a votar, en molts casos, són els protagonistes de la forta davallada de l'opció conservadora de Convergència i Unió.

En primer lloc, em vull referir breument al redreçament econòmic i a l'ocupació. Cal un gran debat –que vostè no ha promogut mai– i un gran acord a Catalunya –que vostè no ha promogut mai– sobre la nova fenomenologia de l'ocupació, en la línia del que es va plantejar recentment al Parlament Europeu, en l'anomenat Informe Rocard. Fa falta fer una apel·lació a la competitivitat empresarial per impulsar rigor, compromís d'inversió –el nostre país és un país de massa especulació i expectativa de benefici fàcil i ràpid– i diàleg social. Aquest últim és ben escadusser. I no m'estic de dir-ho, encara que diguin que porto l'aigua al meu molí: és el món empresarial del nostre país el principal responsable que no s'assoleixin més quotes de concertació i que no s'obrin autèntics espais de corresponsabilització. Nosaltres donem, per exemple, ple suport a les mesures que plantegen els sindicats Comissions i UGT sobre l'ocupació al Servei Català d'Ocupació i la dotació en 100.000 milions d'un pla d'ocupació a Catalunya per al període 97-99. Repeteixo: debat importantíssim a nivell mundial, que ningú a Catalunya ha estat propulsant, menys des de la institució d'autogovern.

Acabo en dos minuts, senyor president. Estem ben convençuts que no és possible fer avançar el nostre país amb una mà d'obra a precari, poc formada i amb alt risc laboral. Enlloc, ni a Alemanya, avançaria una economia basada en aquests factors. Com tampoc ho farem amb nous tipus de contracte: un lloc de treball no es crea principalment amb una mesura legal. Com tampoc ho farem amb processos de producció d'enorme cost mediambiental –al contrari: com s'ha demostrat a altres llocs, d'una correcta política de medi ambient, en surt nova ocupació. Tampoc avançarem en un territori desequilibrat on es postergui la política cap al món rural.

Una altra gran temàtica alternativa és tot allò que garanteix la igualtat d'oportunitats, començant per l'essencial, la igualtat de sexes. També la garanteix el creixement i l'enfortiment de l'ensenyament públic universalitzat, com també ho representaria fomentar expectatives per als joves en temes tan punyents com l'habitatge. Quan una política de promoció de lloguer? O les seves oportunitats laborals. O la formació.

En general, senyores i senyors diputats, aquest tema, el de l'alternativa, és un camí apassionant. Aquí hi ha nous sectors i nous fenòmens, de vegades incompresos per les forces polítiques i que van pel davant de la realitat institucional. Donin una ullada vostès al que succeeix en les iniciatives de solidaritat i en el cúmul d'energies que hi inverteix el jovent. Pensin fins a quin punt va molt per davant del Govern de Catalunya l'arreladíssim moviment de renovació pedagògica. O tinguin en compte com es distingeix una societat avan-

çada per la cura, estimació i atenció que dedica a la seva gent gran.

Permeti'm que conclogui que, davant de les polítiques conservadores, cal un recanvi. I per això ens comprometem, amb moltes altres forces d'esquerreres i progressistes, no solament polítiques, a articular totes aquestes energies socials que faran possible aviat una alternativa. I, de la mateixa forma que a vostè li agrada dir «no cal variar el missatge», li adverteixo que aquest serà el missatge fins que ens tornem a trobar en una contesa electoral.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable president de la Generalitat, sense limitació de temps.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats, senyor president... Bé, en primer lloc vull dir que el meu discurs d'ahir va arrencar del 19 de novembre, no pas del 3 de març, perquè per això vaig parlar de la legislatura, no? Perquè, si no, no hauria pogut parlar com vaig parlar del pacte amb el PSOE, que de fet va durar durant aquests mesos, de novembre a març, o de moltes de les lleis que es van presentar precisament els mesos de gener, febrer i març. Bé, però això és secundari.

Temes..., una sèrie de temes que vostè, senyor Ribó, ha plantejat. Un que també..., potser tampoc no cal que m'hi estengui gaire, perquè a més és molt personal, no?, però, vull dir... –a part de dir-li una cosa que vostè em dirà que ja m'ho ha sentit dir moltes vegades, però és que moltes vegades jo m'he sentit dir el contrari–, doncs, això que estem esgotats fa molts anys que ho sento dir, no? En fa..., no setze, però en fa catorze o quinze, no?

També vull dir-li que, és clar, una força política i un govern que és capaç, doncs, d'influir sobre un partit com el PSOE o com el PP i que és capaç d'aixecar el sostre competencial, i el sostre financer, i el cos institucional, i el cos representatiu de Catalunya, doncs..., bé, si és que això és un esgotament, doncs, és un esgotament ben particular.

També li puc dir –i també és molt personal– que jo no estic gens avorrit pel fet de ser president, o sia que..., ni tampoc Catalunya em queda petita, no? No, jo sóc un nacionalista, fonamentalíssimament, com vostès saben, i encara que la meua passió i el meu interès no s'esgoten en Catalunya, perquè el món és món, com diem tantes vegades –aquell lema que intento fer entrar en el cap dels catalans, en tot, en cultura, en economia, en tot: «el nostre món és el món»; per això abans he contestat com he contestat el tema de la internacionalització–, encara que jo miro d'aplicar-me'l, aquest, però de tota manera, molt prioritàriament, jo el que vull, i el que m'honora, i el que em fa goig, i el que em fa..., doncs, si vostès m'ho permeten, doncs, em dona una satisfacció personal, és poder servir el meu país, poder servir Catalunya. Per tant, em sembla que d'esgotament

re, d'avorritment gens, i de ganes de deixar aquest país i d'anar-me'n cap a altres horitzons, re de re. O sia que, fins que, com vostè diu molt bé, no hi hagi unes noves eleccions, doncs, no penso plegar –ei!, suposant que les guanyin vostès. (*Remor de veus.*)

Bé, vostè ha començat per dir que nosaltres estem treballant, a nivell de política catalana, i concretament a nivell de política espanyola, doncs, amb uns plantejaments molt de dretes, però em permetré fer-li una pregunta: què és ser de dretes, què és ser de dretes? Perquè no és cert, com vostè diu, senyor Ribó, que nosaltres ens haguem... No, no, ja..., ja ho comentarem, ja hi dedicarem cinc minuts, com a mínim, del meu parlament, a això del ser de dretes, no? Però, bé, per començar li vull dir que no és cert que nosaltres haguem estat contra el pacte de pensions. Perquè li vull recordar que a la legislatura anterior, la iniciativa perquè es fes el que després se'n va dir el Pacte de Toledo va sortir de Convergència i Unió –i sobretot de dos diputats nostres, que eren l'Hinojosa i l'Homs, no?–, i que nosaltres en tot moment, tant públicament –i jo, les meves declaracions, en això, són ben rotundes i ben diàfanes– com també si en algun moment hem hagut de comentar això amb els representants del Govern central, hem manifestat la nostra absoluta conformitat amb el pacte tal com està establert. I celebrem molt, a més, celebrem molt... I amb això ara jo no voldria de cap manera donar la sensació que vull fer un elogi al Partit Popular, i al Govern del Partit Popular: simplement dic que celebro que el Govern, el que sigui –el del Partit Popular, en aquest moment–, hagi pogut subscriure un pacte amb els sindicats i que s'hagin pogut fer ells, que s'hagin pogut fer, sindicats i Govern, la foto. No per allò que se'n diu «fer la foto», en un sentit una mica..., menyspreador, sinó simplement pel que significa que hi hagi hagut un diàleg i que s'hagi arribat a un acord.

Per altra banda, jo li vull dir... No conec aquesta revista de la Generalitat, perquè evidentment jo no ho conec tot, tampoc, sap?, però el que li vull dir és que jo m'esforço molt, precisament, i per això he aconsellat molt que aquest pacte es firmi... Pot ser discutible, des de molts punts de vista, però he aconsellat molt que es firmi, per una cosa: perquè, precisament, si una virtut pot tenir és que hauria –i m'agradaria fer arribar aquest missatge fins i tot més enllà d'aquest Parlament, i perdonin–, hauria de tranquil·litzar molt els jubilats. Perquè s'ha creat –que no s'acaba de superar– una angouxa, una mena d'angouxa, en el món dels pensionistes, dels jubilats, o dels que s'han de jubilar aviat, en el sentit de creure que el seu poder adquisitiu serà retallat. I bé, aquest pacte, tal com està avui establert, doncs, pot esvaïr, almenys en molt gran part, aquest temor, i val la pena que la gent ho sàpiga. Primer, perquè no és bo que la gent pateixi, i sobretot perquè no és cert.

I el fet que nosaltres anem molt per endavant en el tema de la LOGSE, doncs, de fet deu ser, suposo, allò que se'n diu, allò que vostè en diu «una opció progressista». I no és veritat que hagi contestat d'una manera barroera –i he tingut..., en fi, m'hauria sabut greu de fer-ho– al senyor Carod-Rovira, perquè el que li he dit és que sí, que tenim dotze –dotze coma cinc, em sembla que són– mestres. Del tipus que sigui. Són psicò-

legs? És que els psicòlegs també compten, eh? Alto!, és que el fet... (*Remor de veus.*) Oh, clar! A més de dotze i mig hem de tenir psicòlegs? No. Escolti, els psicòlegs, els mestres de suport, tot això, tot això compta. Avui, com deia l'altre dia, és progressista o no és ser progressista que, amb menys alumnes, aquest any, el Govern de la Generalitat –no parlo del Govern de l'Estat; el Govern de l'Estat farà el que vulgui–, el Govern de la Generalitat tingui 1.500 mestres més? Tenim menys alumnes, tenim menys alumnes, i tenim 1.500 mestres més.

Bé... I, com això, altres coses. Per exemple, jo li he de dir que nosaltres... I aquí hi va haver un enfrontament nostre fort, precisament, abans de les eleccions, en la campanya electoral, amb el Partit Popular, perquè nosaltres sempre ens vam oposar als plantejaments de política tributària que en aquell moment feia el Partit Popular, que deia que s'havien d'abaixar impostos. Nosaltres mai no vam fer aquesta demagògia, vostè ho sap. Vàrem dir només que es podia abaixar algun impost molt selectiu que pogués tenir una repercussió immediata i molt segura, molt tangible. Per exemple, doncs, rebaixar certs impostos lligats a la creació de llocs de treball, però lligats efectivament a la creació de llocs de treball. Però, per la resta –en campanya electoral, que això sempre té el seu mèrit–, vam dir que això de rebaixar impostos, de cap manera.

Bé. I, com això, doncs, crec que li podria anar dient moltes més coses que..., bé, permetrien, doncs, potser posar en dubte aquesta afirmació tan rotunda de ser de dretes o d'esquerres. Però a mi m'agradaria encara –dedicant cinc minuts a un tema que algú pot pensar que no correspon a aquest Parlament– fer una reflexió sobre això de dretes o d'esquerres, amb un exemple que a vostè li agradarà molt –a vostè li agradarà molt, senyor Ribó, i a més vostè segur que el coneix molt. A Itàlia hi ha gent que diuen que el que és de dretes és en D'Alema. El D'Alema és, com vostè sap, el secretari general del PDS, Partito Democratico di Sinistra, no?, que són els antics comunistes, que han fet tota la recuperació ideològica, política –molt ben feta, per altra banda–, però que evidentment passen sempre per ser d'esquerres. I ara resulta que a Itàlia diuen que en D'Alema és de dretes. De tant en tant, jo que lleigeixo cada dia la premsa italiana, doncs, diuen que en D'Alema és el que, diguem-ne, està més esbiaixat, diguem-ne, en aquest sentit. Per què? Analitzem-ho, això. Perquè, clar, en un moment determinat surt el senyor Romiti, que és el conseller delegat de la FIAT, i diu: «Això del pacte de Maastricht no s'ha d'aplicar, perquè ens pot produir atur.» Ho diu en Romiti, conseller delegat de la FIAT, i uns quants polítics s'hi enganxen. Fins i tot no reacciona bé, reacciona d'una manera ambigua, el cap del Govern, el senyor Prodi. I llavors surt en D'Alema, i diu: «Ecolti, ni parlar-ne d'això, eh? Nosaltres hem d'aplicar Maastricht. I tot això que diu el senyor Romiti i alguns altres, i d'una certa manera, amb una certa ambigüitat, el Prodi, que primer hem de fer ocupació i després anar a Maastricht, això és una falsedat total.» I això ho diu en D'Alema, secretari general del PDS. Bé, i aleshores hi ha gent que diu: «Sembla mentida, en Romiti» –imagini's, en Romiti, en Romiti!– «diu que res, que s'ha de ser més social, i el

D'Alema diu que no!» I és que en D'Alema té una responsabilitat que en Romiti no té. En Romiti, suposo que el que volia és quedar bé amb els sindicats de la FIAT, aquell dia. Però el D'Alema ha de portar Itàlia –més que ningú, perquè com a mínim té tant poder com pugui tenir el senyor Prodi–, doncs, ha de portar Itàlia a Maastricht, perquè sap que, si no l'hi porta, Itàlia queda despenjada i orienta la seva economia, i la seva ocupació, i les seves classes treballadores, cap a un mal camí.

I..., bé, i com això ha fet altres coses, no? Per exemple, quan ell diu, en un moment determinat, en D'Alema, diu: «Ecolti, sap què? Com que hem de fer més estalvis, el que hem de fer...» –o més ingressos–, «hem de posar una taxa sobre les jubilacions.» Això ho va dir en D'Alema. I el Bertinotti –que és el secretari general, com vostè sap, del partit comunista, del de debò, de la Rifundazione, del que ha continuat sent comunista– no ho volia de cap manera –«Això de cap manera, això no pot ser»–, i aleshores en Prodi va donar la raó a en Bertinotti, amb la qual cosa el Prodi i el Bertinotti són d'esquerres i el D'Alema és de dretes.

Ho dic perquè, a l'hora de prendre aquestes decisions, a l'hora de prendre aquestes decisions, tot això cada vegada és més complicat. O és que el senyor Vranitzky, que ha fet un programa electoral de contenció pressupostària –que li ha costat el resultat electoral que li ha costat, abans d'ahir, fa tres dies–, és de dretes i el senyor Haider és d'esquerres? Perquè el senyor Haider diu el mateix. El senyor Haider diu: «Ecolti, no, Maastricht no! El que hem de fer és ocupació, el que hem de fer és més dèficit, el que hem de fer és gastar més», i el senyor Vranitzky diu que no. I aquí qui és el de dretes? I qui és el d'esquerres?

Bé, nosaltres, amb molta més discreció que el senyor D'Alema, perquè no som tan importants com el senyor D'Alema –com el senyor D'Alema és a Itàlia–, i evidentment, doncs, també amb molta més prudència, probablement, que el que ha fet el senyor Vranitzky, però nosaltres simplement hem dit que hem d'entrar a Maastricht. No hem de dir... Ja ho vaig explicar ahir. Però en tot cas, repeteixo, això de dretes i d'esquerres cada vegada, cada vegada, es va fent més complicat. I jo sí que crec que cal que fem una reflexió seriosa, però reflexió seriosa de la manera que la fa, diguem-ne, el senyor D'Alema, no de la que fa el senyor Romiti, que en un moment determinat, per quedar bé, pel que sigui, per algun motiu concret amb el seu sindicat d'empresa, doncs, diu una cosa que, de fet, va contra els interessos d'Itàlia i contra els interessos de tothom, també de les classes treballadores italianes.

Bé. Més coses. En el tema aquest de l'endeutament i de la gestió, les xifres que vostè dona deuen ser..., vaja, són bàsicament certes –un pèl per amunt, un pèl per baix–, però, bé, jo, el que passa, el que reclamo, és que tot això es posi en el context que s'ha de posar, no? És clar, si diem que la Generalitat té 1 bilió, 1 bilió 50.000 milions de pessetes d'endeutament –dels quals directament de la Generalitat en són 724.000, però després hi ha deute de Tresoreria General, i sanitat, etcètera–, bé, naturalment, doncs, tothom queda molt esparverat, no? Però, és clar, això ho hem de situar en el seu context,

oi? En el context d'una economia europea i general que durant molts i molts anys ha seguit la línia de l'endeutament. I ara no discutirem si és bona o és dolenta, però evidentment nosaltres estem en aquest context. Que comença, és clar, i que explica la política que avui s'està fent a Europa, de reducció dràstica, radical, a un 3% de dèficit del PIB —que segueix essent un dèficit important i que segueix creant nou endeutament. Però, bé, sense necessitat d'anar a altres països, com abans hem fet amb l'excursió que hem fet cap a Itàlia i cap a Àustria, no sortint de l'Estat espanyol, és clar, nosaltres tenim aquest endeutament d'1 bilió, amb un pressupost, més o menys, d'1 bilió 750.000, 800.000 milions, comptant-ho tot, i el Govern espanyol, o l'Estat espanyol, més exactament, autonomies a part, ell —ell, el Govern central—, té un endeutament de 45 bilions —el tenia de 44 fa uns mesos, ara el té de 45, perquè, és clar, aquests són uns endeutaments que fins al dia que no aconseguim molta més rebaixa, doncs, de fet, es van autoalimentant—, per un pressupost que és de 18 bilions —o de 24 bilions si hi compta la Seguretat Social. Per tant, comencem ja per fer aquest tipus de comparances. La qual cosa no és que em doni cap satisfacció, a mi, perquè, és clar, vull dir, els problemes del Govern espanyol, o els problemes que pugui tenir amb el seu endeutament el Govern italià, el Govern belga, el Govern francès, no em resolen cap problema, ni a vostè tampoc. Però, de tota manera, és per situar les coses.

Com també hem de situar les coses dient que el dèficit que tenim nosaltres, si el comparem amb el PIB, que és amb el que l'hem de comparar, si el comparem amb el PIB, i sense tenir en compte que nosaltres tenim més competències que ningú, i de fa més anys que ningú —i que, a més, clar, també fem més coses que ningú, però això se'ns podria tirar en cara, i dir: «Doncs, miri, que no les fessin, aquestes coses, vostès», oi?—, però nosaltres tenim una proporció..., la proporció entre el nostre dèficit i el PIB és més baixa —més bona, per tant, la de Catalunya— que no pas la de Navarra —malgrat el seu molt bon finançament—, que la de Galícia i que d'Andalusia, i està gairebé igual, està a unes dècimes —dues o tres dècimes per sobre— de la del País Valencià i la del País Basc —que té també, com saben, un finançament prou bo.

Bé, simplement li volia dir això, perquè crec que les coses s'han de situar en el seu context. Ara, finalment li vull dir una cosa: el que pugui dir vostè sobre la nostra gestió, a mi m'interessa molt, i naturalment vostè està en el seu dret de dir-ho, i a més l'he d'escoltar, perquè de les coses que diu, de tant en tant, fins i tot em puc assabentar d'alguna cosa que m'hagués passat desapercebuda; per tant, li agraeixo la crítica. Ara, sí que li diré que, a mi..., valoro més la crítica que sobre la nostra gestió, el nostre endeutament, el nostre dèficit, la nostra gestió financera, tot plegat, fa l'Standard & Poors, o el Moody's, que vostè. Ho valoro més, primera, perquè són més experts, vull dir, es dediquen a això, i tenen una fama mundial, una fama internacional, de primeríssima fila. Per tant, primer punt. I després, perquè de la seva valoració en depèn després el tipus d'interès que a nosaltres ens cobren. Per tant, repeteixo, prenc nota del que ha dit, a més a tots ens preocupa, és ben cert això, que tenim un endeutament excessiu

—nosaltres i tots els països d'Europa, però en fi, deixem-ho en nosaltres—, però tot això altre que li he dit, des d'un punt de vista relatiu, comparat amb d'altres, i l'Standard & Poors i Moody's, també és cert, i és molt i molt i molt important. Jo diria que, tractant-se de gestió, de gestió econòmica, doncs, és del més important que es pot dir.

Finalment, li volia dir també que no és cert que hi hagi una lenta davallada de la nostra economia: si fem l' excepció de l'any 93, nosaltres hem crescut més que la mitjana europea i que la mitjana espanyola. No hi vull insistir, però no volia deixar que aquesta afirmació s'anés, diguem-ne, consolidant sense més.

I finalment, i per acabar, li volia dir que la normalització lingüística... Diu: «On són els 4.500?» Doncs són a la normalització lingüística. Tingui present que la normalització lingüística no és només..., no és només allò que ve amb unes partides molt estrictes, que es diu, per exemple, doncs, Consorci de Normalització Lingüística. Política de normalització lingüística és tot allò que serveix per tal de mirar de reforçar el paper, l'ús del català, etcètera. Per tant, que es dediquin diners d'aquests, per exemple, a TV3, suposo que vostè ens ho acceptarà, després del que ens acaba de dir, que el 76% de l'audiència televisiva a Catalunya és en castellà; o que despeses que ens ocasiona la immersió lingüística..., perquè la immersió lingüística no es fa tampoc amb l'aire del cel, si la immersió lingüística costa diners, doncs, que s'hi dediquin diners, a això; o la política del llibre, etcètera..., a tantes altres coses. Vostè em dirà: «bé, però, com ho feien abans?» Doncs, abans, ho pagàvem, és a dir, eren unes coses que pagàvem, però que no teníem finançament per a això i que, per tant, anaven a engruixir dèficit. Algunes coses passen aquí, a la Generalitat, perquè nosaltres hem de fer o fem —perquè les hem de fer, o perquè les volem fer, o perquè ens les reclama la societat o aquest Parlament— coses que moltes vegades no tenen la seva cobertura financera; aquest és el problema. Doncs, bé, ara ja la tenen i, per tant, ara podem dedicar a això, juntament amb altres diners, però bàsicament aquests 4.500, al que és pròpiament Consorci de Normalització Lingüística, política estricta de normalització lingüística, però també a totes aquelles altres coses que també són, no tant, diguem-ne, estrictament com a partida pressupostària, però també són i molt, i de vegades més que cap altra, política de normalització lingüística.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, president. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps màxim de deu minuts.

(Pausa.)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Estàvem parlant sobre el temps..., perquè ja ens hem anat Àustria i a Itàlia..., típic, senyor Pujol; estem parlant de la política general de Catalunya i ja som a Àustria, a Itàlia i no sé com no som ja en la conversa amb el senyor Kohl i quantes coses més, eh? No

tinc temps; ho sento molt, però és que m'aplicaran el temps i m'interessa tornar als temes d'aquest país, malgrat que el tema italià m'apassiona, i vostè sap que la *Finanziaria* de l'any 96 i del 97 per primera vegada en quaranta anys s'ha aprovat amb el suport de tota la majoria parlamentària, des del Bertinotti fins a la democràcia cristiana, i l'Olivera, i amb els sindicats al darrere, cosa que no passava en quaranta anys, i el Berlusconi i partits amb els quals vostè està assegut al Parlament Europeu contra aquestes dues *finanziarie*. O sigui, això, perquè tingui la informació més precisa d'Itàlia. Però –ho repeteixo– un tema que m'apassiona, si hi entro, caic al seu parany, no parlem de Catalunya –això és típic, i jo me'l començo a conèixer una mica per allò de més per vell que no pas per altra cosa: ja tinc cinquanta-un anys– i ens oblidem del debat de política general. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Pujol, estem en una nova etapa, estem en una nova etapa, claríssima, i vostè diu: «No, arrenco del 19 de novembre». Bé, també perdria el temps llegint-li com arrenca. Aquí tinc el seu discurs; potser l'han falsejat, però al tercer paràgraf no hi és, el punt d'arrencada; 3 de març, al seu discurs. I d'aquí surten –vostè ho ha dit molt bé– acords a nivell d'Estat, que van relacionats sempre amb eleccions espanyoles. Jo li he dit que hi han uns indicis, senyor Pujol; no li ho dic amb cap afany de posar-li el dit a l'ull, ni de fer una crítica partidista a Convergència i Unió. És dolent per a Catalunya que hi hagi una davallada del projecte governant, com demostren, per exemple, les eleccions del 94, del 95 –municipals–, del 95 –autonòmiques– i del 96 –generals–; quatre eleccions seguides on vostès han anat retrocedint –això, per dir-li una cosa incontestable, o sigui, sociològica. Però, miri, és que al seu entorn, senyor Pujol –i li ho dic amb tota la serenitat i confidencialitat d'aquesta tribuna–, hi ha un cor de gent que està parlant de com vostè –i si no li ho diuen a la cara, jo li ho dic– està passant dels temes de Catalunya, de com va tan apressat que no té ni temps –com va demostrar ahir– de preparar les intervencions o el debat més important que es fa a Catalunya; de com li pot anar molt anar a Uruguai o a les Seychelles, on sigui; de com aquest debat mateix s'ha de fer a ritme de la seva agenda, senyor Pujol... No el podem situar on normalment correspondria al calendari per començar les tasques normals: s'ha de fer segons la seva agenda; i no doni l'excusa de mal pagador dels marcadors electrònics, perquè podríem votar igualment aixecant-nos i asseient-nos, eh? De coses d'aquestes, n'hi podria citar una cataracta d'exemples que surten dels seus rengles, surten de l'opinió pública, surten dels analistes, i es veu que les seves propostes són pura reiteració..., vostè diu: «així tinc vots», que van baixant i que, sobretot, no s'enfronten a nous fenòmens que ens obliguen a tots a noves reflexions sobre Catalunya.

Miri, vostè em demana que li defineixi què és la dreta. Li podria contestar jo: *¿Me lo preguntas tú? (Rialles.)* Però, més enllà de la broma, li recomano que llegeixi Hayek o Bobbio, per posar les coses equilibrades, eh? Tots dos, un des de la dreta i l'altre des de l'esquerra, dos autors –segur que són de la seva capçalera– ho diuen molt clar, i, a més, per si faltaven Hayek o Bobbio, podríem continuar les cites; molta gent ho sap,

ho saben a Sitges, ho saben a Roses, ho saben a Calonge, quan dirigents del seu partit han fet determinades manifestacions, eh?; ho saben la gent que viu sota l'amenaça de la Llei d'estrangeria; ho hauria de saber una majoria parlamentària que tenia com a gran protegit la gent que va impulsar el tema de KIO i la seva barbaritat financera; o no era la dreta allò? Miri, és que, a més, preguntar la diferència entre dreta i esquerra, ja és de dretes; negar que existeixin diferències, ja és de dretes, eh?, ja és voler confondre l'opinió pública sobre que no hi han personalitats i que evidentment, quan vingui l'opció electoral, no hi ha més que tries segons el màrqueting polític. (*Remor de veus.*)

Miri, anem a un exemple molt concret, perquè veig que als seus rengles els ha provocat bastant d'ironia aquesta qüestió. El Pacte de Toledo; jo m'alegro moltíssim, senyor Pujol, que des d'aquí doni suport al Pacte de Toledo, i que ho faci des d'aquesta tribuna, que deu ser segurament el lloc on ha de comprometre's més amb solemnitat, me n'alegro moltíssim. Vostè sap millor que jo que els seus diputats al Congrés han fet manifestacions agressives i enormement brutals en contra de l'acord del Pacte de Toledo. Això ho diu un diari molt arrelat a Catalunya, d'una classe social molt concreta, quan diu que utilitzen vostès *un doble lenguaje e intentan que el Gobierno rectifique*; ho diuen fins i tot intèrprets que ideològicament, quant a la propietat del mitjà, podien estar més a prop; és clar que no hi ha dreta i esquerra, potser, de la seva opció.

Vostès han creat confusió i alarma. Li podria rellegir el fulletó, l'han editat vostès amb diner del contribuent, i amb diner del contribuent participen en l'operació de dir: «Senyors, facin pensions privades, que el sistema públic s'ensorra.» O fem una anàlisi seriosa i prenem receptes, com ja feia el Pacte de Toledo i a la comissió posterior, o no s'hi val que amb diner públic..., o amb diner públic a TV3 també es fes una informació sobre la signatura del Pacte de Toledo absolutament esbiaixada, donant dos exemples manipulats, que estalviaven, fins i tot sobre aquests dos exemples, quantitat de dades que demostren la solidesa del sistema públic per quatre anys respecte al Pacte de Toledo.

Miri, jo me n'alegro molt, que vostè reconegui que el problema de l'endeutament existeix i que és molt important; me n'alegro molt, que vostè, malgrat que ho vol relacionar amb altres temes, entri en aquest debat, encara que ho hagi fet telegràficament. Els quaderns d'informació econòmica darrers que s'han publicat el xifren, sense provadors, ni la suma de mitjà i llarg termini, a 1 bilió 7.000 milions, i diuen que el deute de la Generalitat de Catalunya significa el 70% dels nostres ingressos corrents d'un any, el 70% dels ingressos corrents en un any. I, si vol, li llegeixo el rànking, i vostè, i vostè, malgrat que és metge, sap perfectament per anys de vol que és una bajanada comparar deute amb PIB, perquè vostè presideix una administració que no ingressa en funció del PIB; el volum d'ingressos de la Generalitat no vénen en relació amb el PIB, què més voldríem! Per tant, aquí fa una trampa que vol escapar de la crítica més senzilla: és un deute insostenible, asfixiant, que té un cost social. Jo no vull discutir, com tocarà al debat de pressupostos, i com fa molt bé el se-

nyor Martí Carnicer o el senyor Novella, sobre els diversos aspectes del deute; vull dir a l'opinió pública de Catalunya, representada en aquest Parlament, que avui la Generalitat de Catalunya pot reclamar molt del finançament –i nosaltres ho reclamarem i ho hem fet molt abans que vostès–, però al mateix temps hem d'ordenar a casa, i a casa tenim forats molt grossos que recorden altres somnis i altres concepcions; aquí hi ha també ideologia: el deute. «Som els millors, no ens equivoquem mai, la culpa és de fora...», i estem parlant del que gestionem nosaltres; els he llegit un reguitzell d'exemples d'errors de vostès, dels quals no me n'ha contestat ningú. El somni del senyor De la Rosa, que se'ls aproxima i els diu: «Anem a fer el gran *holding* català; oh, que, bé, som els millors d'Europa», com vostè acostuma a dir, i com acaba? Les pel·lícules que li he citat, vostè sap com han acabat, i no em fa cap joia posar en paral·lel aquests exemples als meus comptes, als nostres comptes, als de la ciutadania de Catalunya. Fins i tot em fa vergonya haver de parlar d'aquest tema aquí i veure que qui té molt més pes electoral que jo fuig del tema i no vol assumir la seva responsabilitat.

Podríem parlar de coses que no m'ha contestat: un tema tan important com els residus, en què ens juguem la qualitat de vida de generacions futures, amb amenaces molt clares –vegi's l'exemple de la Corunya– en temes com el Garraf. Vostès no solament es permeten la irresponsabilitat de votar-hi en contra –gran opció de govern–, sinó al damunt de fer passar en aquest Parlament una retallada a zero, a zero, les partides dedicades a aquesta temàtica. Aleshores, quin és el significat de la dreta o de l'esquerra? Doncs, miri, anem per aquí; vol que continuï?

Parlem de la sanitat; què em diu d'aquests diners públics que van a hospitals privats sense cap control, sense presència de representants de la Generalitat als organismes on hi haurien de ser per gestionar, fins i tot amb uns criteris elementals, primaris, d'eficàcia, de la qual vostès volen ser tan campions en aquestes qüestions? Aquí hi ha la contradicció, la incoherència i –perdoni'm– la demagògia.

Escandinàvia, model social; ara, ingressos reduïts perquè els forts no paguin. Rigor i austeritat; ara, no parlem que són vostès els que ens han creat a tots nosaltres un forat de més d'un bilió de pessetes. Això és demagògia, això és incoherència, això és constant barreja del plànol de representació de Catalunya i, en canvi, de negociació, com un grup parlamentari –no pas el primer; la primera força electoral a Catalunya a les eleccions espanyoles no són ni vostès–, confonent l'opinió pública catalana.

Què em diu, senyor Pujol, de l'alentiment de l'economia catalana? Vol que li llegeixi xifres que també emanen de publicacions que vostè deu conèixer ben properes i oficials? El creixement del PIB, per exemple, li serveix? 95, 3,5; any 96, 2,2; ha davallat; no hi ha creixement industrial el 96. Podem anar a xifres de vendes; ho diu la Cambra de Comerç, ho diuen els estudis de les federacions de les caixes d'estalvi que li he citat, ho diuen... Vaja, jo no conec cap estudi que ho negui, i m'he de fiar tant d'això com del que podem discutir. Ara, si correspon a aquest cofoisme tornar a dir que

«som els millors, no s'amoïnin vostès, i fins a l'any que ve que en tornem a parlar», evidentment encara m'ajuda més a definir-li què és la dreta i què és l'esquerra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per al torn de resposta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, no contestaré pas tot el que vostè m'ha dit, senyor Ribó, però un parell o tres de coses sí, no? En primer lloc, jo ja sé que totes aquestes comparances amb el PIB, amb la renda, etcètera, tenen un valor relatiu, però tenen un valor relatiu..., és a dir, permeten comparar amb altres i permeten, per tant, quedar..., vull dir, dibuixar bé el marc dintre del qual un es mou. I jo li he dit això en relació amb cinc altres comunitats autònomes, no?, per situar les coses. Vull dir, Navarra, Andalusia, Galícia tenen un endeutament molt més fort que nosaltres, un dèficit molt més fort que nosaltres, malgrat tenir menys competències i que fa menys... I el País Basc i el País Valencià la tenen similar a nosaltres –ho repeteixo– en relació amb el PIB. Vull dir, simplement és per situar les coses en el seu lloc, i el que he dit també del Govern espanyol, amb els seus 45 bilions, també és per situar les coses en el seu lloc. Que això em deixa feliç? No, home, no em deixa feliç, és clar que no em deixa feliç, i en realitat el gran problema que tenim no solament aquí, sinó a tot Europa –i perdoni que torni a parlar d'Europa; no és que me'n vulgui anar cap a Europa–, és de veure com, després de molts anys, doncs, de despesa molt forta i d'un gran creixement, això que els francesos n'han dit *les trente glorieux*, «els trenta anys gloriosos», doncs, ara ens trobem que no podem seguir incrementant els nostres, els de tots nosaltres, endeutaments, dèficits, etcètera. Bé, era simplement per situar les coses. I ja ho dic, es va dir així, i vostè no, i ho comprenc molt bé, perquè vostè ha de fer de polític d'oposició, molt bé, però, quan parla d'aquestes coses amb altra gent que no té més preocupació en això que l'estrictament tècnica, com Moody's i Standard & Poors, doncs, aquest argument ens l'accepten..., no, no ens l'accepten, ens el donen per endavant.

Una altra cosa, una altra cosa que li volia dir: home, no, ha de tenir present, quan parla de les inversions de Medi Ambient, que, a part del que és el pressupost, pròpiament, de Medi Ambient, hi ha el de la Junta de Residus i el de la Junta de Sanejament, amb les seves taxes –amb les seves taxes. És a dir, si fos cert que pràcticament no hi ha res en el pressupost de Medi Ambient, és clar, ens trobaríem..., un no s'explicaria com és que hem construït totes les depuradores que hem construït, i les que estem construint –ahir en vaig donar la xifra exacta, ara no me'n recordo bé, em sembla que són unes noranta–, i que s'estan construint, en aquest moment, cinquanta instal·lacions de deixalleries i plantes de compostatge, i que es tira endavant la planta de Constantí, etcètera. O sigui que vostè ha d'afegir-hi, a la inversió pròpia del Departament, el que li ve de les juntes.

I l'última cosa que volia comentar-li és la següent: jo he llegit Bobbio i, per tant, sé que, efectivament, ell fa una definició de l'esquerra, molt..., per cert, jo m'atreiria a dir que molt moderada i molt sensata, molt seriosa. La fa arran d'una discussió que va tenir amb un altre socialista italià, que es deia Claudio Martelli, que, quan un dia li van demanar: «Què és el socialisme?», va dir: «El socialisme és el que fan els socialistes», i així es va acabar. I aleshores Bobbio va dir: «Escolti'm, alto!, ara jo explicaré això una mica millor.» I, efectivament, el fet que vostè explica, la importància que dóna a la convivència, al respecte a la diferència, tot això, hi és. Ara, jo, el que passa és que crec que vostè no pot anar tan tranquil, donant d'això la culpa a segons quines manifestacions, o a algunes preses d'actitud, doncs, només a Convergència, o a Convergència i Unió. Perquè el que passa, de vegades, és que a la nostra societat li costa d'entendre segons què —a la nostra i a la de tot arreu, entenguem-nos—, i de vegades pot ser que hi hagi alcaldes o polítics o ministres o consellers, o el que sigui, que no trobin el to just, exacte, per dir alguna cosa que seria millor que no diguessin, simplement, o que, almenys, ho plantegessin d'una altra manera i amb un altre objectiu. Però jo crec que això és un tema que vostè no se'n pot anar, així, tranquil, dient: «Ja els he dit això», perquè aquesta incomprensió es dóna en totes les forces polítiques, del que se'n diu de dretes, del que se'n diu d'esquerreres, del que potser és de dretes i no ho és, i del que potser és d'esquerreres i no ho és, a tot arreu es dóna.

I la veritat és que ara li haig de dir que un dels problemes grossos que nosaltres tenim, en el Govern de la Generalitat, és que cada vegada que volem, diguem-ne, reciclar, des d'un punt de vista d'habitatge, i col·locar unes poques famílies de gitanos, tenim una oposició de molta gent, i d'entre aquesta molta gent que hi ha, hi han alcaldes, i no precisament —i no precisament— alcaldes de Convergència i Unió, moltes vegades. I no precisament alcaldes de Convergència i Unió han demanat fiscalies especials per poder activar l'expulsió d'immigrants, perquè han dit públicament que eren els responsables de l'increment constant de la delinqüència. I això ho ha dit algun alcalde que no és de Convergència, i que tampoc no és d'Unió Democràtica, i que potser vostès fins i tot podran endevenir qui és.

Però ara els llegiré, una mica en clau, perquè no vull posar en evidència la persona que firma aquesta carta, que és un alcalde, que no és de Convergència, i que no és d'Unió, i no ho llegiré, perquè em semblaria de molt mal gust posar-lo en evidència, però em permetré de donar fotocòpia d'aquesta carta al president del Parlament, perquè sàpiguen que no els enganyo; un alcalde, que no és de Convergència, i no és d'Unió (*rialles*), que diu que demana, concretament, que s'oposa que en una determinada instal·lació —no em facin dir quina, perquè si els digués quina potser endevinarien l'alcalde— no hi puguin entrar els gitanos a treballar. Que no hi puguin entrar, amb l'excusa de la feina que han de fer, «atès que estem fermament convençuts que això augmentaria enormement els problemes d'intromissió, robatoris i intimidació». Per tant, ja podeu comprendre, per un tema de seguretat, de fiabilitat, etcètera, etcètera, en el recinte d'aquesta planta, doncs, mai no hi poden tenir

lliure entrada, els gitanos. Bé, això, ho repeteixo, no vull dir de cap manera qui és que firma aquesta carta, però, en tot cas, és algú significat i important, com a alcalde, com a alcalde i com a institució, i que no és ni de Convergència ni d'Unió. I escriu aquesta carta i fa, fins i tot —perquè això passa, de vegades—, la imprudència de firmar-la, amb segell, etcètera, i té la sort —té la sort— que la gent de Convergència i Unió no es dedica a filtrar segons què. Ho dic perquè..., d'acord, s'ha d'anar molt en compte, però que hi vagi tothom. Sentir-ho. Vull dir... És un tema prou difícil, prou complicat, i que afecta tant la població, que hi hem d'anar realment molt amb peus de plom..., i que ningú de nosaltres —jo tampoc— no pot donar gaire lliçons de «modos».

El president

Per al segon torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, li repeteixo les tres idees que crec que ha entès que estan en el canemàs del nostre discurs: nova etapa política, on hi ha un projecte de governar Catalunya que es va exhaurint —parlo sempre d'un projecte, senyor Pujol—..., vostè es pot donar per alludit perquè ha assumit tant personalísticament aquest projecte, s'ha tancat massa al seu entorn en aquest projecte, vol figurar tant com Catalunya la seva persona que aleshores s'entén que s'ho agafi com una crítica personal. Joestic parlant d'un projecte polític, que també compta —entre els seus factors d'erosió i de manca d'utilitat progressiva per a la població de Catalunya— aquest tancament, del qual vostè, encara que no ho vol reconèixer, i es comenta per part de tanta gent, en fa gala.

Tornem a la dreta, l'esquerra, el conservadorisme. Això són tendències, senyor Pujol; a ningú se li pot acudir dir: «Aquests són la dreta, aquests són l'esquerra, és invariable.» Hi ha un arc, hi ha unes opcions, que llavors els sociòlegs diuen: «puntui's vostè, d'1 a 7, on està, a la dreta o a l'esquerra», i això ho sap tan bé com jo. Però hi han temes que s'aproximen a aquest ventall, cap a un extrem o l'altre del ventall. Jo n'he citat alguns, no només de la xenofòbia, però comencem pel de la xenofòbia. A part de dir-li, una vegada més, ja que vol fer —i ho entenc, i ho comparteixo— aquesta discreció en la resposta, que no utilitzi respostes que no sap a qui van adreçades, a qui està renyant. Això és molt típic, també, de la seva forma de debatre, confonent fins i tot els arguments. Jo no criticaré mai ni diré mai que la xenofòbia sigui patrimoni exclusiu de cap partit polític, dissortadament (*remor de veus*)..., em descomptarà aquests... Hi ha sectors socials potencialment xenòfobs, a mesura que quantitativament hi hagi immigració d'altres continents a casa nostra. Era aquella afirmació: «Als Estats Units sí que són racistes; aquí, no», fins que hi van començar a haver-hi marroquins, magrebins en general, de la Costa de Marfil, etcètera, i cal fer molta pedagogia al respecte. Jo vaig més enllà que vostè, senyor Pujol. Jo he anat a fer pedagogia a càrrecs

1548

municipals d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per fer entendre i per ajudar-los a fer entendre qüestions d'habitatge que podien ser barrades al pas en termes de xenofòbia.

Catalunya, encara que no li agradi a qui no li agradi, és i serà pluriètnica, i és un valor que, fins i tot, enriquirà Catalunya, com ha enriquit, en altres etapes, altres tipus d'immigracions, que sortosament, per fets, eviten aquelles concepcions progressivament aberrants, de pensar-nos que som els millors, no ens podem contaminar, i hem de mantenir els pedigrís. Tots portem sang xueta, mora o cristiana a les nostres venes, com deia en Joan Fuster; fins i tot el que pugui presumir més de «neteja». I això és un fet importantíssim per a una població de marca.

Ara bé, jo els he citat –i perdonin que els molesti una altra vegada, senyors de Convergència i Unió– declaracions de càrrecs de Convergència i Unió, no fa gaire setmanes. Entre altres proves, quan m'ha demanat que li digués què és el conservadorisme, declaracions aberrants sobre els temes del racisme, aberrants. És el que he citat. He citat altres coses; és el president de la Generalitat que ha estalviat altres coses que potser eren massa etiqueta, potser, de dretes. He citat KIO, operacions d'aquest estil, l'especulació, la pura especulació, que paga el contribuent, perquè el diner no surt del no-res; quan fan fallida una sèrie de coses, com jo li he citat, senyor Pujol –i li he advertit sobre la Generalitat–, queda sense responsabilitat política, amb un govern –i vostè, en això, millor que ningú– que mai assumeix responsabilitats polítiques, mai, peti qui peti, mai!, ni, evidentment, amb un cost financer que, com que paga el contribuent, el diner públic, tant se val! No, no, tant se val, no. Això encara ha de ser un debat molt més important; demani-ho als seus amics alemanys. Què passa, en un *Land*, quan intenta passar-se d'endeutament? Demani què passa allà, i veurà quin és el cost social. Ens falta educació, i tant! Ja hi anirem, cap aquí, i cada vegada, sortosament, ens demanaran més responsabilitat sobre el control del diner públic, i sobre les opcions de dretes o d'esquerres, què fem amb el diner públic? El deute no resisteix la comparació amb les comunitats autònomes que vostè ha dit, senyor Pujol. Navarra té un 58% del deute respecte a ingressos corrents, i nosaltres un 70. Anem davant de tothom. És clar, si vostè ho torna a comparar amb el PIB, ja..., agafu els papers i els estripo. Però, respongui'm una pregunta: els ingressos de la Generalitat vénen en funció del PIB, senyor Pujol? (*Remor de veus i rialles.*) M'ho explicarà després, senyor Pujol? A part que acaba de dir una bajanada, el senyor Alavedra... Els índexs de participació en els ingressos de l'Estat, van en funció del PIB, senyor Pujol? (*Remor de veus i rialles.*) És clar, perdria més temps si ara em dedico a contestar cada conseller que l'ajuda en aquesta tasca col·lectiva d'aprofundir la bajanada. No hi ha cap estudi seriós, començant pel llibre dels experts, entre els quals n'hi ha un de nomenat pel Govern de la Generalitat, que accepti que es pugui calcular el volum de finançament a partir del PIB. Ni un sol estudi seriós, començant, senyor Subirà, pel que van nomenar vostès a l'equip d'experts, en nom de la Generalitat, per ja buscar l'autoritat, a veure si «callem» aquest cor, aquest cor que, com molts altres,

després diu que vostè s'avorreix de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Pujol, en temes de residus, vostès han provocat una frenada espectacular...

El president

Senyor Ribó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo en mig minut, senyor president. Han provocat una frenada espectacular en una sèrie d'inversions necessàries per a solucionar un dels problemes més grans que té aquest país per a elevar la seva qualitat de vida. I acabo dient-li... Vostè diu: «És clar, és lògic, des de l'oposició, jo em refio més de Moody's, etcètera.» Vostè no és un conseller d'inversions privades, senyor Pujol; vostè és un governant. Aquí ningú li ha demanat a veure on posar els calerons; vostè és un governant, deixem Moody's de banda. Nosaltres, si de cas, des de l'oposició, i des d'una alternativa, li direm que un dels deures immediats que hauria de treballar aquest Parlament és com ens corresponsabilitzem per reduir aquest deute.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc, quatre trenta.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió. Per favor, ocupin els seus escons.

Prosegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Correspon intervenir ara al Grup Popular, i en el seu nom intervindrà el diputat senyor Curto, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, és evident que dos anys sense sotmetre'ns a l'examen que representa la sessió plenària sobre l'orientació política general del Consell Executiu, tots coincidirem que és un període excessivament llarg, sobretot perquè avui encara mantenen la seua actualitat iniciatives i propostes desestimades per l'anterior majoria absoluta, i amb lo temps recobren lo seu valor aquelles parelles de paraules de 1989 –segur, senyor president de la Generalitat, que li resultaran familiars– que es referien, per una part, a la

«competitivitat», si es vol, «sentit comunitari», i per una altra part se referien a la «identitat - projecció». I encara que, certament, este retard no és imputable ni a la intenció de la cambra ni a la voluntat del president de la Generalitat, també és veritat que al marge de l'obligada congelació parlamentària lo debat se presentava, i es manifesta en tota la seua vitalitat, per ambició moderada de renovar la vida pública i els comportaments polítics, per a esmenar errors anteriors i afrontar problemes pendents, per a corregir les formes amb què s'ha exercitat lo poder i perquè el millor diàleg, la major capacitat de compromís i les decisions compartides fonamentin l'orientació política de 1997 o dels tres anys possibles que queden fins a la nova convocatòria electoral.

Superat lo debat d'investidura —que ja és història— i aprovada la pròrroga pressupostària des del passat mes de juliol, esta hauria de ser una legislatura d'intensa col·laboració política i parlamentària, els antecedents recents de la qual sobre el volum d'iniciatives i lleis aprovades per unanimitat i per consens emparen i documenten la voluntat en esta impressió.

En tot cas, ja vull anticipar que, des de la comprensió a les interpretacions interessades que la situació parlamentària actual pugui generar, vull expressar que l'assumpció de compromisos intel·ligents per a arribar a les millors solucions possibles no pot significar la renúncia a les conviccions polítiques més substancials que tots los grups tenim lo dret de preservar, fins i tot des de la discrepància, des de la confrontació i des de la discussió. Perquè la lliçó que nos proporciona la història per establir comparacions entre comunitats i passats ben diferents determina i revela, precisament, que la discrepància, la confrontació i la discussió no han impedit que la societat catalana, en circumstàncies que no van resultar gens fàcils, nos hem sabut dotar d'un modelic ordenament estatutari que garanteix la nostra convivència i reforça los elements de conservació social; hem impulsat la nostra vocació d'integració europea, punt de referència de les accions prioritàries en lo futur més immediat, i hem estat a l'avantguarda en la construcció i consolidació de l'estat de les autonomies en tota la seua dimensió.

I en este sentit vull proclamar sense reserves —si es vol, amb tota solemnitat—, avui, per primera vegada des de la tribuna del Parlament de Catalunya, que l'afirmació d'Espanya com un estat plurinacional, plurilingüístic i pluricultural, a més de ser compatible amb la idea d'Espanya com a nació, no depassa cap límit en la consciència col·lectiva del Partit Popular. I tampoc depassa cap límit lo reconeixement que a Catalunya la llengua i la cultura són diferents i, al marge de l'avaluació sobre la seua amplitud i sobre la seua extensió, l'aportació i participació catalana en los objectius comuns d'àmbit espanyol i d'àmbit europeu s'assenen i es fonamenten en lo fet diferencial que es manifesta, precisament, en estes realitats essencials.

I, contràriament al que de les meves paraules se pugui interpretar com una correcció de l'elemental, tot això no implica cap alteració en lo meu, en lo nostre discurs, ni suposa cap maniobra oportunista —que em semblaria especialment injustificable—, sinó que en tot cas repre-

senta la coherència del que com a diputat català ja vaig pronunciar públicament el 1989. Efectivament, fa set anys, en un dels congressos del Partit Popular de Catalunya i amb l'absoluta unanimitat dels 1.000 compromissaris que hi van acudir, se va aprovar en estos principis la ponència que sobre estratègia política jo personalment vaig escriure i vaig defensar.

I com que avui m'ha semblat que l'altura del present debat parlamentari mereix esta reacció positiva que per mèrit propi nos volem atribuir, reitero que el catalanisme, i el catalanisme polític no nacionalista, no separatista, és per nosaltres compartit; que l'impuls, la defensa i el reforçament de la cultura, la història i les institucions d'autogovern són inherents a la condició de polítics catalans i de partits catalans; que la realitat específica i pròpia de Catalunya en lo fet diferencial són elements que determinen la nostra natural identitat, i que la llengua catalana com a vehicle d'expressió i de comunicació, lluny de ser un invent, un accessori o un complement, és la llengua pròpia del territori de Catalunya, la major utilització i major coneixement de la qual equivalen a riquesa social i a potència cultural.

I des del reconeixement del català com a llengua pròpia del territori de Catalunya també volem expressar la legitimitat i el respecte als qui per raons diverses mantenen com a llengua seua lo castellà, perquè l'ambició moderada o la pretensió ordenada de promoure i defensar els nostres valors és consubstancial al respecte dels drets individuals, que mai, que en cap cas han de quedar supeditats o debilitats per imposició dels drets col·lectius, de la mateixa manera que la vertebració del país no és competència exclusiva d'un únic partit, encara que estigui al Govern, sinó que també és atribució de tots los partits democràtics, que per voluntat expressada en lo seu dia aquí tenim la nostra representació.

I com que al final, senyor president de la Generalitat, en la reflexió responsable i conscient sempre domina la raó natural, val la pena que la distinció entre bons i dolents quedi del tot superada, i amb la garantia que nolsatres serem conseqüents, me permeto a animar-lo a resoldre lo que queda d'incomprensió respecte dels qui, tant per una part com per una altra, estic segur que mai van voler transformar estos valors, sobretot la llengua, en un instrument d'enfrontament i de divisió. I tinc per a mi que la norma legal —com s'ha dit este matí— de «remoure obstacles per a impulsar lo reconeixement i el coneixement de la nostra llengua» significa únicament això: remoure obstacles pel manteniment de la convivència social i per la unitat civil del poble català. Cohesió, convivència i unitat determinen que, l'existència de Catalunya, l'exercim i la vivim amb naturalitat i sense agressions de cap naturalesa, i, en tot cas, assumim l'autocrítica per raó dels nostres propis incompliments.

Avui, i des del convenciment en la disposició de les nostres accions polítiques i del nostre mètode parlamentari, compareixem davant del Parlament de Catalunya en este debat de política general conscients també de l'interès que implica en l'opinió de molts catalans i, lògicament, en l'opinió dels diferents grups parlamentaris, de tot allò que es refereix a les formes i al contingut del discurs del Grup Popular, per raó de la decidi-

da collaboració i estabilitat parlamentària en l'àmbit de Catalunya i per virtut del pacte per la governabilitat entre Convergència i Unió i el Partit Popular a nivell estatal. Per consegüent, reitero que qualsevol consideració crítica nos semblarà tan legítima com discutible, però també, com a partit de govern amb obligacions a tots los espais institucionals, no quedarem al marge d'exercitar la nostra responsabilitat política a Catalunya, expressada amb criteris i amb propòsits de normalitat, d'estabilitat i de governabilitat. I tot això, que en essència determina lo compliment dels objectius més immediats en l'àmbit de les nostres competències i en aquelles altres que solidàriament també hem d'acomplir, tot això, ho farem des del rigor polític d'oposició responsable, sense silenciar els corresponents acords parlamentaris i sense dissimular la transcendència real de tots els esdeveniments presents i futurs. I com a declaració de principis preferim impulsar lo diàleg i el consens, com a un dels papers fonamentals que corresponen al Parlament de Catalunya.

En los resultats electorals del passat 3 de març, lo pacte d'investidura i de governabilitat subscrit entre Convergència i Unió i el Partit Popular és un acord que a ningú se li escapa que es presentava difícil per la falta de precedents entre els mateixos partits, i més difícil encara per la seua naturalesa, a partir de les diferències de fons i per les dures i tenses relacions mantingudes en lo passat més immediat, però també ha representat este acord un acte de responsabilitat que obre una nova etapa d'innegable valor polític i tanca històriques desavinences que resultaven inconvenients fins i tot per a la política catalana en lo seu conjunt. Mesos abans, a Catalunya es repetia la història de 1980 i Convergència i Unió, que va guanyar les últimes eleccions autonòmiques de 1995, també va quedar, també ha quedat prou lluny de la majoria absoluta i, amb tot, los grups parlamentaris de l'oposició, i a pesar de la crítica severa per l'acord assolit en la Mesa del Parlament, los grups parlamentaris, deia, van respectar i van facilitar la investidura del president de la Generalitat, com no podia ser d'altra manera, en tant que qualsevol alternativa possible hauria suposat una aventura, probablement de conseqüències molt greus, més enllà de la legalitat que podia emparar aquella eventual decisió dels grups de l'oposició.

Per consegüent, a Catalunya no hi ha pacte per la governabilitat, ni tampoc hi ha cap acord subscrit, i tot se fonamenta en lo que és implícit, en la simple suposició o en la senzilla deducció, les obligacions recíproques de la qual mantenen la seua validesa mentre no aparegui cap contrarietat que pugui alterar lo respecte a les regles del joc. I és així com ni la dítxosa simetria del pacte a Madrid aplicat a Catalunya, ni la venturosa comoditat de la present minoria proclamada per dirigents de Convergència sense Unió, no ha de ser motiu ni de perdre el temps ni d'especial preocupació, perquè qualsevol representació pública d'intentar vestir un sant sense més contingut que la simple justificació nos semblaria una actitud particularment irresponsable, i incompatible, a més, amb els que encara creiem en lo comportament polític de requeriment moral. Però també és veritat que sense la simetria per raó de la compensació, ni la simple comoditat per la rutinària colla-

boració, són sempre, senyor president de la Generalitat, posicions de mínims que, al marge de la voluntària predisposició, inevitablement estimulen la desqualificació i la murmuració, precisament per la seua pròpia inconsistència. I la natural inclinació a comentar estos fets mai serà obstacle per a afrontar amb autoexigència que també des de l'oposició es poden assumir responsabilitats compartides, en lo cas nostre concretades, com he dit, en l'estabilitat, en la governabilitat i en la normalitat. És a dir, i en paraules ben clares, partits diversos amb aspiracions comunes.

A això estem disposats com a oposició responsable, i tota vinculació parlamentària ha de ser conseqüència de tres objectius prioritaris amb la seua corresponent amplitud: primerament, la política econòmica, per adequada política pressupostària; en segon terme, l'estat del benestar, per impuls de la nostra política social, i per últim, lo compliment dels objectius de Maastricht com a projecte d'integració i de vocació europea. I l'amplitud d'estos tres objectius determina que també és prioritari tot allò que es relaciona amb aspectes de la vida ordinària dels ciutadans, és a dir, les coses senzilles que, a vegades, passen desapercebudes o resulten intrascendents en la responsabilitat política de molts governants. Me refereixo, senyor president de la Generalitat, a l'adequada utilització dels recursos i al mètode en la seua administració, a la millora de la gestió pública i a la prestació de serveis, al compliment dels programes establerts per compromisos socials i per obligacions territorials i al reforçament i al valor de les nostres actituds ètiques d'exigència moral. I a partir d'aquí, autonomia, economia, identitat i projecció.

Des de la constitució de l'Estat de les autonomies és evident que s'ha produït un procés descentralitzador de la despesa pública en favor de les comunitats autònomes, que, sense qualificar-lo jo de molt intens, depassa ja lo 25% de la despesa del total del conjunt de les administracions públiques, això sí, sense a penes responsabilitats, fins ara, o atribucions en matèria d'ingressos. I si em permeten reiterar l'expressió, esta era una assignatura pendent del disseny autonòmic, i per això no ha sigut casualitat —no va ser casualitat— que la majoria de formacions polítiques poguessin incorporar als respectius programes electorals lo criteri de la coresponsabilitat fiscal. L'orientació del sistema establert descansa fonamentalment en tres principis que vénen a resoldre històriques reivindicacions: lo primer principi és relatiu a la suficiència financera per adequar els recursos a la cobertura de les despeses; lo segon principi és referit a la solidaritat com a garantia de neutralitzar desequilibris entre comunitats, i l'últim principi concretat en la coresponsabilitat fiscal, perquè en la indispensable capacitat normativa quedi reforçat l'exercici d'autogovern.

I en estos principis lo model que sobre finançament autonòmic va acordar lo Consell de Política Fiscal i Financera per al quinquenni 1997-2001 significa un canvi més que una reforma i ha representat un considerable avenç quantitatiu i qualitatiu, que en lo cas que nos interessa de Catalunya, lo fet de disposar d'atribucions legislatives per a establir impositcions sobre la renda sense previsió de límits, este fet i este model ja

conformat, trenca amb lo domini del que es coneixia per espai vacant i possibilita l'exercici d'aquelles facultats que generen un creixement més elàstic dels ingressos, d'acord amb l'evolució del nostre impost sobre la renda i en funció de la utilització de la pròpia capacitat normativa sobre el famós 30%, en virtut també de l'aplicació de mesures efectives per acabar amb lo frau fiscal, en funció del compromís en la direcció, el control i la planificació de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i, per últim, amb la garantia dels mecanismes de solidaritat i de nivellació que assegurin la igualtat dels recursos per habitant. I com que, a més, lo concepte de participació en los ingressos de l'Estat perd extraordinària importància relativa per cessió de competències normatives en l'impost sobre el patrimoni, sobre transmissions patrimonials, sobre actes jurídics i documentats, sobre successions i donacions i en la taxació del joc, a més —deia—, Catalunya inicia una etapa irreversible de major protagonisme per reducció de l'actual paper de l'Estat i assumeix la responsabilitat que el nou sistema de finançament, en lo seu conjunt, tindrà per als ciutadans catalans un comportament més equitatiu en la distribució de les càrregues i dels recursos. I encara que el president de la Generalitat assegura —i és cert— que Espanya és un dels països d'Europa amb millor redistribució de la renda entre regions, també és veritat que la contribució de Catalunya a este objectiu ha sigut determinant, i també és certa la nostra opinió en el passat debat de Pressupostos, quan jo mateix assegurava que els recursos del contribuent català no vénen de Madrid, sinó que passen per Madrid, com a expressió reivindicativa i constructiva de distingir lo volum que paguem del total que rebem.

Per això els Pressupostos —i avui se n'ha fet una bona referència—, per això els Pressupostos de la Generalitat per a 1997, com a senyal i afiançament que les paraules i els papers que avui s'han dit aquí, representen compromisos reals i obligacions adquirides, los Pressupostos no només han d'aportar —com diu lo senyor president de la Generalitat— ajustament, rigor i austeritat —que bé està com a canvi d'orientació—, sinó que, a més, han de constituir allò que este diputat ha vingut reclamant des de 1986, en relació amb la idea i la noció que el pressupost és un element bàsic de dinamització econòmica, amb efectes estrictament econòmics. I si les decisions econòmiques i pressupostàries segueixen ordres establerts, la societat catalana, per la seua pròpia maduresa i per la seua pròpia competència, conciliarà esforç, sacrifici i comprensió en la mateixa mesura de la nostra capacitat a aprofundir en la reforma del sistema fiscal i a modernitzar la nostra economia a Catalunya, amb tres objectius a prendre en consideració, és a dir, desplaçament de l'estalvi cap a la inversió productiva, generació de recursos per a finançar i assegurar la política social o la política del benestar i garantia d'administrar justícia i solidaritat en l'aplicació de la càrrega tributària a Catalunya.

I és a partir de la nostra capacitat normativa que la fiscalitat empresarial, i singularment la fiscalitat de les empreses mitjanes i menudes, ha de ser netament millorada com a contrapartida al que fins ara ha significat: penalització en la creació d'ocupació, dificultats en la competitivitat i obstacles a la seua internacionalització.

I és inqüestionable, perquè s'ha constatat a altres països del nostre entorn, que l'encert en la nova política econòmica i l'adequació a Catalunya de la nostra política pressupostària ha de generar oportunitats d'ocupació estable i ha de consolidar lo sistema de protecció social. I encara que Catalunya suporti una taxa d'atur més baixa que el conjunt de la mitjana espanyola, lo fet no deixa de ser preocupant per la seua naturalesa, i més preocupant encara per la doble injustícia que representa: per una part, la divisió entre els qui tenen un lloc de treball i els que estan aturats, i per una altra part, la dualitat en lo mercat laboral entre la fortuna d'un lloc protegit i la desventura d'estar subjecte a la precarietat. Resoldre esta situació ens exigeix responsabilitat en impulsar els sectors més dinàmics de la nostra economia productiva i obligació política i solidària en lo compliment dels objectius de dèficit, inflació, deute i tipus d'interès. I és en este sentit, i per raó del despropòsit, que interessa i que m'interessa posar al descobert que si, en un error de càlcul, de criteri i de manifestació, s'ha arribat a assegurar que la reducció del dèficit impedeix la creació d'ocupació, encara resulta de més «desatino» manifestar que la mateixa disminució del dèficit equival a posar en perill lo sistema de prestacions o a revisar l'estat del benestar. Esta deducció és rigorosament falsa i imprudent; ja sigui en lo context estatal o ja sigui en l'àmbit català, la protecció solidària dels drets adquirits com a exigència de complir tot lo que legalment està establert en favor de les persones està plenament garantit, no només amb lo Govern del Partit Popular, sinó amb qualsevol govern democràtic de qualsevol tendència i de qualsevol signe polític.

En l'actualitat, la societat catalana afrontem un objectiu i un problema que, conjuntament o per separat, impliquen un repte al compromís i a la responsabilitat en l'espai de les nostres competències. Primerament, la reunió d'energies econòmiques, polítiques i socials per a guanyar la lluita contra l'atur, i en segon terme, l'esforç col·lectiu en la tercera fase de la unió econòmica i monetària per a 1999. I ara, aconseguida ja la llibertat de capitals i l'autonomia del Banc d'Espanya, lo control del dèficit i la reducció de l'índex de preus al consum permet —i en lo cas de Catalunya més encara—, permet una major competitivitat, assegura la inversió empresarial, afavoreix la contractació laboral i, en lo cas nostre, incentiva, a més, l'agregat de capital estranger, que representa un estímul addicional. I quan parlem de competitivitat, com a definició de la capacitat d'una economia a augmentar o mantenir la participació dels mercats internacionals, garantint als ciutadans la millora de les rendes reals i del benestar social, este objectiu de competitivitat mai serà del tot possible si no incorporem polítiques decidides de formació per als nostres joves i polítiques de formació continuada en lo món del treball.

Per raons històriques molt recents —em refereixo als últims deu anys— (*remor de veus*), per raons històriques molt recents, deia, fent referència als últims deu anys, la gent, los ciutadans que sofreixen lo drama de l'atur, són desconfiats que la recuperació de la plena ocupació sigui conseqüència només d'una acceleració quantitativa del creixement econòmic. I en part és certa, esta percepció, sobretot perquè la pròpia experiència nos ha

demostrat —i ho hem dit aquí en debats pressupostaris—, la pròpia experiència nos ha demostrat que el créixer pel créixer i el gastar pel gastar serveix únicament per a fer veure que es fa alguna cosa i després no fer res, i equival, com deia Sant Agustí, a córrer molt de pressa però per fora del camí.

En una economia mundial cada vegada més oberta, la creació d'ocupació només és possible, per una part, amb un sistema productiu eficaç i competitiu, adaptat a l'exigència dels mercats i a les noves tecnologies i, per una altra part, amb lo concurs d'una societat que compensi lo valor de l'esforç individual, la iniciativa i la cooperació. I com que Catalunya reuneix estes condicions i estes aptituds, l'entrada a la Unió Econòmica i Monetària facilitarà en un termini de tres anys —i això és inqüestionable— que Catalunya podrà superar la mitjana de la renda per capita dels països de la Unió, fonamentalment perquè, en reduir les diferències dels costos financers que afecten les nostres empreses, la millora dels comptes d'explotació generarà recursos per a invertir i, en conseqüència, induir a la creació d'ocupació en condicions d'estabilitat. I el fet és indiscutible, perquè la pràctica ha demostrat que els mercats només accepten inversions de maduració prolongada quan tenen raonables expectatives de continuïtat i de seguretat.

I, igual com els pressupostos de l'Estat per al 1997, que en opinió de notables i imparcials experts i en dictàmens de solvents institucions europees representen rigor, sensatesa i confiança, ara Catalunya també s'haurà d'obligar al rigor, a la sensatesa i a la confiança en la política pressupostària pròpia, i ha d'utilitzar lo mateix ritme imposat per a eliminar factors que han generat dèficit, que han generat atur, impediments al nostre creixement i dificultats a la presència d'un sector empresarial que encara avui té fortaleza per a reaccionar als incentius de cada moment. Este procés, a Catalunya, implica, amb les nostres competències polítiques, sanejament a fons i política d'estabilitat.

Per consegüent, senyor president de la Generalitat, tot lo rigor, tota la reducció i tota l'austeritat que millor convingui per al 1997 per a prioritats que nosaltres podem compartir, però l'ajust en polítiques d'ocupació i en departaments impulsors de l'economia productiva..., m'atreveixo a dir-li que amb lupa i amb prudència, per relació a la seva pròpia exigència a altres institucions de competències similars. I ja sabem que, d'acord amb la nostra estructura, lo manteniment de determinades categories de la despesa a vegades és incompatible amb les intencions d'austeritat, de contenció o de reducció, per raó de necessitats de caràcter social que condicionen la política general del Govern de la Generalitat. En tot cas, nosaltres preferim apostar per prioritats de futur, fins i tot a càrrec d'arriscar la popularitat. Perquè la decisió d'observar els interessos generals representa per a Catalunya afrontar amb sentit comú i amb responsabilitat la plena incorporació a la Unió Econòmica i Monetària, com hem dit, per al gener de 1999.

I ja no són només los governs, o la majoria de forces polítiques, les que confien en la nostra integració, sinó que totes les previsions del Fons Monetari Internacional i, millor encara, per actual, l'informe de *The Eco-*

nomist sobre consideracions relatives a la nostra economia fins a l'any 2005, posen de manifest lo seu convenciment que Espanya, i consegüentment Catalunya, complirà els criteris de Maastricht per al 31 de desembre de 1997, data de referència per a determinar, com ja saben, los països que accediran a esta tercera fase del tractat.

Ara correspon afirmar que el Parlament de Catalunya, com a centre de debat polític i com a garantia de transparència de la vida pública, reclama que l'orientació sobre la Unió Econòmica i Monetària ha de traslladar los seus referents a coordenades de més contingut, per raó de la nostra major incidència en los assumptes d'Estat i també per un més alt compromís adquirit. I per consegüent, i des de la nostra opinió, ja no es tracta avui d'analitzar si estarem o no a la tercera fase, o si complirem tots los criteris, o si establirem comparacions i competicions amb altres països, sinó que el fons de la discussió política començarà precisament lo dia després de 1999, amb l'estabilitat de la nostra permanència a la Unió Monetària i amb les conseqüències de la posterior política d'austeritat per resoldre l'exigència permanent, referida abans, de dèficit, inflació, deute i tipus d'interès.

De manera colectiva, i com diem a la meua terra, avui a Catalunya i Espanya tenim crèdit i predicament, perquè el rigor en los pressupostos elaborats pel Govern central, dels quals depenen los pressupostos de la Generalitat, han generat confiança i credibilitat als fòrums d'economia internacional, fins al punt que la consideració de la Unió Econòmica i Monetària com a club reservat a dos socis d'honor, com puguin ser Alemanya i França, ara s'ha ampliat en favor d'altres països, i també d'Espanya, el compromís dels quals en l'estabilitat de preus i en la disciplina fiscal pronostica que, a més d'Espanya, hauran de compartir Alemanya i França societat honorífica amb Itàlia, amb Holanda i amb Luxemburg.

I és amb estes perspectives que també a Catalunya, per raó del nostre pes específic, hauré de prendre en consideració que, si per una simple aventura alguns països arriben a complir els criteris únicament per motiu d'arribar a la data fixada i prou, inevitablement en sofriran les conseqüències, per la inèrcia dels propis mercats i perquè el Tractat de Maastricht no preveu mecanismes de sortida i sí de penalització. I esta no és una opinió personal, que lògicament tindria poca transcendència, sinó que es tracta d'una clara advertència del governador del Bundesbank, el senyor Hans Tietmeyer, amb relació a la conveniència i al predomini de polítiques econòmiques d'ajust i polítiques econòmiques a llarg termini.

Per aquests motius, senyor president, i com que sabem que parlar d'Europa en l'espai limitat d'un ple sobre política general representa incorporar qüestions genèriques per damunt de concrecions necessàries, no estaria de menys que el president de la Generalitat, tot i anunciar la seva compareixença a la Comissió d'Exteriors, no estaria de menys que pogués assumir o pogués estudiar la possibilitat de sol·licitar un debat monogràfic sobre la Unió Econòmica i Monetària, com a continuació del debat de Maastricht que este Parlament va substanciar l'octubre de 1992.

Senyores i senyors diputats, senyor president, en l'extensió de trenta minuts hem afrontat o hem intentat afrontar la realitat i la identitat específica i pròpia de Catalunya, hem expressat lo nostre convenciment en los pactes sobre la governabilitat i ens hem referit a tres objectius compartits, sobre política econòmica, sobre benestar social i sobre integració europea, com a accions prioritàries en la responsabilitat política i parlamentària. Ara, ajustant les reformes necessàries a les exigències actuals, tindran credibilitat aquelles paraules de 1989 –competitivitat, sentit comunitari, identitat i projecció–; modernitzant les nostres estructures creixerà l'economia i consolidarem la política general de benestar social; acceptant la pluralitat i la diversitat donarem fortalesa a la unitat civil i a la convivència col·lectiva, i reunint energies i capacitats obtindrem posicions sòlides en la decidida voluntat de construcció europea.

És en estos propòsits, senyor president del Parlament, que de manera constructiva hem fonamentat la nostra intervenció en lo present debat sobre orientació política general del Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Curto. Per contestar, i sense limitació de temps, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyores i senyors diputats, també en el cas concret del senyor Curto i del Partit Popular m'agradaria trobar el to adequat de la meua resposta, cosa que procuro intentar sempre i no sempre em surt bé.

En tot cas voldria dir, per començar, que ens trobem davant de fets, diversos fets, en el marc polític català, i també en el marc polític espanyol, que indiquen que les coses, afortunadament, evolucionen. De vegades evolucionen per mal, naturalment, però moltes vegades també evolucionen per bé, i hi poden haver canvis d'actitud i hi poden haver aproximacions que de vegades..., que un temps abans potser haurien estat difícils de fer-se. O afirmacions. Jo celebri, per exemple, que el senyor Curto parli que Espanya és plurinacional, plurilingüística i pluricultural. Obviament, senyor Curto, nosaltres, Convergència i Unió, no participem d'aquesta altra frase que vostè ha afegit, que Espanya és una nació de nacions: nosaltres entenem que la nació és Catalunya –i el País Basc, etcètera. Però tampoc cal que coincidim absolutament en tot; en tot cas, crec que hi ha en aquesta afirmació seva –Espanya és plurinacional, plurilingüística, pluricultural–, un fet que crec que val la pena de ser subratllat com un fet positiu.

Vostè ha fet la seva intervenció molt centrada –m'ha semblat entendre– en el debat espanyol, i també, evidentment, en la problemàtica europea. Jo no tinc gran cosa a dir-li, sobre tot això, en part perquè algunes coses ja les he dites abans, en part perquè fugen potser una mica del tema del nostre debat, encara que forçosament hem de referir-nos-hi. Però em permetré –i ja he

dit que no sé si agafaria..., trobaria ben bé el to de la meua resposta–, em permetré fer un comentari general que els afecta a vostès, al Partit Popular, però que afecta una mica tots els partits polítics catalans, de Catalunya i de fora de Catalunya.

De vegades hi ha gent que, de fet, es pot sorprendre, o se sorprèn, que Convergència Democràtica i Unió Democràtica haguem pactat primer amb el PSOE i després amb el Partit Popular, no? –i jo, encara, a aquests els he de recordar que també vàrem ser un ajut molt decisiu, una crossa molt decisiva, en alguns moments, per exemple, concretament, per a la Unió del Centre Democràtic. Alguna vegada s'havia dit, temps enrere, anys enrere, que Convergència Democràtica i Unió Democràtica, per tota una sèrie de raons, no pactarien mai amb el PSOE, i nosaltres hi vàrem pactar, en el seu moment, i hi va haver molta gent que va quedar parada, no? Rercedo que algú em va dir una vegada: «Vostè ha fet un *ejercicio de desmemoria*», i efectivament, vàrem fer un *ejercicio de desmemoria*. I en política jo crec que hem de fer sovint exercicis de desmemòria, si es pot dir així, a condició que del que no ens oblidem sigui del nostre programa, del nostre projecte –el que cadascú tingui– i de les nostres conviccions.

Però de vegades descobrim que les nostres conviccions, que ens semblen a tots plegats, de vegades, molt difícils de compartir amb ningú, i molt ben –diguem-ne– delimitades, i que ens hi atrinxerem, per dir-ho així, doncs de fet permeten, si la idea de bé comú preval prou, doncs, tota una sèrie d'aproximacions. I també descobrim de vegades una cosa, i és que, més enllà dels sentiments, més enllà de vegades de les frustracions o de les il·lusions, dels ressentiments, de les memòries negatives, hi ha allò que se'n diu l'interès del país. Que això existeix, l'interès general existeix. Hi ha gent que diu que no: no, això existeix, i això ha de passar per damunt de moltes altres coses. I nosaltres per això vam pactar amb el Partit Socialista i vam entendre que això era un bon servei que fèiem a Catalunya, que era la nostra prioritat, i també al conjunt de l'Estat.

També hem hagut de fer un exercici d'aproximació amb el Partit Popular. Nosaltres i ells. Perquè de fet, com també ens passava en moltes coses amb el Partit Socialista, veníem de lluny. De lluny en el terreny de les idees, de les conviccions, dels sentiments, de vegades, i de lluny, fins i tot, en el terreny del que en podríem dir el tracte personal. Però és evident que, per totes aquestes coses que els acabo de dir, si en un moment determinat es tracta, diguem-ne, de desencallar una cosa tan important com és un país –i tant me fa que em considerin que aquest país en aquest cas és l'Estat espanyol o Catalunya–, és evident que aquests esforços, de veure quin acord hi pot haver, s'han de fer.

Bé, tot això s'ha fet, tot això s'ha fet. I tot això, jo no sé com políticament es pot jutjar, però des del punt de vista del que en podríem dir, d'una manera una mica transcendental, les responsabilitats històriques, a mi em sembla que eren coses que s'havien de fer. I ara, senyor Curto, encara hem de fer una altra cosa, si podem, entre tots, i també no solament val per al Partit Popular, sinó, si és que és possible, per als altres partits, i és que tampoc no es repeteixin aquelles situacions en les quals

alternativament es passava d'enteses a grans enfrontaments, d'enfrontaments a enteses, d'enteses a grans enfrontaments. Enfrontaments que anaven, de vegades, més enllà del que és l'estricta política, sinó que, per dir-ho així, afectaven de vegades fins i tot les fibres personals, i afectaven, diguem-ne, les realitats profundes, no ja únicament personals, sinó collectives.

Jo li vaig dir un dia al president del Govern, al senyor Aznar, li vaig dir: «Jo no vull que a nosaltres, i a mi, però a nosaltres, a Convergència i Unió, ens passi ara amb l'oposició socialista, i amb el cap de l'oposició socialista, amb el senyor González, el que a mi em va passar amb vostè durant uns quants anys, en què la relació va arribar a ser en algun moment difícil». I ell, he de dir, perquè així va ser, va dir: «De cap manera, això són coses que hem de mirar de superar definitivament tots plegats, des dels socialistes als populars, etcètera.» Amb tota la confrontació que hi ha i que, potser, després quan hi hagi la intervenció del representant socialista, potser es posarà, lògicament, més de manifest. Amb tot això, però, òbviament, un país necessita tenir un tou, un gruix comú, collectiu, en el qual les actituds, per dir-ho així, per sota de la política permeten l'acció collectiva, que aquest gruix es mantingui sa i sòlid.

Bé, m'ha semblat que valia la pena de fer aquest comentari, perquè crec que amb un cert sentit és el que, lògicament, avui ha de cridar més l'atenció del debat que estem tenint el senyor Curto i jo; que, òbviament, sobre Maastricht estem d'acord, i sobre la necessitat de tirar endavant l'acord al qual vam arribar el mes d'abril el Partit Popular i Convergència i Unió també hi estem d'acord. Però ells i nosaltres, i jo crec que tothom, val la pena que reflexionem sobre unes coses que han passat i en les quals Convergència i Unió ha jugat un paper important, però no només Convergència i Unió, evidentment, i que, ho repeteixo, són importants de cara al que en podríem dir l'estil, la manera de fer política de casa nostra.

Tot això, evidentment, tot això s'ha de fer sempre, un partit ho ha de fer sempre; una força política ho ha de fer sempre amb fidelitat al seu programa i al seu projecte, perquè òbviament aquesta sí que és la clau de volta. Això sí que és la prova del nou. Si això es fes sense fidelitat al programa i al projecte, aleshores això seria pur oportunisme. Naturalment que els programes i els projectes, quan es pacta, no es poden implementar, no es poden ficar dintre del pacte al cent per cent, òbviament que no. Però, de fet, les renúncies no han de ser ni prou importants ni prou definitives perquè tapin el que hi pugui haver de positiu en tot allò en què hi pugui haver acord. Acord entre les parts i, a més, acord aplicat, projectat i pensat per al conjunt del país.

Bé, en tot cas, jo volia subratllar que algunes de les coses que he dit i que afecten, en termes positius... —m'estic expressant en termes que voldria que fossin positius envers el Partit Popular i envers el Partit Socialista i, en general, envers les forces polítiques, però sobretot d'una manera especial amb aquests dos partits. I voldria veure si entre tots —i aquí sí que hi hem de jugar tots— podem aconseguir que la nostra vida política no estigui marcada per aquest esperit, de vegades una mica destructiu, molt, excessivament agressiu pel qual

algunes vegades —algunes vegades—, doncs, ens hem, tristament, distingit. I per tant, tot el que signifiqui —per part de qui sigui— voluntat de destruir l'adversari, no tindrà el nostre suport, sigui qui sigui que ho practiqui. I ens agradaria molt que no caiguéssim nosaltres mateixos, Convergència i Unió, en la contradicció que després d'això, nosaltres, algun dia féssim alguna operació d'aquestes que jo acabo de qualificar d'altament negatives.

Naturalment, senyor Curto, nosaltres haurem de fer tota una sèrie de propostes en aquest Parlament, que tindran com a finalitat la defensa de la realitat nacional de Catalunya, i una d'aquestes, o unes quantes d'aquestes, giraran entorn del fet del català. M'ha complagut molt sentir el que ha dit vostè. M'ha complagut que l'altre dia, a proposta d'aprovar una resolució que havia presentat el diputat senyor Ferrer, que vostès la votessin també. I, arribat el moment, amb tothom —també amb vostès— ens agradarà parlar d'algunes coses que fan referència a aquesta qüestió lingüística.

Jo li demano, senyor Curto, que vostè mediti —vostè i el seu Partit, el Partit Popular de Catalunya—, mediti també sobre un altre tema, en el qual vostès ens podrien ser d'un gran ajut. Ens podrien ser d'un gran ajut, al Govern de la Generalitat, però a Catalunya en general, i estic segur que si vostès poguessin fer aquesta contribució tothom els ho agrairia. Nosaltres, em sembla que en aquest Parlament tots estem d'acord —també vostès, em consta— en el tema de la unitat lingüística del català. Hi ha una cosa que és..., bé, doncs que l'Institut del País Valencià parla de valencià. Molt bé, no en fem qüestió de noms. Hi havia hagut un llibre, fa molts anys, que deia això: *Qüestió de noms*. Bé, doncs, no en fem, en aquest cas —potser al revés que es deia aleshores—, no en fem qüestió de noms.

Però el fet de la unitat lingüística sí que per nosaltres, senyor Curto i Partit Popular en general, és molt i molt important. Sabem que aquest és un tema que és difícil, perquè porta, arrossega una sèrie de complicacions antigues, però de tota manera nosaltres els demanem que vostès s'ho agafin com una mena de contribució molt important i positiva que podrien fer, no solament a Catalunya, sinó a la unitat de la llengua, perquè vostès poden tenir una influència en el Partit Popular espanyol i en el Partit Popular del País Valencià més grossa que la que tenim nosaltres.

L'altre dia hi havia un representant del seu partit, una persona representant del seu partit, en un dinar —no n'hi havia una, n'hi havia dues—, dues persones representants del seu partit, en un dinar en honor al president Caldera. I el president Caldera va fer un discurs que, recollint que jo li havia parlat d'allò que en deien al segle passat un polígraf, un intel·lectual que escrivia molt i de tot, per entendre'ns, i de gran categoria, que es deia Andrés Bello, nascut a Caracas, que va viure sobretot a Santiago de Xile i que va fer una gran, gran, gran, molt gran obra, per cert, de tipus cultural i literària, i que qui l'ha recollida millor, precisament, és un compatriota nostre, exiliat a Veneçuela, des de fa molts anys, que és el senyor Pere Grases. Bé doncs, el senyor Caldera va dir una cosa que, jo em vaig mirar els seus representants, quan la va dir, i ells el que passa és que

no em miraven a mi i no van veure que jo me'ls mirava, però de tota manera ja els ho farem notar. Va dir: «Un dels grans mèrits del senyor Andrés Bello va ser que va ajudar molt a salvar la unitat lingüística de l'espanyol, o del castellà, en el conjunt del continent», perquè, és clar, amb tota aquella disgregació que hi havia de tota l'Amèrica hispanoparlant podia perfectament passar que hi haguessin començat a haver-hi algunes diferències i que algú hagués dit que aquells parlaven mexicà o xilè o paraguaià i no que parlaven castellà. I bé, això, doncs, l'Andrés Bello ho va fer, i els governs ho varen fer, i això és un dels grans tresors, unes de les forces més grans que té la llengua castellana, com el president del seu partit, el senyor Aznar, algunes vegades ha subratllat. Però, precisament perquè el seu president, el president Aznar, i president del Govern, i perquè, en fi, això s'entén tan bé i clarament quan es parla del castellà a l'Amèrica Llatina, doncs bé, també ens agradaria que es comprenguéssim que això, aplicat a la unitat de la llengua catalana, que es diu català a Catalunya i valencià a València, és una cosa que per nosaltres és important. I jo els agrairé que vostès hi pensin, i a veure si ens hi poden fer, en aquest sentit, alguna contribució.

Si fos veritat, com jo crec –potser pecant d'optimisme– que després d'una etapa d'UCD, després d'una etapa del PSOE, ara amb una etapa del Partit Popular, després d'una etapa d'inseguretat, encara en moltes coses i, per tant, de procés de consolidació de la democràcia; després d'una etapa en la qual la transformació del partit ha estat immensa –jo ara estava recordant, per exemple, com en els pactes de la Moncloa, per exemple, es va prendre l'acord que s'havia de resoldre el problema del dèficit d'escoles que hi havia en aquell moment; naturalment, amb una exigència escolar molt inferior del que avui és la LOGSE. Bé, després de totes aquestes etapes, després d'etapes en les quals ja hem tingut, de vegades, les nostres rellicades, tots plegats, i hem fet plantejaments polítics i plantejaments de tracte polític que no eren el que corresponia; després de totes aquestes coses i que el país en conjunt va endavant –i quan dic «el país», vull dir Catalunya, però també vull dir el conjunt de l'Estat– entenc que tots plegats hauríem de mirar, de veure si és veritat que podem obrir un diàleg aprofundit sobre moltes, moltes coses. I aquí, òbviament, el Partit Popular, tant a Catalunya com fora de Catalunya, i el PSOE també, evidentment, hi tenen un paper molt important a jugar; i no cal dir el conjunt de forces polítiques de Catalunya, totes elles sense cap mena d'excepció. En tot cas, repeteixo, crec que hem de saludar que estem en un procés de maduració, en el qual, des de posicions distants, la gent podem anar col·laborant.

Voldria fer notar, de tota manera, una cosa, senyor Curto, que, de fet, vostè ja ha vingut a dir, però jo la voldria subratllar, i és que en realitat entrem en una etapa difícil. Jo diria que potser el Partit Popular ha tingut la desgràcia –si es pot dir així– d'arribar al poder en un moment especialment difícil. Seria més desgràcia per al Partit Popular no haver-hi arribat, ja ho entenc, però vull dir que, de tota manera, és un moment que no és fàcil. Perquè ens ha passat el següent, fixin-se: ara la gent a Europa està molt sorpresa, està molt parada,

perquè hi ha un país del qual ningú no en fa mai cas, hi ha sempre una actitud una mica displicent, que és Portugal, que ha demostrat que és capaç de fer una política de sanejament econòmic, d'aproximació a Maastricht, millor que Espanya, millor que Itàlia, millor que França. Doncs, per què? Doncs, perquè s'hi van posar l'any 91, amb un primer ministre d'excepcional qualitat –per cert, sigui dit de passada, absolutament antidemagog i molt valent políticament parlant. Val a dir que ha desaparegut de l'escena política; potser..., no sé si és com a conseqüència d'això o també d'alguns factors personals i temperamentals. Però en fi, ells van començar l'any 91 i a Espanya no es va començar fins l'any 94. I aquesta sí que és una crítica que hem fet sempre al Govern socialista, no el del 93-96, sinó al Govern socialista que hi havia hagut abans, quan encara tenia majoria absoluta. Espanya s'hi va posar el 94-96, i ara al Partit Popular li queda acabar; acabar la part més difícil, la part més dolorosa, la part més complicada i la part més compromesa, només en un any. I per això, en aquest sentit, és que li deia que això és difícil. Serà difícil per a vostès i, òbviament serà difícil per a aquells que estem disposats a ajudar. A ajudar qui? Doncs a ajudar el Govern –el Govern, que és qui ho ha de fer– a prendre les mesures necessàries perquè es compleixin les condicions de Maastricht.

Tot això tindrà repercussions aquí. Una part que m'ha semblat que havia passat més aviat desapercebuda del meu discurs d'ahir era la insistència que feia sobre el pressupost difícil que haurem de presentar. Bé, en el pressupost difícil potser sí que la gent s'hi va fixar, però aquesta apel·lació a la necessitat que la gent ho entengui i que la gent, malgrat això, no s'aclofi, sinó que, al contrari, que això li doni un impuls nou, bé, això sí que em sembla que va passar una mica desapercebut.

Bé, però vostè, senyor Curto, ha fet una referència a una cosa, que també jo vull subratllar i que va lligada amb això, i és que tan important com entrar a Maastricht en el moment que ens tocarà entrar-hi, si finalment aconseguim complir les condicions, bé, és que l'endemà haurem de continuar i serà més difícil mantenir-s'hi que no pas entrar-hi. I, per tant, en aquest Parlament haurem de fer tot el possible per mantenir la cohesió, que vol dir la justícia en el tracte intern del país, amb la competitivitat, perquè, si no, potser sí que arribarem a Maastricht, però com deia Tietmeyer –i vostè ho ha recordat i diumenge passat hi havia un excellent article del senyor Estapé sobre això, precisament–, en realitat el problema més seriós i més difícil que tindrem, segons com, començarà exactament l'endemà. I perquè l'endemà –perquè l'endemà– puguem complir les condicions, necessitem: primer, cohesió interna, que ha volgut dir tracte just al conjunt dels ciutadans de Catalunya, però al mateix temps competitivitat.

No se li oculta, senyor Curto –i amb això acabo–, no se li oculta, senyor Curto, que l'opció política que ha pres Convergència i Unió és una opció –ho vaig dir– d'alt risc polític. Val a dir que la que vam prendre amb els socialistes també era d'alt risc polític, però en realitat això només tenia sentit, em sembla que només es pot defensar dient que enteníem que en un cas i en un al-

tre nosaltres servíem els interessos superiors del país; no tant els nostres, que posàvem en perill, com els interessos generals del país. Ara, també he de dir una cosa: això tractant-se de Convergència i Unió, que vol dir una coalició de dos partits nacionalistes –Unió Democràtica és un partit nacionalista des de l'any 31 i Convergència ho és des de fa menys anys, però és, òbviament i fonamentalíssimament, un partit nacionalista–, bé, vol dir que aquest risc polític només té sentit si se'n deriven, no solament avantatges de caràcter general, sinó, a més, uns beneficis concrets, ben palpables, des de les competències fins al finançament passant per la representativitat i la institucionalització per Catalunya. És un tema que volia subratllar com a última part del meu discurs.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula, per un espai màxim de deu minuts, el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, quan parléssim de la llengua, senyor president de la Generalitat, i al marge del Tipp-Ex de molt mals records per a algun conseller i per a este diputat, quan parléssim de la llengua afrontarem la nostra responsabilitat perquè el reconeixement del català com a llengua pròpia de Catalunya ja l'hi he manifestat i no depassa cap límit en la consciència col·lectiva del Partit Popular. I si difícil, difícil, se li va presentar al Partit Popular assumir la governació d'Espanya, doncs també s'ha presentat difícil per a Convergència i Unió a Catalunya; ja no tant per raó de les herències –que no hi hem d'entrar ni tampoc ens hi hem de recolzar–, sinó per raó de les circumstàncies polítiques i els reptes més immediats que tenim plantejats; i un d'ells, precisament, és analitzar i ordenar les nostres pròpies finances. I també li he manifestat, senyor president de la Generalitat, lo que probablement haurà passat desapercebut per la quantitat de qüestions que s'han de tocar en trenta minuts: que nosaltres també som de l'opinió que amb l'entrada a la tercera fase de la unió monetària començaran los sacrificis i les enormes responsabilitats, he dit literalment, «lo dia després de 1999».

I jo també sóc de l'opinió que, efectivament, les coses no poden adoptar-se des del punt de vista de posicions radicals; és a dir, no hi poden haver enteses i enfrontaments, després enfrontaments i enteses... I per això este diputat ha parlat de criteris de normalitat, d'estabilitat i de governabilitat; però normalitat i estabilitat. I és lògic: quan se produeix un debat en estes condicions, on apareixen objectius comuns, és lògic que no hi hagi confrontació, i probablement sigui menys atractiu ja tant per a la cambra, per a l'opinió pública, com per als mitjans de comunicació.

Ara, hi ha una cosa que sí que li vull dir, senyor president. Vostè ahir va rebre les crítiques, avui a través dels mitjans de comunicació, dels diferents grups parlamentaris, que va parlar poc de Catalunya, es va referir poc

a Catalunya, que va parlar més dels pactes per la governabilitat, va parlar d'Espanya i d'Europa. Però, clar, ara vostè em fa el mateix a mi: m'acusa de parlar només d'Espanya i poc de Catalunya. L'acuso..., fa una referència –rectifico–, fa una referència... I, clar, la major part del seu discurs, que vam parar molta atenció, se va fonamentar precisament en la bondat dels pactes que s'han escrit, és a dir, la conveniència d'estos pactes per raons de governabilitat i també d'estabilitat. I en l'interès general de Catalunya i d'Espanya vostè va introduir precisament lo tema d'Europa, i avui nosaltres, en trenta minuts, hem afrontat, a més –que vostè hi ha fet una referència expressa i llarga–, la realitat i la identitat específica i pròpia de Catalunya; lo nostre convenciment –també hem parlat dels pactes per la governabilitat– i la nostra responsabilitat a Catalunya, i tres objectius: política econòmica, protecció o benestar social i integració europea, com a accions prioritàries.

Però, al marge de la identitat i la projecció i lo plurinacional, plurilingüístic, pluricultural, la cultura, la història, les institucions i l'autogovern, que ha quedat avui prou clara la posició i definició del Grup Popular, apareixen algunes qüestions, senyor president, que per la seua transcendència interessa que jo formuli un aclariment, i mantinc jo que la vull formular, sobretot en aquells punts que es refereixen a la transparència dels pactes a nivell d'Estat i al diàleg i al consens parlamentari a Catalunya que per veus interessades –vostè ho sap–, legítimes probablement, han sigut objecte de crítica, estos pactes, esta col·laboració, però, a més de crítica, en molts de casos descrèdit i desqualificació. I és una obvietat que, en tant que a Catalunya no es disposa d'una majoria absoluta que pugui garantir al cent per cent l'acció de governar, lo Grup Popular, encara que grup de l'oposició, no hem volgut quedar al marge de la responsabilitat de complir la nostra obligació, concretada –com li he dit– en estos criteris d'impuls de normalitat i d'estabilitat. I de la mateixa manera que nosaltres comprem l'aspiració d'altres grups de la cambra de poder arribar a pactes amb Convergència i Unió que en lo seu dia no van prosperar, probablement perquè les demandes eren excessives, de la mateixa manera que nosaltres políticament comprem l'aspiració d'estes formacions polítiques, ara demanem lo mateix respecte en la nostra tasca d'impulsar el diàleg com a facultat que correspon a este Parlament.

I en los tres objectius que des de la nostra opinió apareixen com a prioritats, per la incidència directa que tenen en la nostra societat, estos tres objectius que li he intentat descriure en la meua primera intervenció, és a dir, política econòmica, benestar social i unió econòmica i monetària, probablement, i a més és inevitable, senyor president, que la política econòmica sigui el referent més important per raó de la seua immediatesa en les conseqüències que afecten els interessos personals, familiars, empresarials i institucionals, en este cas, de Catalunya. I, clar, com que vostè ahir va considerar quasi per damunt de tot lo pacte subscrit o acordat entre Convergència i Unió i el Partit Popular, és raonable que jo també formuli algunes precisions, primer, per la implicació de Catalunya –és a dir, nosaltres també estem implicats en este pacte–, i segon, per les reaccions

interessades que hi han hagut en relació amb el sistema de finançament, i crec, senyor president, que els implicats en lo sistema de finançament no han exercit una política d'informació adequada. És a dir, lo nou model s'assenta en tres grans principis, com vostè coneix: suficiència financera, solidaritat i corresponsabilitat fiscal. I, clar, sobre esta assumptió tan important per a Catalunya, no podem consentir..., cadascú pot exercitar la crítica que sigui, però no podem consentir que s'utilitzin reaccions interessades.

A més d'estos tres grans principis, s'incorporen cinc mecanismes que la societat no coneix massa, cinc mecanismes de garantia i de solidaritat, i val la pena que esta cambra en tingui coneixement, i també l'opinió colectiva dels ciutadans. Primer mecanisme: que Catalunya, amb lo model actual, mai rebrà menys recursos que amb lo model anterior; segon, que en cas de diferències entre els dos models, Catalunya mai rebrà menys del 90% de la mitjana d'esta diferència o d'este benefici; tercer, Catalunya, al final del quinquenni, rebrà un finançament per habitant que mai serà inferior al 90% de la mitjana per habitant; quart, hem aplicat l'article 15 de la LOFCA per anivellament i garantia de serveis essencials, i cinquè, hem incorporat lo Fons de compensació interterritorial, que portava cinc anys congelat.

I també perquè Catalunya està immersa en lo procés de consolidació i de garantia de l'estat de benestar i de la política social en l'àmbit de les nostres competències, vull demostrar que ni la reducció del dèficit pot generar reducció de prestacions socials –i a Catalunya això tampoc pot passar–, ni les prestacions socials són la causa dels nostres desequilibris, perquè hi han afirmacions que es desmunten per la seua pròpia inconsistència. L'estat de benestar consumeix quatre punts percentuals del nostre producte interior brut, quatre punts percentuals menys que la mitjana de la Unió Europea. Si de les despeses de benestar descomptem lo subsidi d'atur, que representa un 2,5% del nostre producte interior brut, un 0,9% de la mitjana comunitària, lo resultat és que tant en despesa sanitària com en pensions nos situem respectivament 2,7 punts i 2,3 punts per sota de la mitjana dels estats de la Unió. Per consegüent, ni les pensions, ni el benestar social, ni la política social no tenen res a veure amb los nostres desequilibris econòmics i pressupostaris.

I quan jo m'he referit també a la política econòmica per mediació d'una ordenada política pressupostària és perquè el mecanisme més important, l'únic en estos moments, de què disposa el Govern de la Generalitat per a incidir positivament en l'economia catalana amb efectes estrictament econòmics, l'únic mecanisme de política econòmica són los pressupostos de la Generalitat. I els desequilibris de Catalunya en termes econòmics i en termes de pressupost tenen lo seu origen en un endeutament estructural que probablement, segurament, podrem dominar, i per una altra part, també, en les dimensions de l'Administració de la Generalitat.

És aquella pregunta, aquella famosa pregunta tan recurrent i tan important que consisteix a saber, que consisteix a preguntar-nos a nosaltres mateixos, sobretot des de la responsabilitat del Govern: quin és lo volum que

volem que tingui la nostra Administració? Doncs bé, si per a 1997 les previsions de créixer un 3%, crear 240.000 llocs de treball, controlar la inflació al 2,6% i reduir el dèficit al 3% representen un marc invariable per la naturalesa dels objectius, és lògic que Catalunya ha de reorientar la seua política pressupostària per raons de solidaritat en estos objectius i per motiu d'una major responsabilitat.

I estes afirmacions, senyor president de la Generalitat, que jo li formulo ara són conseqüència de les seues pròpies reflexions públiques, quan vostè, fa pocs dies, aconsellava que l'Estat –llegeixo literalment– «ha de reduir dimensions per ajustar lo seu volum a les necessitats de la societat civil». I té raó, los dos coincidim, però jo li demano que això sigui aplicat en l'àmbit de les seues competències. Lo que passa també és que a vegades los presidents del govern no arriben a conciliar lo que és la definició i la conclusió.

La Generalitat, senyor president de la..., senyor president, s'ha convertit –i això també ho sabem tots– en lo major prestatari de Catalunya, en suportar un endeutament consolidat i reconegut, el 1995, d'aproximadament un bilió, o poc més d'un bilió de pessetes: 340.000 milions de pessetes a curt termini i 662.000 milions de pessetes a llarg termini. Això sí, dit sigui de passada que esta xifra no depassa lo màxim que preveu l'escenari de consolidació pressupostària. Doncs bé, després de la reducció que nosaltres vam executar i vam recolzar, de 72.000 milions de pessetes en la pròrroga dels últims pressupostos de 1996, després d'això encara apareix, senyor president, allò que jo denomino «esgotament d'estratègies» i que segurament serà superat si tenim capacitat per a canviar algunes pràctiques que s'han de reconèixer com a viciades, més enllà de l'opinió entre Govern i oposició, i nosaltres, naturalment, estem disposats a contribuir a salvar estes pràctiques viciades. I, com li deia, és tan lògic com inevitable que, en virtut dels canvis notables i de les transformacions profundes que ha experimentat la nostra societat l'últim any –si es vol, los últims mesos–, és lògic, deia, que qualsevol discussió política i parlamentària i en l'àmbit de qualsevol debat, és lògic que estigui condicionada pels esdeveniments econòmics i les seues repercussions, sobretot en lo que serà a partir de l'1 de gener de 1999, les polítiques generals dels quals hauran d'estar supeditades a aconseguir estos objectius.

I permeti'm que li posi alguns exemples de lo que nos trobarem en el termini d'un any i mig o dos: què passarà amb la moneda única, i els obstacles a superar en lo període de transició. Això ho haurem d'afrontar al Parlament de Catalunya. Com afrontarem amb l'euro lo problema del diner negre que per més de tres bilions de pessetes queda al marge dels impostos i de les obligacions fiscals? Com resoldrem los contractes de lloguer, les hipoteques, los crèdits, les obligacions, que tots estaran afectats pel canvi de la unió monetària? Mentre los consumidors a casa nostra, a Catalunya, se veuran beneficiats per la desaparició de costos i el canvi de transacció, l'estalvi haurà de resignar-se a un rendiment nominal més baix, per raó també de la tendència i de l'evolució a la baixa dels tipus d'interès. I les borses...

El president

Senyor Curto, se li ha acabat el temps.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Em permetré contestar o fer referència, més exactament, a un dels punts que ha tractat vostè. En tots aquests temes, naturalment, de Maastricht i de l'entrada de Maastricht, etcètera, com vostè pot comprendre i com la cambra entén perfectament, jo hi estic absolutament d'acord. Ara bé, vostè ha dit una cosa, amb la qual també estic d'acord però que la voldria subratllar; vostè ha dit: «Cal» –i, en fi, concretament s'ha referit al Govern, però em sembla que això ho hem de fer una mica tots; però, en fi, en tot cas, evidentment, és una finalitat principal del Govern, almenys en l'àmbit català– «que expliquem bé i a fons el pacte sobre finançament.» Això és cert, i s'ha de fer a Catalunya, i a Catalunya sobretot és una responsabilitat del Govern de Catalunya. Ara, crec que això també s'ha de fer a fora de Catalunya, perquè a fora de Catalunya es diuen algunes barbaritats sobre el tema, sobre aquest pacte de finançament; ja es deien abans, a l'època del pacte del 15% que vàrem fer amb el Govern socialista, ja es deien, i ara se'n torna a dir alguna. I aquí vostès, el Partit Popular, evidentment, té la responsabilitat primera d'explicar a tothom en què consisteix aquest pacte i per què aquest pacte no solament no s'ha de veure amb recel, sinó que s'ha de veure, primer, com un fet de justícia envers Catalunya, i segona, com un fet que no solament no tindrà cap repercussió negativa sobre la resta de l'Estat, sinó que en realitat pot ajudar a potenciar les autonomies.

També em permeto fer aquesta mateixa apel·lació al Partit Socialista, perquè en realitat vostè m'admetrà, senyor Curto, que algunes de les incomprensions que es varen produir en l'etapa anterior varen tenir la seva causa precisament en decisions o actituds del Partit Popular, que era el partit d'oposició. Això va ser així. I ara, naturalment, aquesta seria una temptació molt fàcil que es tingués per l'altra banda, i jo em permeto demanar que aquest pacte sobre finançament, que en aquest Parlament, almenys, si d'alguna cosa és criticat és perquè diuen que no és suficient, que no n'hi ha prou, doncs bé, que es vagi explicar a tot arreu en què consisteix.

I jo deia aquest matí, o deia ahir, que a mi em sembla –i ho he repetit ara mateix en la meua primera intervenció de resposta al representant del Partit Popular–, que em sembla a mi que a Espanya es donen les condicions del que en podríem dir «un discurs renovat», que des de Catalunya se'ns permeti, al mateix temps que fem una afirmació que cada vegada ha de ser més intensa, senyor Curto, l'afirmació nacional de Catalunya en el conjunt..., de cara a la resta de l'Estat, ha de ser cada

cop més intensa, però que ens permeti, a més, difondre no solament aquest missatge d'estabilitat i de serenitat que ja vàrem intentar difondre durant l'etapa anterior, sinó també ara, un missatge d'esperança i un missatge de confiança en les possibilitats col·lectives.

Per exemple, no fa gaire, el primer ministre italià... –sento que tornem a parlar d'Itàlia, senyor Ribó; suposo que no voldrà intervenir per al·lusions, ara, perquè he dit «senyor Ribó», no? Bé, doncs, en un viatge que va fer a Sicília, va fer un discurs dient –i és molt sorprenent que a aquestes altures un primer ministre italià digui això–: «Aquí, a Sicília, el que s'hauria de fer és el que s'està fent a Andalusia.» Bé, per tant, vol dir que, a Andalusia, les coses es fan millor que a Sicília, i a més jo estic convençut que, a Andalusia, les coses es fan millor que a Sicília, però, és clar!, d'això val la pena que en siguem conscients tots; per començar, els andalusos, evidentment, no? I aquest és un missatge d'això, això de dir que som capaços de tirar tot el país endavant, però amb una Espanya en la qual Catalunya és una nació que requereix i que reclama el seu reconeixement institucional, financer, competencial, etcètera, superior al que ara té, amb un sostre més alt... Això és un missatge que nosaltres, tots plegats, hem de propagar, i vostès hi tenen, ara, la primera responsabilitat. I el partit d'oposició principal també n'hi té una de molt important.

Però nosaltres, com a Govern de Catalunya, no podem limitar només a Catalunya, difondre aquest missatge, sinó que també hem de sortir a fora a vendre'l, i naturalment, a canvi d'això, hem de demanar no solament aquest reconeixement de Catalunya com al que és, sinó, a més, també, la supressió del recel, de les reserves i de les discriminacions de què tot sovint hem estat objecte.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per a un torn de contrarèplica té, i per espai de cinc minuts, la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies. Molt breument, senyor president. Simplement per a precisar que, al marge i independentment de les invitacions –se pot dir– al despropòsit, o de les invitacions en un altre sentit que s'han formulat molt cordialment al Grup Popular, representant del Partit Popular, al marge d'això, existeix la ferma voluntat d'este Grup d'acceptar tots los riscos que convinguin –i que siguin compatibles en raó de la nostra obligació– de promoure la governabilitat, de recolzar-nos en l'estabilitat a Catalunya, i també d'assenotar-nos en la normalitat. Normalitat, estabilitat i governabilitat. I nosaltres, al marge, com deia, de qualsevol crítica i de qualsevol invitació –ahir ho comentava als mitjans de comunicació–, nosaltres no trencarem lo càntir per molt que vagi a la font. I en este sentit, i com a oposició responsable, m'ha interessat formular esta manifestació a la vista de les crítiques que s'han formulat a l'exercici d'una responsabilitat política i parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Curto. Correspon ara intervenir pel Grup Socialista, i té la paraula el diputat senyor Nadal. Per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, comparec en nom del Partit dels Socialistes de Catalunya, en una posició una mica insòlita; comparec aparellat entre les intervencions de dos socis d'una coalició implícita. Acabem d'assistir –i tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ho han vist o sentit, si estan escoltant o veient algun mitjà de comunicació, i els diputats i les diputades d'aquesta cambra ho han vist i ho han sentit també– com es produïa, en el diàleg entre el senyor Curto i el senyor Pujol, una mena de declaració no diré pas d'amor, sinó d'afinitat mesurada, i el representant del primer partit de l'oposició es troba tancant el debat de política general –tancant-lo pel que fa a l'oposició– en una situació una mica especial, que té avantatges i inconvenients. Ara, en aquests moments, tot és molt més clar, i les línies argumentals del Govern es coneixen ja en tot el que és fonamental. Però des del Grup Socialista proposem ara –i proposarem en les resolucions i en altres àmbits d'aquesta cambra– una iniciativa per fer que el partit més nombrós de l'oposició intervingui *sempre* en els debats després del Govern. És més per una raó política que per una raó d'oportunitat: el debat se situaria, així, d'una manera més clara i més equilibrada.

Dit això, voldria començar amb una constatació molt general: ahir, tant de balanç, tant de balanç d'allò que ja ha passat ens va deixar, almenys aquesta és la nostra opinió, sense gaires propostes, sense gaires idees i sense gaire futur. L'intent d'explicar-se, de donar moltes explicacions, fins i tot de justificar, ens va deixar sense gaire orientació, i en aquest sentit la nostra opinió és que el Govern va incomplir ahir, i ha incomplert en bona part avui, el sentit mateix del debat. Què vam veure i què vam escoltar ahir els diputats i les diputades d'aquesta cambra? I què van veure o què van escoltar ahir, o veure i escoltar alhora, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya? En primer lloc, un intent d'explicació i justificació; en segon lloc, un balanç tímid i autocomplaent, a la defensiva, diria jo, i en tercer lloc, un discurs cansat i sense passió. Ahir, com a mínim. El president de la Generalitat és un home sovint apassionat, però ahir no ho va ser. Per tant, justificació, timidesa, defensiva i un discurs cansat i sense passió. Tot-hom va poder veure ahir com ens trobàvem davant d'una pèrdua de ritme, no només un alentiment que s'anunciava en el terreny de la despesa, sinó una clara desacceleració de l'exigència, del temps, de la voluntat de fer coses, de la iniciativa per imaginar-ne de noves... En certa manera, ahir assistíem a la constatació, a la proclamació que Catalunya estava experimentant una fase de desactivació.

Sabíem, molt abans del discurs d'ahir, quins serien els eixos bàsics d'aquest debat: no parlàrem, i no en vam parlar, i potser avui intentarem de parlar-ne, de l'orientació política general del Consell Executiu. Parlàrem i

ens parlàrem, més aviat, d'altres coses. En una visió pragmàtica i realista, des de l'horitzó europeu i espanyol, vam rebre, hem rebut avui una imatge idíl·lica de Catalunya. La realitat que s'explica als catalans i catalanes supera la ficció i no deixa lloc per a la utopia; són paraules d'aquest matí. Però aquesta visió idíl·lica, que és idíl·lica referida a Catalunya, i pragmàtica referida a Espanya i a Europa, és sens dubte una realitat parcial. Catalunya és un país modern i fins i tot molt modern; Catalunya és un país modern en un Estat que s'ha modernitzat, i molt, i que s'està modernitzant –aquesta recent referència a Andalusia en relació amb Sicília en podria ser una mostra–, però no tot va bé. No tot és de color de rosa. Només és, això sí, del color que la majoria vol. Només s'explica del color que la majoria vol. I a partir d'aquest fet s'intenta explicar, primer, com Catalunya ja ha guanyat amb el pacte amb el Partit Popular; segon, com Catalunya va bé i està ben situada, i tercer, com ens cal ara aprofundir en l'autogovern.

En aquesta previsió del que passaria ahir, només ens vam equivocar en la proporció entre cada un d'aquests tres apartats, i no comptàvem que el tercer –el del sostre competencial i el de la capacitat d'autogovern– se situaria en un terreny secundari, marginal, residual, en un discurs de poc to –si m'ho permeten, poc nacional. Per tot plegat, no convé parar massa esment en els trets bàsics de la justificació que ahir va presentar-nos el Consell Executiu. Més aviat caldrà –i ho faré en la segona part de la meua intervenció– que ens situem en el cor mateix de la política catalana. Quina política catalana i per Catalunya, i amb quina finalitat? Política catalana, per fer què? Però, abans de parlar d'això, agafant el fil d'aquella rastellera que ens va fer el president un moment abans dels pactes amb el Partit Popular.

Ahir, amb la visió positiva, en una conjunció positiva dels pactes, tant amb el Partit Socialista com amb el Partit Popular –i això és el que han destacat avui els mitjans de comunicació–, va haver-hi una certa trampa. Diguem-ho més modestament: una errada de calendari. És veritat que el Partit Socialista va mantenir els seus compromisos fins al final de la legislatura, però també és veritat que la ruptura, real o explícita –o mediàtica– del pacte, es va produir entre juliol i agost del 1995. Això sí, Agricultura, Justícia, Senpa, model policial, se situen en aquest context, en el del final d'un pacte que es manté malgrat que ja s'ha trencat. I en canvi, el pacte amb el Partit Popular és –ens sembla a nosaltres– una altra cosa. Primer, perquè en els objectius de política econòmica situa Convergència i Unió com a inspiradora principal d'alguna de les mesures i d'alguns dels globus-sonda que més malestar han creat en la societat espanyola, i també, naturalment, en la societat catalana. El pacte per a la investidura és més –a Espanya i a Catalunya– un pacte de govern que no pas un pacte de governabilitat. L'acord entre el Partit Popular i Convergència i Unió deixa de banda, menysté, no fa cas de la voluntat majoritària expressada pel poble de Catalunya, i situa per davant els interessos partidistes, econòmics i socials del nacionalisme conservador de Catalunya, que és l'argument *sensu contrario* del que ha expressat i utilitzat avui, diverses vegades, el senyor president de la Generalitat.

En l'acord amb el Partit Popular, Convergència i Unió compareixen, fins avui, davant del poble de Catalunya amb les mans molt buides, o força buides. La LOFAGE no s'ha desenvolupat i dilueix el tema dels governadors civils com una mesura global i homogeneïtzadora que manté competències encara polítiques en els sotsgovernadors. No s'ha aplicat, i tots els auguris apunten a un mal plantejament, la reducció del peatge de les autopistes. No s'albira el camí per a la transferència –avui entrebancada– del trànsit a la policia autonòmica. Hi ha pèrdues sensibles en les inversions compromeses per l'Estat a Catalunya. S'ha dit aquest matí dues vegades, però ho repetirem: més de 13.000 milions de pessetes de disminució, aquest any. Hi ha programes que s'alenteixen o desapareixen, ja sigui en el delta del Llobregat, en el congost del Besòs, en el Francolí, en el canal Segarra - Garrigues, en el pantà de Rialb o en les rieres del Maresme.

Per cert, avui des d'aquí no ho veiem, però fa sol, un sol magnífic, el cel és blau, no estem en alerta L i els homes del temps anuncien un estiu. Però, cada vegada que trona i plou, aquest país que va tan bé expressa la precarietat d'unes infraestructures que, plogui cinquanta, cent o cent setanta litres per metre quadrat, fa tronollar de veritat tota la gent que pateix i viu a prop d'alguna d'aquestes rieres, avui considerades poc importants pel Govern que compareix davant del poble de Catalunya i davant d'aquesta cambra. I encara no podem quantificar –els ho han demanat a tot arreu– quin serà l'impacte sobre l'economia de la Generalitat del nou model de finançament autonòmic. En tornarem a parlar, i en parlarem segurament en la rèplica, però ens sembla que no s'ha avaluat bé què hi guanyarem de veritat en el nou model de finançament autonòmic.

La crua realitat, en tot cas, allò que ahir van percebre els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, no és pas aquell pas endavant que se'ns anunciava al final, no és l'ambició que se'ns proposava; més aviat és un balanç autocomplaent i de bona posició, és més aviat la combinació entre el discurs públic i el discurs parlamentari, de la qual emergeix una realitat més prosaica: la definició del fet diferencial català –una vegada més– es situa no tant en el terreny de la diferència com, per damunt de tot, en el terreny dels diners, si més no en la imatge que es projecta en el conjunt d'Espanya.

En el calendari entre el sistema acordat per ara i la seva proposta de revisió per a l'any 2001 hi ha la confessió d'un petit fracàs i l'acta de defunció anticipada d'un sistema de finançament encara ple d'incongruències. El Partit dels Socialistes de Catalunya, el Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya està d'acord i els proposa de contribuir en la definició d'un sistema; a trobar mecanismes d'anivellament; a ampliar la base fiscal de la participació de la Generalitat de Catalunya en els ingressos de l'Estat; estem disposats a contribuir a arribar a acords per definir un model aplicable sense excepcions i que millori el finançament, que corregeixi el cost dels serveis pel càlcul de les transferències, que iguali la relació entre cost i servei, que aporti netament, objectivament, sense haver-ho de demanar, més recursos a Catalunya.

I proposem, encara en la línia de l'avaluació dels acords amb el Partit Popular, que per donar contingut real a les propostes no desenvolupades el Parlament de Catalunya acordi tramitar l'ampliació de les competències previstes en l'Estatut i afegeixi les del trànsit pels mecanismes continguts en l'article 150.2 de la Constitució, que s'ha esmentat sovint que no s'ha aplicat mai, tot i que era la fórmula que estava estudiant el Govern socialista i la delegació del Govern quan es van celebrar les eleccions i que nosaltres vam esmentar durant la campanya electoral, no sense rebre alguna ironia simpàtica per part de Convergència i Unió. I els riscos que es prenen en les eleccions i en les campanyes que ha esmentat el senyor president haurien de rebre el mateix tractament i la mateixa credibilitat per uns i altres. I proposem també que, lluny de la fúria privatitzadora, es trobin fórmules –i hi hagi un debat per trobar-les– per abaratir els peatges de les autopistes, els peatges de les de concessió estatal i els peatges de les de concessió autonòmica, i per propiciar la solució al pas de vehicles pesats en trànsit per Barcelona per l'antiga B-30, amb caràcter gratuït, fins a la gratuïtat total d'aquest tram central de les autopistes del Vallès.

Pel que fa a les altres dues línies argumentals del discurs, i de forma complementària, hem de dir que mai els ciutadans de Catalunya no havien patit una desorientació com ara, de la mà de Convergència i Unió, i que mai no hi havia hagut un deteriorament incipient, algun senyal d'alerta, com hi ha ara, de la convivència ciutadana, de la mà consentida d'actituds intransigents i intolerants en alguns camps. Veiem que es proposen fórmules d'adocrinament nacional per a dirigents, per a militants i fins i tot per a càrrecs públics i funcionaris, però veiem una paràlisi de la cultura política, de la cultura democràtica i de la cultura nacional, des d'una actitud cada cop més decantada cap a fórmules conservadores i cap a una certa condescendència d'un dèficit d'educació democràtica que hauríem de mantenir amb gran exigència.

Hem sentit i llegit el mateix dia com s'afirmava la unitat d'Espanya a la Padània, es reclamava un estat propi o es discutia la militància d'un militant i diputat pel fet d'haver-se confessat sentir català i espanyol alhora. No és cap denúncia: és la simple constatació d'un clima de confusió. Convergència i Unió mareja la ciutadania de Catalunya, li dóna garanties per un costat i li'n pren per l'altre, s'ensabona la societat civil amb una mà i s'anuncien grans sacrificis amb l'altra. Es pot realment justificar una inversió pública apellant l'esperit de Catalunya –l'esperit nascut, si cal, de la inspiració poètica– el mateix dia que des del mateix àmbit es substitueix un enllumenat compromès per una pavimentació, per facilitar i fer més còmode el pas circumstancial del president de la Generalitat? –cosa que ha passat i s'ha publicat i s'ha explicat.

Catalunya, que va bé, no va prou bé i presenta símptomes de cansament i de saturació. (*Remor de veus.*) No, té gràcia, l'anècdota, ja els ho explicaré amb més detall, si volen, després, eh? Catalunya presenta símptomes –insisteixo– de cansament i saturació, i reclama concentrar l'atenció en les qüestions més punyents de la vida política catalana. No s'hi val l'excusa de la globa-

lització. És clar que no som i no volem ser compartiments estancs, però qui fomenta l'aïllament malgrat el vernís de la internacionalització? Qui cedeix en les prioritats i posa l'accent en temes que no són el centre de les preocupacions dels catalans? És fàcil de fer el recompte de les coses fetes o de les coses pactades i preguntar-se —com ens feien ahir— si és o no és política catalana. És clar que ho és. Però no tot s'acaba aquí, ni de bon tros: hi ha molt més en la política catalana que no admet cap triomfalisme autocomplaent; hi ha, en el terreny de la política catalana, de la pròpia, de la d'aquí, de la que depèn de nosaltres, de la que és competència exclusiva del Govern de la Generalitat, bona política i mala política. No per ser catalana és bona per definició, perquè som un gran país, però no som el millor país del món. Hi ha bona política i hi ha mala política catalana, feta a Catalunya, des de Catalunya i feta per catalans.

En el terreny de l'Administració i de la reforma de l'Administració, per exemple: és o no política catalana desmuntar l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, renunciar olímpicament a crear una tradició pròpia, de grans servidors públics, com l'Escola Nacional d'Administració francesa? —tant que li agrada al president esmentar exemples de l'escena internacional! O és o no política catalana mantenir el nivell de dèficit d'endeutament i de morositat que s'allunya i ens allunya dels paràmetres europeus? I és o no política catalana haver de reconèixer, com ahir i abans d'ahir a la Cambra de Comerç de Barcelona, que hi ha una desacceleració de l'economia catalana i de la inversió industrial i que la baixada en picat de la contractació d'obra pública compromet l'aportació de la indústria de la construcció a la reactivació de l'economia catalana? Hem arribat massa aviat al fons del sac i encara amb massa temes pendants i avui difícils d'afrontar.

També és política catalana abordar amb criteris rigorosos els temes, ja esmentats, del sistema de finançament autonòmic i l'estat de sanejament de les finances internes del Govern de la Generalitat de Catalunya. Convé, per una banda, que, abans d'avaluar i proclamar el conjunt de majors ingressos obtinguts pel nou sistema, analitzessin la possible pèrdua pel fet que la variable de població està referida a 1992 i no a 1996. I, per altra banda, i amb la lliçó reiterada sobre la convergència europea, convé recordar que només l'any 1994 es va complir amb l'objectiu dels dèficits fixats per Maastricht i que mai no s'han complert aquests objectius pel que fa a l'endeutament. I allò que ens proposaven ahir dient: «i aquest any rebaixarem el dèficit i ens acostarem a les previsions de Maastricht», és possible, però només per un mecanisme de maquillatge, perquè, en l'estat d'execució del pressupost, el 30 de juny el dèficit era ja de 60.000 milions de pessetes, el pressupostat era de 44.000, però s'ha situat, per maquillar aquesta quantitat, en el pendent de cobrament, a diferència de 9.000 milions l'any passat, 117.000 milions de pessetes aquest any. Les despeses corrents han crescut de 30 de juny del 95 a 30 de juny del 96 un 15,4%, i el pendent de pagament ha passat de 121.000 milions de pessetes el 30 de juny del 95 a 186.000 milions de pessetes el 1996. I l'endeutament, del qual ja s'ha parlat aquest matí, es situa al voltant del bilió 63.000 milions de pessetes, però hi hauríem d'afegir 360.000 milions de pes-

setes de les empreses i entitats autònomes, i ens situaríem en un endeutament del voltant del bilió i mig de pessetes.

És evident que és política catalana fomentar l'economia productiva, però també és política catalana, i no de la bona —després d'aquest matí, podríem dir que és política de drete—, retardar la creació del Servei Català d'Ocupació. O posar en dubte el sentit..., posar en dubte per part d'algú —no vostè, no ahir, no avui—, posar en dubte el sentit de l'acord sobre pensions i assumir en la seva plenitud i sense cap matís els arguments de la patronal i del món de l'empresa sense cap contemplació per l'efecte en el consum de la política de salaris i per la retallada, directa o indirecta, de la capacitat adquisitiva dels treballadors, siguin funcionaris —alguns d'ells porten adhesius i tot— o no. Perquè els camins de Maastricht no són d'una sola línia, no val una sola orientació. I perquè el control del dèficit i de la inflació s'ha de fer compatible amb les conquestes socials a Catalunya i a Espanya, tot just estrenades. Aquelles conquestes socials que es donaven amb una mà s'estan prenent ja amb l'altra mà, i s'està fent pels serrells, no per allà on n'hi ha de veritat, no per allà on de veritat es poden aconseguir recursos suficients per fer front al dèficit, sinó pels serrells, per allà on és fàcil de retallar, tot i que fa mal a molts sectors de la societat.

I és també política catalana la indefinició, una clara indefinició —malgrat el que s'ha dit aquest matí— en matèria d'equipaments comercials i la manca de propostes creïbles que defineixin bé el pla d'orientació i d'equipaments comercials i decideixin els criteris per a fer compatible no discrecionalment la relació entre el petit comerç i les superfícies comercials. El comerç, el petit i mitjà comerç de Catalunya necessita la definició urgent d'un sostre, i el Govern ha d'evitar portar a les últimes conseqüències la guerra entre sectors per la quota de mercat.

I és política catalana fer polítiques per a la gent i per al territori. El món de l'educació no és irrellevant en aquest debat. Ahir, tots els catalans i catalanes van sentir com la LOGSE s'aplica i es compleix a Catalunya com enlloc. Però la LOGSE referida a què? Als edificis? A la voluntat política d'aplicar-la? O referida als continguts didàctics, la qualitat de l'ensenyament i la definició, per exemple, dels mòduls professionals? D'acord, la Llei s'aplica, però sabíem que s'havia d'aplicar des de fa uns quants anys, i ara hem hagut d'instalar 570..., aquest matí algú deia «barracons», en la nomenclatura oficial 570 mòduls prefabricats, que afecten més d'un 40% dels instituts nous, i a més a més amb un cost, fruit de la provisionalitat en la instal·lació, que no s'ha avaluat i del qual no en sabem la repercussió en el pressupost. Però, a més a més, què ha passat amb el transport escolar, què ha passat amb els menjadors escolars i què passa amb els preus dels llibres, per exemple? I ahir els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya no van sentir absolutament res sobre això, que és tan o més política catalana que la comparació en percentatges amb les altres comunitats autònomes. I no em citi, si us plau, Tony Blair i la *ratio* de la Gran Bretanya. Aquest document del Departament d'Ensenyament acredita que, segons els cursos, hi ha *ratios* de

més de trenta alumnes per aula en entre un 33 i un 45% dels centres que han avançat l'aplicació de l'ensenyament secundari obligatori. Però no és només això: cap on va la vella tradició, el model d'escola pública catalana? Quina és la relació entre escola pública i escola privada? Quin és el paper de l'escola privada concertada? Quina la diferència en la destinació dels diners públics entre un tipus d'escola o altre? I com està afectant aquest model per mantenir, i ampliar fins i tot, la distància social entre escola pública i privada? Què ens està passant, en les escoles públiques de Catalunya, i què està passant socialment –en una discriminació positiva..., no ho sé– en les escoles privades concertades de Catalunya?

No es pot proclamar una voluntat de mantenir les garanties socials, de mantenir les prestacions socials de l'estat del benestar, no es pot intentar maquillar el decantament pur cap al model liberal i competitiu i reduir les inversions del Departament de Benestar Social en un 64%, o reduir la despesa del Departament de Benestar Social en un 5,5%. Això, sense avaluar l'impacte davant les administracions, les institucions i les entitats dels retards de més d'un any en el pagament de les aportacions per programes prèviament convocats. La Federació d'Entitats i Serveis d'Atenció a Persones amb Disminució aporta que, per al manteniment de l'any 96, en aquests moments es deuen, a entitats, 761 milions de pessetes. Ahir, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya van sentir com es garantien algunes prioritats, però no van sentir que la realitat, que la voluntat política i pressupostària, s'allunya de les manifestacions i de les afirmacions que van escoltar. No hi fa res que es vulgui tranquil·litzar, com avui, els jubilats: pateixen, i pateixen molt, els disminuïts, les escoles d'adults, les residències per a la gent gran, els centres de dia, l'atenció domiciliària, i pateixen greument els convenis amb els ajuntaments.

I ja que en l'àmbit del finançament s'ha parlat de la sanitat, encarem en aquest Parlament, amb un debat monogràfic, l'estat actual de la sanitat a Catalunya: el grau d'aplicació de l'assistència primària, l'eficàcia de l'Institut Català de la Salut, el coneixement real de la situació financera de la sanitat a Catalunya i les reformes necessàries per garantir un ajust financer i una millora de l'eficiència. Els seus documents –els que, de cua d'ull, jo li veia al conseller Trias aquest matí– parlen de la millora del finançament de la sanitat; els nostres documents parlen de la millora del funcionament i de l'eficiència de la sanitat.

És o no política catalana discutir dels compromisos bàsics amb relació a la llengua i a la cultura? Ho és. I ens preocupa que el fracàs cultural de Pujol –per dir-ho en paraules d'un antic director general del vostre Govern, que també és el nostre– pugui ser també el fracàs cultural de Catalunya. La cultura i la seva crisi apareixen com un símptoma: no hi ha un programa nacional ni com el que va inspirar la política de la Mancomunitat de Catalunya; hi ha desorientació i potser fins i tot desinterès. De cada 100 pessetes només se'n gasta 1,35 en cultura. És clar que inaugurarem el Teatre Nacional, però l'inaugurarem per la porta petita. Què passa de veritat amb el Teatre Nacional? I què passa amb la polí-

tica cultural en el territori? Miquel Porter ho deia també aquest estiu: la cultura catalana està en una situació vegetativa. El món de l'edició no creix: s'editen més llibres, però no se'n venen més. El món de la música en català espera una legislació que la protegeixi en els mitjans de la invasió anglofona. L'audiència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió baixa. El món de l'audiovisual i el cinema és avui un món singular i de qualitat, però residual. Les cultures esperen a la porta i només se'ls obre la porta falsa, i el patrimoni pateix més del que seria normal: Empúries decau, Sant Pere de Rodes no s'acaba, el Museu Arqueològic Nacional de Catalunya a Tarragona no acaba d'arrencar...

I pel que fa al català, situen la llengua catalana, situen el seu futur, en les actituds lingüístiques dels catalanoparlants i anuncien un canvi legislatiu després de desactivar algun dels mecanismes previstos en l'actual mecanisme de normalització lingüística: 26,2% de menys en la Direcció General de Política Lingüística i una retallada de 190 milions de pessetes pel que fa a la normalització lingüística del departament menys normalitzat del Govern de la Generalitat, que és el Departament de Justícia. En el debat ciutadà, en les conferències públiques, en els documents congressuals, la reivindicació de les competències en cultura s'equiparen de forma grandiloqüent a competències pròpies d'un estat, però allà on s'han exercit no han donat el resultat que caldria. El diagnòstic de Bru de Sala, el 10 d'octubre de 1996, és, en aquest sentit, demolidor, i no es pot pas atribuir a una frivolitat iconoclasta: a cop d'elucubracions doctrinals i abstractes sobre la identitat, hauran desactivat el paper de la cultura com a motor autèntic de la nació. Avancem cap al miratge, ens allunyem de la realitat possible, i això és també política –mala política– catalana. I això que en el terreny de la llengua, i del dret i de la llibertat de les persones en l'ús d'una o altra llengua, ens complau de veure com la nostra posició ha esdevingut, sense cap necessitat d'haver-la de modificar, una posició central i ampleament compartida, des del nacionalisme conservador fins a l'independentisme democràtic. Però per evitar el fracàs, per situar la cultura en el paper que li pertoca, per subratllar la diferència, no només en els diners, sinó allà on hi ha diferència, diversitat i pluralitat, cal un canvi d'orientació, calen mesures, propostes, programa, planificació, debat i acords, consens cultural, potenciació de les indústries de la cultura, afirmació de la força modernitzadora i transformadora de la cultura.

O no hi ha temes de política catalana en l'àmbit institucional i territorial? Pel que fa, per exemple, a la reforma de l'Administració, pel que fa al reconeixement institucional i competencial dels ajuntaments, pel que fa a la revisió de la divisió territorial de Catalunya i la creació, evolució, estat, competències i funcionament avui dels consells comarcals, pel que fa a la despesa supletòria i les competències concurrents entre ajuntaments i Generalitat. I és o no és política catalana –i pot ser bona o pot ser dolenta– la necessitat de revisar, i fer-ho, i apuntar-s'hi, i comprometre-s'hi, i prendre riscos, en temes que fan referència al paper de la capitalitat de Barcelona, la creació de l'autoritat única del transport, el pla de residus de la regió metropolitana, el pla territorial de la Regió I, la protecció del territori i el paisat-

ge, l'eliminació de línies i xarxes elèctriques fora d'ús, la solució, regulació i reglamentació dels problemes dels purins, la necessitat d'endregar Catalunya amb recursos i competències que ara el Departament de Medi Ambient no té? O, per arrodonir aquest repàs, la definició coherent d'una política d'alta muntanya i un impuls real per a l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre. O una política forestal avui quasi inexistència i amplament discutida pel Consorci, i una política agrària que, més enllà de l'evolució de la renda o de la incorporació de joves a l'activitat de l'agricultura catalana, assegurí la sostenibilitat del territori i garanteixi que l'erm no guanyi terreny a les terres conreades o explotades d'una altra forma.

Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya van sentir ahir, molt a darrera hora, un oferiment tímid. No és freqüent sentir una proposta amb sordina, però la proposta de fer un interval en la confrontació sonava poc convincent, ens proposava compartir l'ambició sense ambició, era la confessió de manca d'ofertes, de necessitat de justificació d'un pacte poc fèrtil per a Catalunya. Nosaltres tenim ambició, estem disposats a pujar un esgló darrere l'altre, estem disposats a compartir la nostra ambició amb la societat catalana i amb les altres forces polítiques progressistes de Catalunya. Oferiment per oferiment: reconeguem la manca de proposta, acceptem les resolucions que proposarem demà; així, potser Catalunya avançarà, deixarà algunes hipoteques i mirarà amb més optimisme el futur.

Tenim –i acabo– dues solucions: fer com ahir, despitatar, mirar cap a un altre costat i xiular, o arremangar-se, corregir i posar les bases d'una nova acceleració, d'una alternativa que prengui el relleu i que, amb el consens real de tota la societat, aporti l'engrescament que ahir, com a mínim ahir, no vau saber donar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, i sense limitació de temps, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, vostè... Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Nadal, al final ha fet vostè una llista, aquesta clàssica llista que tots alguna vegada o altra fem, perquè no es pugui dir que no hem parlat d'això, allò, allò... Naturalment, jo, totes aquestes coses, no les hi contestaré, perquè..., en fi, tampoc no podria pas dedicar-hi tot el temps que cal, no? Però li contestaré les coses que a mi em fa l'efecte que són fonamentals de la intervenció de vostè.

Bé, jo penso, francament, que la seva exposició té una falla fonamental, i molt important, almenys pel que fa a ben bé, ben bé, ben bé dues terceres parts de la seva intervenció. I és: escolti, i per què no abans, tot això? Per què, tot això que diuen ara, per què no ho deien abans? Perquè vostès han tingut onze anys de majoria absoluta a Madrid, perquè moltes d'aquestes coses, que ja dic que no és tot el discurs però que és de part de

discurs..., tenim el finançament, per exemple, la política econòmica..., vostès han tingut majoria absoluta durant onze anys i després han tingut una majoria relativa amb el nostre suport, i nosaltres sabem fins a quin punt alguna de les coses que vostè diu que s'haurien de fer, doncs, ha costat de plantejar-les, o com, simplement i purament –i li donaré exemples ben concrets–, han estat rebutjades pel Partit Socialista - PSOE i pel Partit Socialista - PSC. Per tant, primera pregunta: per què no abans?

Jo li aconsello, senyor Nadal, que almenys durant uns mesos vostè en les crítiques sigui prudent, perquè les responsabilitats de la majoria de les coses que estan passant en aquest país encara són seves. (*Remor de veus.*) És a dir, encara quan, per exemple, si vostè diu que la contractació baixa, és perquè el pressupost no permet més contractació, i aquest pressupost, el pressupost d'enguany, és una pròrroga del pressupost que van fer vostès amb el nostre suport, amb el nostre suport. (*Remor de veus.*) I per tant, doncs..., i per exemple, quan hi ha coses d'aquelles que es van signar, aquells compromisos cuita-corrents abans d'unes eleccions, i ara resulta que quan es va a veure resulta que no hi ha partida, que això, concretament, pel que fa referència a una sèrie d'obres públiques, ha passat, això, ara, que no hi hagi partida, és cosa de vostès –és cosa de vostès. Per tant, ara encara, la majoria de les coses que passen en aquest país, no totes, però la majoria de les coses que passen en aquest país són responsabilitat de vostès. I, en tot cas, hi ha aquesta pregunta altra vegada. Escolti: i per què no abans?

Analitzem algun dels grans temes que vostè ha tocat: la política de dretes, etcètera. Deixi'm fer-li una pregunta. Què faria ara un govern socialista? Què faria? Quina mena de pressupost faria un govern socialista ara? Bé, ho sabem. Vostè ho sap i nosaltres ho sabem potser en algun punt fins i tot millor que vostè, però ho sabem, entre altres coses a Espanya, actualment, es governa amb una pròrroga del pressupost, a la qual s'hi va introduir una retallada de 850.000 milions de pessetes. El mes de gener, el senyor Solbes, amb el suport nostre, per tant, que quedi clar que no hi ha crítica, però que quedi clar que el pressupost que avui tenim i que vostè, doncs, en tot cas, condiciona tota una sèrie de coses, una de les quals vostè ja les ha esmentat, com, per exemple, les contractacions, és el pressupost, pròrroga del pressupost que va fer el senyor Solbes. I sabem perfectament, sabem perfectíssimament, perquè evidentment n'havíem parlat amb ell, quin havia de ser aquest pressupost. (*Remor de veus.*)

El govern socialista faria el pressupost que podria fer –i perdonin, ja sé que vostès em diran que a mi m'agrada fer aquesta mena, diguem-ne, de viatges i d'anar d'un país a l'altre, però és que, bé, m'han dit tantes vegades que sóc província i curt de mires que, de tant en tant també m'agrada fer-ho, això, no? (*Remor de veus.*) És clar, faria el pressupost que ha fet el senyor Vranitzky o el senyor Wim Kok..., només li citaré socialistes, eh?, només li citaré socialistes, però jo li aconsello que vostè es miri els pressupostos de tots aquests que li vaig a dir. El del senyor Vranitzky, que per altra banda ja ha vist el que ha passat a Àustria; el del senyor

Wim Kok, que és un socialista d'origen sindicalista, primer ministre d'Holanda; el que va fer el senyor Carlsson i que ara continua el senyor Persson, a Suècia; el de Finlàndia, el de Dinamarca, que si vol li puc explicar amb detall aquest, casualment, perquè vaig tenir ocasió de parlar amb el ministre de Finances, d'aquest pressupost, o bé el de Finlàndia, o bé aquest que hem dit abans i que abans s'ha dit que l'havien votat amb el suport dels sindicats, l'havien votat amb el suport dels sindicats i l'havien votat, doncs, els comunistes i el PDS, i tot el que vostès vulguin, però és un pressupost d'una retallada sensacional en serveis socials, en serveis socials és un pressupost d'unes retallades sensacionals i, a més, afegeix impostos nous per a aquest any només.

Per tant, tot això, que si la dreta, que si l'esquerra, que si els pressupostos. Escolti, el que hi ha ara, encara avui, avui encara és fruit de vostès, no és fruit del Partit Popular. Ja ho sap, el Partit Popular. Tothom inaugura les obres que han començat els seus antecessors. A Catalunya no ha passat tant això (*fortes rialles i remor de veus*), però a la majoria de països, i en molts ajuntaments, evidentment, doncs, la gent inaugura les obres dels seus antecessors. O sigui que si ara algun ministre del Partit Popular inaugura una obra mal feta, l'hauran feta malament vostès. Un altre dia serà al revés.

Però, és clar, posats a parlar de dretes i d'esqueres, escolti una cosa, és que vostè ha parlat de la reforma de pensions: la reforma de pensions més dràstica, la va fer en Boyer, sí senyor, la que va passar les pensions de dos a vuit anys va ser en Boyer (*remor de veus*), i posats a dir –i que consti que nosaltres vam donar suport al Partit Socialista en això–, però posats a parlar de dretes, d'esqueres, en fi, dels sindicats, etcètera, el Pla d'ocupació juvenil el van fer vostès, i la vaga de la UGT i de Comissions, però sobretot de la UGT, va ser contra vostès. (*Remor de veus.*) Sí, sí. I les congelacions dels sous dels funcionaris, no se les ha inventades el Partit Popular, no se les ha inventades, perquè amb anterioritat a això no recordo bé si se n'han fet dues o tres, que van fer vostès. (*Remor de veus.*) Bé.

Aleshores, per tant, vull dir, posats a fer tota aquesta explicació sobre dretes i esqueres, doncs, deixin-me que els digui això, el que és el pressupost d'en Solbes, el que va ser la política econòmica i social del Partit Socialista, que, per altra banda, moltes vegades, era la que havia de ser, però era una política, en els últims temps, absolutament restrictiva, de congelació, d'alentiment de les inversions. Això, quan anava bé, o era de vegades, com s'ha vist ara després, després s'ha vist, que algunes vegades era de promeses d'inversions que no tenien partida pressupostària.

Bé. Això, doncs, per una banda, no? Per altra banda, quan vostè ens critica que haguem fet un acord amb el Partit Popular, no?, aleshores jo li pregunto a vostè: i per què –per què– el podríem fer amb el PSOE? Perquè vostè no ens va criticar mai que el féssim amb el PSOE, oi? No ens ho va criticar mai! (*Remor de veus.*) I per què, en canvi, doncs, no ho podem fer amb el Partit Popular, si, a més, jo li puc demostrar que amb aquest acord amb el Partit Popular aconseguim guanys importants i substancials, oi? Jo ja li he dit abans al senyor

Curto que, en darrer terme, les coses seran judicades pels seus resultats, no per cap mena, diguem-ne, d'impuls sentimental, sinó pels seus resultats, pels resultats que són. Nosaltres..., i a més, una altra cosa, diu: «És que encara no s'ha complert.» Escoltin, amb vostès..., el dia 7 d'octubre de l'any 93, al matí, el senyor Alavedra se'n va anar a Madrid a negociar aquest tema cèlebre del 15%, amb la instrucció precisa del president de la Generalitat d'anunciar el vot en contra del pressupost si no ens donaven el 15%, que fins al dia 7 d'octubre no s'havia concedit. Però, bé, finalment, es va aconseguir, amb aquesta pressió –ho reconec–, però, de tota manera, també he de reconèixer que amb un topall que, en bona part, en bona part el reduïa, en reduïa molt l'abast. Ara tenim un 30, sense topall. En nom de quina apellació al patriotisme català, per entendre'ns, o, més senzill, de l'eficàcia dels serveis socials, de l'eficàcia de l'aplicació de la LOGSE, de poder fer la carretera que correspongui, de poder fer una depuradora, etcètera, en nom de quin principi hem de rebutjar poder passar del 15 al 30%, i a més sense topalls? (*Remor de veus.*) En nom de quin principi hem de renunciar que puguem tenir..., d'una manera gradual, però al final de l'últim any seran 113.000 milions de pessetes, 113.000 milions de pessetes més que no tindríem amb el sistema que amb tanta dificultat vàrem aconseguir del Partit Socialista.

És clar, nosaltres ens hem fet un tip de trucar a la porta del Partit Socialista –i concretament en aquest cas del PSC, perquè el ministre era el senyor Borrell– perquè hi hagués el traspàs del port de Barcelona i del port de Tarragona, i la negativa va ser sistemàtica, i ara tenim endegat el procés d'aquest traspàs. I l'Inem..., bé, ja ho he dit abans, el dia 7 d'octubre..., no, de novembre hi ha d'haver la reunió de la Comissió Mixta i, en fi, almenys aquest és un tema que es discuteix. Jo li vull dir una cosa, el senyor Griñán –almenys durant l'últim any, Farreres– no se'ns va posar ni al telèfon. Per tant, si resulta que ara en podem parlar i ens diuen que sí, que d'acord, per a les polítiques passives, que sí, d'acord del tot..., al revés, per a les polítiques actives d'acord del tot i les passives, doncs, estem mirant a veure si aconseguim alguna cosa, i en el moment que el Govern socialista, al final, no se'ns posaven –«al final» vull dir un any, un any i mig–..., no se'ns posaven al telèfon, bé, i per què nosaltres hem de renunciar a aquesta entesa i a aquest guany ben concret per a Catalunya. Per què si això ho fa el PSOE és bo i per què si això ho fa el PP és dolent?

Sobretot quan –ho repeteixo–, per altra banda, quant a dretes i esqueres, ja li he dit el què, ja li he dit quina seria –i vostè ho sap perfectament–, no solament quina seria, quina va ser la política del Partit Socialista..., perquè torno a dir que la retallada de 850.000 milions de pessetes, que evidentment han afectat inversió i que han afectat despesa social i tantes coses, la va fer el senyor Solbes.

Bé, una altra de les coses que vostè ha plantejat, els grans temes..., ja he dit que en la llista llarga no hi entraria, i si alguna cosa vostè vol que en parli després més explícitament, ja ho faré. Perdonin, i encara en aquesta línia, escolti, això de la LOFAGE, ja veurem

què passarà, bé, d'acord, ja ho veurem, què passarà. De moment hi ha un compromís i fins i tot hi ha un text que és satisfactori, almenys en un alt percentatge, ja ho veurem. Però ja hem vist què va passar amb el Partit Socialista, van dir que no. (*Remor de veus.*) No, no, perdonin, van dir que no. Van dir que no. (*Remor de veus.*)

Per tant, escolti, tot això que vostè ha dit crec sincerament que no s'aguanta, per això, per aquestes dues raons que li he explicat, tant el que, en fi, perquè arriba tard i arriba, a més, amb uns antecedents absolutament contraris al que és, al que era, al que volem que sigui una política d'obertura i favorable a Catalunya.

Més coses de les que vostè ha dit, tercer punt gros, important. Vostè avui ha dit i he vist en les declaracions d'ahir i d'avui als diaris que vostè deia que això del finançament era una mena d'obsessió que teníem i que n'havíem fet el fet diferencial. No n'hem fet el fet diferencial, en alguns aspectes n'han fet el fet diferencial, bé, els governs –que bàsicament han estat socialistes– espanyols, fins ara. En un sentit negatiu, i era el de discriminació contra Catalunya. Però, de tota manera, no en fem el fet diferencial, però sí que en fem..., però sí que és una obsessió. I ja m'agradaria a mi que vostè i el Partit Socialista haguessin tingut sempre aquesta obsessió, perquè ara jo li faré una mica la història d'això. L'Estatut d'autonomia comença amb un plantejament que és dolent i que ara analitzarem per què es va produir, que era el plantejament que se'n deia de la despesa efectiva, però tenia un avantatge aquell plantejament en aquell moment, i és que hi havia, per part d'en Suárez –per part d'en Suárez–, el compromís, durant la legislatura que va començar el 79, durant aquella legislatura, i concretament a través del seu ministre d'Hisenda, García Añoveros, de fer una adaptació d'aquell sistema de despesa efectiva molt més favorable del que després va ser per a Catalunya. I les dues persones que ho van negociar, que ho havien de negociar i que ho van negociar van ser en García Añoveros i en Trias Fargas. La cosa se'n va retardar perquè mentre tant hi va haver la dimissió d'en Suárez, va pujar el nou govern, que era menys proautonomista, però, de tota manera, li he de dir que a principis del 82 es va arribar a un acord d'en García Añoveros i d'en Trias Fargas, que avui ara no n'hi puc donar tota la informació que voldria, però que estic a la seva disposició si un dia vol que ho mirem, que era francament millor del que després hem tingut, que vam tenir durant una pila d'anys.

Per què va fracassar? Per dues coses, per l'oposició del PSOE i del PSC i perquè en aquell moment –estem al febrer-març del 82– la UCD ja era un partit molt afeblit i, per tant, ja no estava en condicions de fer el que en Suárez s'havia compromès a fer en un moment que se sentia fort –el Suárez ja no hi era aleshores, tampoc, per altra banda–, i és plantar cara, simplement; que és el que nosaltres reclamarem al Partit Popular, si hi comença ha haver gaire oposició de segons qui, de dir: «Escolti, deixi-ho estar. –És que aquell s'hi oposa, és que l'altre diu, és que el de més enllà protesta... –Deixi-ho estar, l'acord el tenim vostè i nosaltres; per tant, compleixin.» I això l'oposició, molt forta en aquell moment –molt forta en aquell moment–, moment, a més, del

referèndum andalús, etcètera –feblesa d'UCD–, no ho va tirar endavant. Però, repeteixo, l'oposició va venir dels socialistes. Per tant, ja m'agradaria a mi que vostès haguessin tingut aleshores l'obsessió que ens recrimina pel tema de finançament.

Segon punt. Després d'això, com que òbviament això era un mal finançament, es van iniciar unes negociacions, que van portar per molt de temps en Cullell, per una banda, i en Borrell. I ara jo m'he deixat a l'escó una conferència meua, del mes de juny del 84, en la qual parlo d'això. Mes de juny del 84 vol dir immediatament després de les eleccions autonòmiques del 84, i per tant, com a prioritat per a aquella legislatura, poder resoldre el tema del finançament. De tota manera, aquesta conferència està a la seva disposició. Va ser realment molt llarga tota aquesta negociació, i al final, després de molt estira-i-arroña i moltes pressions, vàrem arribar a un acord –no recordo bé si va ser l'any 86-87–, que era una millora i la vam saludar i vam dir –i ho dic ara– que era millora, però que òbviament, com s'ha demostrat després, seguia quedant molt per sota del que era –diguem-ne– la superació de la llinda de discriminació que havíem patit, que patíem i que, en un cert sentit –encara que ara menys–, patim.

Bé, al cap de cinc anys –perquè això es feia per cinc anys– hi ha d'haver un nou plantejament per part nostra, que també va ser rebutjat. Vostès encara tenien majoria absoluta, i ho van tornar a rebutjar. Ho va rebutjar el PSOE i ho va rebutjar el partit de vostè, és a dir el PSC. I encara li podria dir més coses sobre això; sobre la nostra obsessió de finançament, per exemple, amb sanitat, on mai la sanitat –ni ara– ha estat tan escanyada com en una època que hi havia un ministre de sanitat que era del PSC. Per tant, jo sí; nosaltres estem obsessionats pel finançament, però vostè també n'hauria d'estar.

Quart punt, encara en aquesta línia. Després vam fer la negociació del 15%; això ja és història sabuda –15%, IRPF, topall... Bé, nosaltres..., home, amb tota sinceritat, me'n donava una mica de vergonya –i me'n dono ara encara– d'haver d'explicar el que representava el 12% de l'IRPF amb topall; perquè representava entre 12 i 13.000 milions de pessetes. Tota aquesta batalla, tremenda: 12 o 13.000 milions de pessetes. Afortunadament, per uns altres conductes vam aconseguir alguns diners més, però de fet això representava 12 o 13.000 milions de pessetes; i vostès ja ens havien anunciat que no es podien moure del topall.

Per tant, el resum... I ara –ara, finalment ara– tenim un nou sistema de finançament, que passem al 30, que és el que demanàvem; no hem ocultat mai que volem anar més amunt; ja hi anirem en el seu moment. Ja ho he dit aquest matí: escolti, però avui nosaltres complirem els compromisos i no reclamarem més que el que està dit, però en tot cas ara hem aconseguit un resultat millor –i ens n'alegrem–, però no pas per la col·laboració que haurem pogut rebre del Partit Socialista.

Bé, a part d'això, a mi em semblen aquests tres temes molt importants. El de què faria ara un govern socialista, és a dir, un govern d'esquerres, progressista, etcètera, què faria? Doncs, miri, de moment, d'entrada, re-

baixar 850.000 milions de pessetes. Ah!, escolti, i després han sortit 750.000 milions de pessetes més, no? Consti que això no ho hem entès, perquè aquesta era una pràctica del Partit Socialista i el Govern socialista havia fet sempre i que, a més, s'admet que es faci, però en fi hi havia 750.000 milions de pessetes més. Bé, doncs aquestes tres coses li volia contestar: fonamentalment: què faria el govern socialista, per què no hem d'acceptar el pacte amb el PP sobre això, si, a més, per altra banda –repeteix–, resulta que el pacte de pensions vostès també el van acceptar. Què té de dretes un pacte de pensions que subscriu la UGT? Perquè aquest pacte... Perdoni, aquest pacte de pensions, l'acord sobre pensions ha estat subscrit per UGT! Què té de dretes, això?

Bé, però en fi, de tota manera no es pensi que jo m'inquieto excessivament per dretes o esquerres, perquè, en darrer terme –en darrer terme–, del que es tracta és de fer el que s'ha de fer. I quan vostès feien una política de dretes, deien a uns, doncs amb determinades mesures pressupostàries o de reforma laboral –perquè la reforma laboral la varen fer vostès amb el nostre suport–, doncs, de fet, jo crec que vostès van fer el que havien de fer i no ho critico pas, però bé, posats a parlar amb aquesta terminologia, jo li explico totes aquestes coses.

No crec que m'hagi d'allargar molt més en més coses, de tota manera li vull dir que nosaltres complirem el sender de Maastricht. I vull rectificar unes dades que vaig dir ahir i que no van ser exactes: el sender de Maastricht no és de 46.000, per a aquest any, 46.000 milions de pessetes, com vaig dir ahir, sinó de 48; i en canvi, el de l'any que ve no és de 28.000, con els vaig dir ahir, sinó que és de 26. O sigui que simplement se'm van trabucar –per dir-ho així– dues xifres, ahir, dient-ho més o menys de memòria. Però nosaltres això ho complirem. I el que passa és una cosa, que és que amb la tècnica pressupostària que utilitzem nosaltres, que utilitzava el govern socialista, com li acabo de dir, i que per altra banda està previst que es faci així o que es pugui fer així, segons la Llei de finances públiques de la Generalitat, segons la legislació espanyola i segons els criteris –segons els criteris– que utilitza la Comissió Europea per dictaminar si una comptabilitat és correcta o no és correcta, el que nosaltres hem fet és correcte. I evidentment, ens permet amb tota transparència i amb tota correcció que el pressupost se'ns acumuli a primers d'any i que, en canvi, després vagi baixant. I ara estem a 59.000, si no ho recordo malament, i vaig dir –i repeteixo– tot sembla indicar que podrà ser així, que durant el segon semestre podrem baixar a 48.000.

Una altra cosa que sí que li vull dir, tot i que ja li dic que no li ho contestaria tot, és el tema de la LOGSE, si més no perquè, bé, per a nosaltres és molt capital, no? I vostès diuen: «Amb quins criteris? Perquè, és clar, una cosa és que hi hagi les classes o que hi hagi... i després, i la qualitat?» Escolti, jo crec que tenim a Catalunya un conjunt de mestres bons, i que, per tant, si tenen eines per treballar –i les tenen–, doncs, l'ensenyament també serà bo. I encara li he de dir una cosa: abans que s'apliqués la LOGSE el nostre ensenyament era francament bo; és bo. Per tant, si és que la LOGSE

és una bona llei –que bé ho creiem els que la varem votar–, doncs bé, en l'ensenyament encara serà millor. Però en tot cas li ho torno a dir: si vol unes dades, el 95% –ho vaig dir ahir– dels alumnes que haurien d'estar a primer d'ESO, que són 66.484, estan en centres de secundària; o sigui, n'hi ha uns 300 que no hi són. El conjunt de la LOGSE, primer, segon, tercer, el batxillerat, formació professional, són 169.000 alumnes, als quals ja se'ls aplica. Els instituts de secundària que han entrat en funcionament en aquest curs 96-97 han estat 64, dels quals 30 estan en localitats que mai no havien tingut un institut. Els de nova construcció han estat 11 de nova planta a secundària i 13 d'infantil i primària, amb una inversió de 6.400 milions; etcètera. Obres de millora dels centres, ampliació de centres docents, increment de la inversió en obres sobre curs anterior, un 28,68%; transport, menjador..., tot això s'ha incrementat moltíssim; 697 rutes de transport, 33.000 alumnes transportats, 20.000 alumnes de menjador, etcètera.

Professors a l'ensenyament públic, concretament, n'hi havia 43.177 l'any passat, i enguany n'hi ha 44.741; són els 1.500 –que no són 1.500, sinó són quasi 1.600 que hi ha de més– tot i que tenim menys alumnes. I finalment aquella *ratio* que li he dit abans, que la *ratio* mitjana d'alumnes per professor és a l'infantil i primària de 15,2 i de 12,6 a la secundària. I sí que, de tota manera, em sembla que és una *ratio* que ningú no pot dir que sigui de tipus massificador; és a dir, quan jo sento que diuen «contra la massificació» i veig que hi han –per professor, no dic per aula, però per professor– 12,6 alumnes, no sé a quant hem de rebaixar perquè realment no s'hagi de parlar de massificació. I bé, altra vegada, si vol, podem fer aquella amable referència a un home, per altra banda, realment molt amable i simpàtic, que és el Tony Blair, i que promet això dels 30 alumnes. Vaig sentir que ahir el senyor Serra deia que eren 25, però no, en Blair diu 30. Bé, el cas és que, quant a la LOGSE, em sembla que també tot el que li he pogut dir demostra que hi ha hagut una acció important per part del Govern de la Generalitat.

Bé, vostè ha dit moltes més coses, però en tot cas no sé quines són les que vostè vol prioritzar; si n'hi ha alguna que li vol que li contesti amb més detall, ja la hi contestaré després. De moment, fonamentalment, això: sobretot, senyor Nadal i Partit dels Socialistes de Catalunya, tot això que vostès diuen que s'ha de fer, i que podien fer... Tenien majoria absoluta! Ho podien fer... Perdonin, el finançament, sí. El finançament ho podien fer; l'Inem ho podien fer; la revisió del model policial ho podien fer; allò dels ports ho podien fer; allò de l'Institut Nacional de la Marina –que és una cosa ben modesta–, doncs, ho podien fer; allò dels notaris i dels registres ho podien fer. Tot això vostès ho podien fer. La política social sense retallades la podien fer... No la podien fer; naturalment, no la podien fer per altres raons, de la mateixa manera que no la poden fer uns altres, però en tot cas, de què ve aquesta crítica, quan vostès saben..., quan estem treballant amb un pressupost de vostès? El pressupost que hi ha ara és un pressupost d'en Solbes.

Bé, he dit tot això, doncs, res més. Gràcies, per la seva atenció. (*Rialles.*) Ja n'hi ha prou!

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al dret de rèplica i per un espai màxim de deu minuts, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor Pujol, li he de dir amb tota franquesa i amb una gran simpatia que, quan vostè es posa una mica impertinent, m'estimula. (*Rialles.*) De veritat! A vostè li va la marxa i a mi també.

Ara, escolti, senyor Pujol, vostè pot desacreditar el meu discurs i dir que no s'aguanta; pot fer-me recomanacions de prudència i, normalment –normalment–, això mai no li ho contesta ningú a vostè, perquè a vostè, excepcionalment, quasi tothom li aguanta quasi tot; fins i tot les contradiccions permanents del seu discurs. Perquè, senyor Pujol, allò que primer no s'aguanta és que hagi fet una rèplica del meu discurs de mitja horeta i no hagi parlat ni una sola vegada –ni una sola vegada– de política catalana, de la d'aquí, i que no hagi parlat ni una sola vegada del forat negre que jo li he esmentat en les finances públiques de la Generalitat. Però tampoc no s'aguanta, senyor Pujol, que, a l'inici de la campanya electoral de les eleccions del 3 de març, els famosos 250.000 milions del senyor Molins fossin per any –fossin per any. Ho eren. Els diaris ho deien així. Després vostè ho va fer corregir, perquè corregeix a tothom, amb aquella capacitat que té d'assentar càtedra sempre que convé. Però el senyor Molins va començar la campanya electoral dient 250.000 cada any. I ara són 113.000 a l'any que fa cinc, és a dir, quan s'acabi aquest sistema i comencem el nou que ens proposa, si és que vostè governa. Escolti, això no s'aguanta. Com no s'aguanta –i recordi aquell famós debat en què a mi em van matxucar tots els mitjans– quan vostè deia: «No, escolti, el pacte amb el Partit Socialista ha anat molt bé: 45.000 milions de pessetes, que no és “calderilla”». I avui és «calderilla». I aquell pacte era bo en aquell moment, i avui és dolent. (*Remor de veus.*) Sí, sí, vostè ho ha dit. Vostè ho ha dit. Ara..., ahir no ho va dir, però avui ho ha dit.

Senyor Pujol, senyor Pujol... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor Pujol, ahir no ho va dir, però avui sí que ho ha dit. I li vull recordar amb quina ironia, amb quin sarcasme vostè va rebre, vostè, la meua proposta en plena campanya electoral del 19 de novembre quan jo vaig proposar una participació en l'IRPF d'entre el 25 i el 40%. Ara és bo i és millor i és més que el 15, sens dubte; però el cap de llista del Partit dels Socialistes de Catalunya, amb un model més global, més integrat, amb una bossa fiscal més àmplia, va proposar alguna d'aquestes idees en plena campanya electoral de les eleccions autonòmiques de l'any 1995, i nosaltres en aquell moment teníem molt clar que faríem el que fos per aconseguir, igual com ho vam aconseguir amb el 15% de l'IRPF, que el Partit Socialista, si governava, si

havia de continuar governant, si hagués guanyat el 3 de març, hauria avançat en aquesta direcció, i ho continuaríem fent ara. I en la posició central del Partit Socialista Obrer Espanyol l'acceptació del 30% de l'IRPF serà àmplia i l'oposició de determinats dirigents del Partit Socialista a alguns aspectes d'aquest model imperfecte de finançament serà molt matisada, gràcies a la contribució, que vostè nega sistemàticament, del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Tampoc no s'aguanta, no s'aguanta, senyor Pujol, que faci servir la seva àmplia gamma de recursos culturals, europeus i mundials segons el que més convé. La *ratio* Tony Blair comportarà sens dubte o més despesa o una prioritització diferent i, per tant, no serveix en el mateix discurs rebotre el dirigent del Grup Socialista, d'una banda un dirigent socialista per a les polítiques agosarades, avançades i en què ens podem comparar, i d'altres dirigents socialistes –Àustria, Holanda o Suècia– per a polítiques de contenció pressupostària.

Però, escolti, què faria ara el Partit Socialista si governés? Com a mínim, no aturar el canal Segarra - Garrigues, no aturar el pantà de Rialb, no endarrerir l'estudi d'impacte ambiental del Delta i fer el pla del Delta a un ritme que vostès no faran perquè consentiran al Partit Popular un retard en uns compromisos que nosaltres hauríem mantingut i hauríem fet mantenir al Partit Socialista Obrer Espanyol, si el Partit Socialista Obrer Espanyol estigués en el Govern.

I, senyor Pujol (*remor de veus*), senyor Pujol, tampoc no s'aguanta que em parli de l'Inem, de l'Inem, perquè, l'Inem, el PSC és partidari del traspàs de les polítiques actives i de les passives, i farem el que podrem per ajudar-hi. Però que consti una cosa: allò poc que ja està traspassat, alguns aspectes de la formació ocupacional i el Servei Català de Col·locació –amb perdó del conseller de Treball, que per a altres aspectes és agosarat i intelligent–, allò que ja fa el Govern de la Generalitat, senyor Pujol, en matèria de formació ocupacional i alguns aspectes de polítiques actives d'ocupació, ho fa pitjor que no ho feia l'Inem, molt pitjor, francament molt pitjor. I per tant, amb les polítiques actives i passives traspassades això no seria garantia, ni tindria vostè un passaport per fer la política que volgués, que probablement no seria política catalana bona com a mínim per als interessos dels treballadors.

Perquè, escolti, vostè pot ironitzar sobre dretes o esquerres i tot això i al final –el senyor Ribó n'hi ha parlat més–, però jo de dretes i esquerres li n'he parlat una sola vegada i m'he referit al Pacte de pensions per deixar clar que, per nosaltres, bé està, que en el fons és el nostre pacte de pensions, que en el Pacte de Toledo hi vam participar i que el Pacte de pensions, que vostè beneeix i del qual ha aplaudit la fotografia, qui va dir que no li agradava i que no li anava bé i després s'ho ha hagut d'empassar, perquè vostè sí que ha dit que li anava bé, és el senyor Farreres, que és el mateix, que és el mateix que va torpedinar l'acord interconfederal entre sindicats i patronal aquí a Catalunya. Per tant, aquestes coses arriba un moment que vostè no m'aguanta el meu discurs perquè no s'aguanta, però no se li poden aguantar segons quines línies argumentals, senyor Pujol, perquè tampoc no s'aguanten.

1568

I, escolti, ara li recordaré alguna conversa que hem tingut vostè i jo més en privat que no pas aquí. I vostè (*re-mor de veus*), amb aquell estil que el caracteritza...

El president

Silenci!

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Farem un glop d'aigua catalana... Vostè diu, ho ha dit molt sovint i, com que ho ha dit alguna vegada en públic, en puc fer ús: «Nadal, tu en el fons ets de dretes! Tu ets de dretes, tu ets de dretes, Nadal...» Escolti, doncs, miri, senyor Pujol, per actitud, per comportament, per renúncia personal, per exigència ètica, em sento molt d'esquerres; em sento, avui, més d'esquerres que vostè; molt més a prop del Pujol prologuista d'Olof Palme que no pas del Pujol dels pactes amb el Partit Popular; i evidentment, quan jo em sento més d'esquerres no pretenc que hi hagi una frontera impassable entre dreta i esquerra, que avui no existeix, sinó que simplement dic que hi ha coses que des de l'espai de l'esquerra no es podrien fer mai perquè van en contra de principis bàsics que vostès avui estan atacant. I en aquest sentit jo em sento francament d'esquerres, em proclamo d'esquerres i ofereixo, oferim al conjunt de la societat catalana una política més d'esquerres que la de vostès i probablement més creïble i més compatible amb el model de país que volem, que no pas la que vostès practiquen, perquè –i amb això acabo– les Nacions Unides, la UNESCO, tots els documents internacionals que a vostè tant i tant li agrada d'esmentar diuen d'aquest país nostre, el petit i el gros, Catalunya i Espanya, que si bé està en un lloc raonable, entre els primers països del món, pel que fa als nivells de renda, pel que fa a cohesió social és dels primeríssims del món, i això ho hem aconseguit entre tots i hi hem ajudat tots plegats, vostès també. Però ara corren el risc d'embarcar-se en una aventura que signifiqui un retrocés de tot allò que fins ara vostès mateixos havien subscrit.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Encara em quedaran cinc minuts més, eh?, després.

El president de la Generalitat

Però jo no contestaré.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Ah, no?

El president de la Generalitat

No.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Bé (*rialles*).

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat sense limitació de temps.

El president de la Generalitat

Bé, a veure si sóc capaç de parlar, allò que se'n diu, amb molta, molta, molta cordialitat, no?, perquè ja que estem encaminant-nos cap al final d'aquest debat, doncs, a veure si el podem acabar allò que se'n diu bé en tots sentits. Però, amb tota la cordialitat, oi?; però, és clar, vostè diu: «Si nosaltres haguéssim guanyat, hauríem fet això, hauríem fet allò, hauríem fet allò altre.» Escolti, això no serveix, perquè vostès van estar guanyant durant tretze anys i nosaltres vam estar demanant una sèrie de coses durant tretze anys i, per tant, ho podien haver fet. Com també li he de dir que el que vostè pogués dir a la campanya electoral, sobretot –vostè i jo, i tots plegats una mica– en línia, diguem-ne, d'oferir una cosa que durant tretze anys no s'havia ofert, tenia poca validesa i poca credibilitat. Entenguem-nos bé: vull, dir ja li admeto que, bé, potser tampoc no tenia prou validesa, prou credibilitat el que diguessin altres polítics o nosaltres mateixos. Però si després de tant de temps, de tant de temps, de tant de temps i d'un tancament molt clar que hi havia en el tema del finançament..., perquè, escolti, jo no pretenc amagar que sento –per dir-ho així–, que tinc una relació personal, fins i tot, bona amb dirigents importants del Partit Socialista, i no exclusivament del PSC, sinó del PSOE, no?, i per tant, no hi vull donar aquí cap mena, diguem-ne, de..., no hi vull afegir cap mena de càrrega, diguem-ne, agressiva.

Però, de tota manera, sí que li he de dir que el tancament del Partit Socialista en aquest camp era, era molt, molt considerable, molt notable. Nosaltres sabíem que, després de les eleccions, potser estaríem en condicions, o bé amb el Partit Popular o bé amb el Partit Socialista, de tenir nous arguments, no arguments racionals, sinó arguments, diguem-ne, de cartes que es poden posar sobre la taula. Però, en fi, amb tota claredat li he de dir que l'«hauríem fet, hauríem fet, hauríem fet...», ni a mi, ni crec que a ningú no ens serveix, sobretot després dels antecedents, perquè, suposant, suposant que fos cert que el Partit Socialista de Catalunya, vostès, haguessin fet pressió en aquest sentit, aleshores –i ara encara miraré de fer-ho amb més delicadesa–, doncs, simplement, el que haurien demostrat és una gran ineficàcia perquè evidentment, doncs, no en va sortir absolutament res, d'aquesta pressió, si és que –com diu vostè– hi va ser.

El que nosaltres vam dir sempre... Jo no sé què es podia dir un dia concret en un discurs, no ho sé, però, escolti, quedi clar i està escrit, nosaltres demanàvem 250.000 milions de pessetes al final de la legislatura ja l'any 2001, per al Pressupost del 2001, i bé, fins aleshores no podem nosaltres dir si hem aconseguit o no el nostre objectiu. Perquè això que diu vostè del 113.000 és veritat, però és que els 113.000 només és una part d'aquests 250.000 que volíem aconseguir, naturalment que per cada any, però per a cada any a partir d'aleshores; fins aleshores –com ja vaig dir ahir i ara no tinc les dades a mà per repetir-ho–, doncs, haurien sigut unes xifres creixents però que no arribaven als 113.000 fins a l'any 2001. I el mateix passa amb sanitat sobre la qual, com vostè sap, en aquests moments no hi ha acord entre el que ens ofereix el Partit

Popular i el que nosaltres reclamem; també passa, que tampoc no n'hi ha encara, amb inversions, diguem-ne, a Catalunya i també amb determinats serveis que en bona part ja estan valorats, però que encara n'hem de valorar algun altre. És el resultat de tot això i no ara, sinó l'any 2001, de la qual cosa el més segur de tot són els 113.000 milions –aquests sí, aquests són segurs ja i també ho seran en la quantitat que al final convinguem amb els de sanitat; els altres s'hauran d'anar negociant d'una manera, diguem-ne, més sovintejada–, però, en fi, és aleshores que podrem judicar el què. Però de tota manera sempre hi ha una cosa, sempre hi ha una cosa, i és que és molt més que el que ens donava el pacte amb el PSOE –això sempre, això sempre–, molt més; no una miqueta més, no, no, molt més.

Jo no he dit en cap moment, senyor Nadal, que fos «calderilla» ni que fos... Home, econòmicament, 12.000 milions de pessetes són quasi «calderilla», però en vam aconseguir algun més per alguna altra banda; concretament 42.000 l'any que en vam aconseguir més. Jo no he dit mai que el pacte amb el PSOE no hagués sigut bo, jo vaig dir amb tota rotunditat –i dic sempre que m'ho demana un periodista i ho dic en públic i on sigui– que nosaltres vam fer bé de fer el pacte amb el PSOE i, si ara ens tornéssim a trobar en les condicions de l'any 1993, el tornaríem a fer; si ara la història ens tornés a posar a l'any 1993, doncs jo crec que l'hauria de tornar a fer, potser lligant millor algunes coses que no permetessin que, aleshores, després els socialistes se'ns esmunyissin algunes vegades com algunes vegades se'ns van esmunyir.

Bé, doncs, això és tot el que li volia dir, no volia afegir gran cosa més a tot el que ha dit vostè, només un parell de precisions. Primer, el canal Segarra - Garrigues és una de les poquíssimes vegades..., no se l'atribueixi, perquè és una de les poquíssimes vegades –no, no, el Partit Socialista– en la qual nosaltres vàrem tenir una actitud que a la millor el PSOE podia qualificar de no prou com havia de ser, perquè de fet el Partit Socialista hi estava en contra. O sigui, que no em digui vostè ara que això, gràcies a nosaltres. De fet, una esmena, que no recordo bé si era nostra o del Partit Popular, doncs, nosaltres vam decidir que la votaríem –o era vostra?; era d'Iniciativa per Catalunya, o de Izquierda Unida, etcètera. Perdó, no hi havia voluntat de... Simplement no n'estava prou informat... Sabia que no era de vostès, segur; que no era de vostès, segur–, i que evidentment en Borrell va agafar una enrabiada tremenda, també és segur, no? Per tant, si això... El que sí que és cert és que nosaltres al final la vam votar. Però en tot cas la iniciativa de tirar això endavant no va ser del Partit Socialista, va ser d'Iniciativa; el Partit Popular va dir que ho votaria... (*Veus de fons.*) No em rectifiquem més, és igual, vull dir... (*rRalles.*) Però allò fonamental queda clar: no va ser una iniciativa de vostès; això volia que quedés clar.

No li vull dir res més..., dues coses, només, per acabar; sí, dues, només. Primera, és absolutament fals, no és veritat –deixin-m'ho dir de la manera més suau possible–, no és veritat que el conseller Farreres s'hagués oposat a l'acord interconfederal. Això sí que li he de

dir, per..., no és veritat que el conseller Farreres s'hi hagués oposat.

Última cosa que dirigeixo a vostè, però que dirigeixo també a tota la cambra: vostè em fa una invitació a dir «home, tots plegats podem anar endavant». Doncs, vinga, som-hi, tots plegats... ep!, tots plegats, cadascú en el seu lloc, és clar, vull dir, ja s'entén també, oi? (*Remor de veus.*) Sí. I jo em permeto, ja que dic que sí, que tots plegats endavant..., home, que vostès mirin amb una mica més de simpatia aquella proposta que vaig fer jo ahir, amb un final que, evidentment, doncs, em sembla que no devia engrescar excessivament, ni devia aixecar, diguem-ne, entusiasme, però que la intenció que pretenia era, simplement, dir que entre tots –efectivament, entre tots, uns més que uns altres, naturalment– hem construït un país sobre la base del qual, a partir d'ara, podem aspirar –jo crec que sí, i els convido tots a participar-hi– a actuar amb una gran ambició.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor president. Per a un torn de contrarèplica final, té la paraula el diputat senyor Nadal, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreres

Gràcies, senyor president. Començo per allò on ha acabat vostè: escolti, l'ambició, diposats a compartir-la, sempre des de la base de la reciprocitat, que hi hagi una bona receptivitat de les nostres propostes, que no hi hagi una exclusió sectària d'allò que nosaltres proposem, i naturalment, donat el discurs d'ahir, nosaltres ens veiem més aviat inclinats, no tant a acceptar el seu oferiment i la seva invitació per participar conjuntament en una nova ambició per a Catalunya, sinó que més aviat ens orientarem cap a una alternativa més àmplia i més oberta, en un diàleg fructífer amb altres forces polítiques que hi ha també en aquest Parlament, donat que vostès més aviat s'han decantat en una altra direcció.

Dit això, senyor Pujol, dues coses també, només. Primer, vostè va fer un agraïment públic, no fa gaires mesos, al Partit dels Socialistes de Catalunya i al senyor Antoni Castells pel seu paper rellevant en els processos negociadors d'algun moment del finançament autonòmic. Per tant, no esbandeixi amb tanta facilitat el paper i l'aportació que hi pugui haver fet el PSC, perquè el Partit dels Socialistes de Catalunya ha tingut una contribució determinant en algun dels aspectes que després vostè s'ha atribuït en exclusiva.

Segon, aquest model policial que tant el complau i que tan sovint esmenta, no el va pactar amb el Partit Popular; el va *repactar* amb el Partit Popular, però ja el tenia pactat amb el Partit Socialista. I el Partit dels Socialistes de Catalunya hi va tenir un paper determinant. I ara que en algun aspecte del desplegament la Conselleria de Governació trontolla una mica, els ajuntaments socialistes farem una contribució decisiva per fer possible que el nou model policial i el seu desplegament siguin operatius. No, el senyor conseller ho sap; no cal

1570

que faci aquesta cara d'interrogació! Pactarem un model de desplegament en alguna població que m'és propera, i a partir d'aquí les relacions entre els governs locals i el Govern de la Generalitat pel que fa al desplegament policial seran molt positives, tot..., i també més enllà del que ha pactat amb la Federació de Municipis de Catalunya.

I per acabar, aquest matí vostè ha parlat diverses vegades..., dues com a mínim, una adreçant-se al senyor Ribó i l'altra adreçant-se al senyor Carod, que ara no hi és. I ha parlat de les lliçons de «modos». Més tímidament, amb mi també ho ha intentat; amb el senyor Ribó l'ha intentada pel que fa a la relació dreta i esquerra, i amb el senyor Carod l'ha intentat per una altra via. Vostè dóna lliçons de «modos» a quasi tothom, però vostè no n'accepta. Vostè dóna lliçons de «modos» al Partit Popular, vostè dóna lliçons de «modos» al Partit Socialista, vostè dóna lliçons de «modos» al Banc d'Espanya, vostè dóna lliçons de «modos» als catalans i a les catalanes..., vostè potser voldria donar lliçons de «modos» a quasi tothom. D'acord. En allò que siguin lliçons ben explicades, estem disposats a aprendre. Ara, les lliçons de «modos», en el terreny de la política, neixen de la confrontació raonable, i tots hem d'estar disposats –tots, vostè també– a rebre alguna lliçó de «modos»; com també tots hauríem d'estar disposats a rebre alguna lliçó d'urbanitat, que ja no és una cosa del terreny de la política. Deixi'm dir-li, amb molta sinceritat, amb molta franquesa, amb una gran amistat que neix des dels anys que fa que ens coneixem, que avui, una vegada, i quan s'ha adreçat al senyor Carod-Rovira, vostè no ha estat a l'altura del càrrec que ocupa. (*Fora remor de veus.*)

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president de la Generalitat

Escolti, voldria dir una cosa: he dit ben clarament que havia estat un lapsus... (*Veus de fons.*) Bé, escolti, fer una comparació amb Trotski, de tota manera, no desmereix ningú, eh?, li ho adverteixo, eh?, vull dir, és prou important. Quant a allò altre, ja he dit que havia estat una cosa absolutament involuntària i que ho lamentava, simplement.

El president

Moltes gràcies. Arribem al final del debat amb la intervenció de l'últim dels grups que ha d'intervenir, el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Camp, per un espai màxim de trenta minuts.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Volen guardar silenci, si us plau?

El Sr. Camp i Batalla

Certament, arribem a aquesta part final del debat d'avui, segon dia del debat de política general, debat que sempre comporta un moment important per a l'activitat parlamentària. I activitat parlamentària que em permetrà fer una qüestió prèvia, abans d'entrar a valorar la pròpia intervenció del president de la Generalitat, en la línia de comunicar a la cambra la satisfacció del nostre Grup Parlamentari amb el balanç que fem del treball parlamentari en aquests mesos d'inici de la cinquena legislatura. És un balanç certament positiu. Si féssim un càlcul del conjunt de pronunciaments que fins al dia d'avui s'han donat a la cambra, serien 581 vegades les ocasions en què els diversos grups parlamentaris han manifestat una opinió, han fet una votació, han donat un criteri, i que, per tant, hi ha hagut una decisió de la cambra; 581 votacions, agafat des del mes de març fins ara.

I al costat d'això escoltem com una cantarella francament empipadora, durant bastantes setmanes, fins i tot mesos, una referència constant que el Parlament no treballa, que no hi ha activitat parlamentària, que el Govern de la Generalitat, el Govern del senyor Pujol, vol adormir el Parlament... I això ens ho diuen algunes persones que deuen liderar, certament, aquesta opinió, però que no creiem que liderin l'activitat parlamentària dels seus grups, perquè, si ho coneguessin, doncs, certament, no podrien dir això, de cap manera. És una situació o de mala fe –que no vull pensar-ho– o d'ignorància –deu ser això segon. Però, en tot cas, el que és segur és que això no fa cap bé a la pròpia institució que formem els diputats aquí presents. I vostès, senyors diputats, que se'n fan un tip, d'anar a comissions, de pertànyer a les ponències corresponents, de fer esmenes, de fer propostes, això és un patrimoni de tots que realment serveix, en el seu cas, per a impulsar l'activitat del Govern, en el seu cas per a legislar sobre matèries d'interès per a la societat catalana, tot això, doncs, queda així obviat, disminuït, jo diria, fins i tot, menyspreat per l'opinió d'aquests senyors que constantment això ho diuen amb una certa voluntat d'erosionar el Govern de Convergència i Unió, o fins i tot la mateixa força política que jo ara represento.

Per sort, tampoc en aquesta ocasió tenen fortuna, tampoc aquí tenen credibilitat. Avui mateix, sense anar més lluny, una publicació, un diari de molta tirada a Catalunya publicava una enquesta de la valoració que els ciutadans de Catalunya tenen del Parlament de Catalunya, de la seva activitat, i de forma molt i molt majoritària ho valoraven positivament. Jo crec que d'això ens n'hem d'enorgullir, no per, simplement, descansar, ni molt menys, sinó per constatar que hi ha una imatge, que a vegades fins i tot la veiem reflectida en articles d'opinió, com si això fos una veritat, quan realment no és així. I per tant, aquesta qüestió prèvia em semblava que tenia l'obligació de fer-la, perquè aquesta és una opinió que el nostre Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la té molt i molt assumida. En aquesta línia, vostès saben que estem en període de reforma del Reglament, i el nostre Grup, a aquesta reforma, li dóna molta importància, com a element de major impuls de la pròpia activitat parlamen-

tària, i el nostre Grup ha estat, com el que més, l'impulsor d'aquesta reforma.

No ha d'estranyar ningú –i entrant en la intervenció del president de la Generalitat– que els digui que els objectius que va exposar el president de la Generalitat el dia d'ahir i en tot el debat d'avui són també els nostres objectius, naturalment; no podia ser d'una altra manera. Però també els he de dir que tenim un altre objectiu, podríem dir-ne, instrumental, que és que el Govern pugui governar amb suficiència parlamentària, és a dir, que hi hagi una majoria parlamentària que faci que el Govern pugui, certament, governar i pugui aplicar el seu programa, que també és el nostre. I aquesta funció que tenim nosaltres, aquest objectiu, el fem, el volem portar a la pràctica a base de buscar sempre l'acord, buscar el consens; sempre que sigui possible, evidentment. El que..., mitjançant el consens no podem arribar a desvirtuar el que a nosaltres ens sembla que és el correcte.

Aquesta recerca de l'acord, la volem fer, la fem, l'estem practicant –a vostès els consta– d'una manera multidireccional, amb tots els grups de la cambra. I jo crec que aquesta és una..., en fi, no és cap novetat, tampoc, per altra banda, perquè en anteriors legislatures, fins i tot amb majoria absoluta, la predisposició del nostre Grup també era aquesta. Potser en aquell moment la radicalitat en què se situava l'oposició, sense cap marge, els feia fer uns plantejaments que, encara que volguéssim l'acord, no era possible. En tot cas, en aquesta legislatura nosaltres sí que estem portant una política que està donant uns resultats d'acords molt generalitzats.

I en aquest sentit, en aquesta línia de buscar majoria parlamentària suficient perquè el Govern pugui governar i de voluntat de consens, m'agradaria definir en la meua intervenció, assenyalar, marcar uns àmbits de trobada, uns àmbits de trobada que puguin concretar aquest consens. Quins han de ser, per al Grup de Convergència i Unió, aquests àmbits de trobada? Bé, un d'ells, claríssim, l'aprofundiment de l'autogovern. Volem fer una política, podríem dir-ne, una política «sobiranista» –no entraré ara limitar aquesta sobirania, ja s'ha dit més d'una vegada–, una política sobiranista amb la perspectiva d'un nou horitzó per a l'autogovern. I una política a favor de l'autogovern comença, naturalment, per desplegar totes les competències estatutàries fins al seu sostre màxim; per tant, legislar amb les màximes competències que ens dona el nostre Estatut. Una política sobiranista en la línia d'aprofundir l'autogovern passa per revisar, en la mesura que puguem, intentar revisar les lleis bàsiques de l'Estat, que han comportat una regressió autonòmica. Implica també l'exigència de tots els traspassos pendents. I implica també la utilització de l'article 150.2 de la Constitució per aconseguir delegacions de competències, de serveis, per ser més exactes, de competències de titularitat de l'Estat.

Tot això –desplegament de l'Estatut, traspassos, revisió de lleis bàsiques que ens limiten, delegacions de serveis de l'Estat a base de l'article 150.2– emmarca un àmbit de trobada que nosaltres qualifiquem d'àmbit de trobada per part de tots els grups parlamentaris en la recer-

ca del consens que abans mencionava. Una política que he qualificat de sobiranista, una política d'impuls a l'autogovern, vol dir també, naturalment, una política que faci avançar el model de finançament cap a un model de finançament just i suficient per a Catalunya. Si no fos així, evidentment –tots, això, ho hem dit aquí–, la paraula «autogovern» perdria entitat. Finançament, que ha estat un tema central del debat d'ahir i el debat d'avui, i que és evident que el 30%, per nosaltres, representa un pas important; un pas que valorem de forma positiva, i, evidentment, vetllarem perquè aquest 30%, sense topalls i amb capacitat normativa es pugui aplicar i tingui una aplicació efectiva per als nostres interessos.

Ara bé, què ens preocupa, d'aquest acord? Aquest acord, ja el coneixem, ja ho sabem, se n'ha parlat, però què ens preocupa d'aquest acord? Ens preocupa que entorn al tema del finançament sempre hi hagi un element, que és el de la conjunturalitat. Ara mateix, fa uns dies, el senyor Almunia deia que, si ells guanyessin, si guanyessin els socialistes, això del finançament ho canviarien, i, naturalment, vol dir que ho variarien per tornar enrere. La senyora Aguilar, més o menys una setmana després, deia i anunciava que ells intentarien presentar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè tampoc els agradava el model de finançament. I tots aquests, tots aquests es posicionaven, totes aquestes forces polítiques es posicionaven utilitzant arguments molt similars als arguments que fins fa poc el Partit Popular utilitzava per qüestionar-nos el 15%. Certament, la conjunturalitat és un fet evident, i això a nosaltres no ens agrada perquè els drets de Catalunya no poden estar sotmesos a conjunturalitats.

Aquesta cessió del 30% de l'IRPF –ho va dir el president ahir però avui no s'ha recordat i crec que val la pena recordar-ho una vegada més per tenir consciència de l'envergadura que representa– comporta que el 92% dels recursos de la Generalitat, sanitat a part, són provinents, siguin provinents dels impostos que paguen els catalans. Això és una dada important per qualificar aquest 30%. Què representa aquest 30%? Doncs, que el 92% de les necessitats financeres de la Generalitat vénen directament dels impostos que paguen els catalans. És, per tant, un finançament orientat en la línia del que ha de ser l'autonomia financera plena. Com deia, un pas important, però cal continuar i cal avançar cap a una progressió constant fins a arribar a un model de finançament que comporti que la Generalitat recapti tots els impostos que paguen els catalans.

Aquest, el del model del finançament, és un tema cabdal pel nostre Grup Parlamentari, i vull comunicar a la cambra que el nostre Grup Parlamentari vol que la Comissió creada, que tenim creada a la cambra, que analitza les fórmules de finançament, faci realment una feina útil i que el seu informe, l'informe que faci aquesta comissió d'estudi que vam crear, sigui un informe de referència, sigui un informe que serveixi per a trobar també el consens entre totes les forces polítiques. Certament, s'ha dit aquí que en el tema del finançament cal que hi hagin acords de tots. Doncs bé, el treball en aquesta Comissió, ben segur, pot facilitar aquest acord. I també creiem que seria molt útil que a nivell d'Estat

es poguessin realitzar treballs per determinar la balança financera entre les comunitats autònomes i l'Estat i entre les comunitats autònomes entre elles. Aquest, ben segur, seria un tema també que ajudaria molt a veure les coses.

El finançament de la sanitat ha estat també un tema molt i molt tocat durant aquest debat i queda clara la nostra voluntat d'impulsar una millora en el finançament de la sanitat, igual que també el finançament de l'ensenyament, que és una qüestió de la qual potser no se n'ha parlat massa, però existeix un deute històric amb els ensenyaments artístics, que s'ha de recordar, i, per altra banda, també hi ha una necessitat de finançament de les inversions derivades de la LOGSE, que també s'ha de dir, això.

El capítol de finançament té un apartat important, que són les inversions de l'Estat. Aquí també serà un terreny de trobada, si ens volen trobar també ens trobaran aquí. Catalunya té una població que representa el 16% de la població general de l'Estat i, en canvi, tradicionalment, la tendència no ha estat arribar a aquest tant per cent. Hi ha hagut una manca important d'inversions de l'Estat a Catalunya, hi ha uns dèficits històrics que han produït solucions que la mateixa societat catalana s'ha hagut de donar a ella mateixa per solucionar-los. El tema d'autopistes –ja ha sortit–, el tema del sanejament i el tema de l'abastament d'aigües, aquests són temes que hem hagut de resoldre al marge del finançament dels pressupostos de l'Estat; el tema de residus, qüestions que valdria la pena tenir presents quant al tema d'inversions.

I el senyor Nadal feia en la seva exposició un magnífic, magnífic inventari de coses que havien de fer vostès i que no han fet –un magnífic inventari–, i fins i tot se n'ha descuidat algunes. Jo no li parlaré ara de l'eix pirinenc de les comarques gironines, no li parlaré d'això –també l'hi hauria pogut posar aquí–, o no li parlaré de la ronda sud de Barcelona, que ja hauria d'estar en circulació i tot just ara comença, ara comença!; no li parlaré de l'autovia del Llobregat, que ja hauria d'estar en funcionament fa temps i que tot just ara també comença; no li parlaré de la Nacional-II Cervera - Igualada, que també hauria d'estar en funcionament. És a dir, en aquest sentit el Grup Socialista ha d'anar molt amb compte perquè, si recordéssim els moments àlgids de la majoria absoluta socialista, la inversió de l'Estat era del 6 i el 9% i va arribar concretament al 9,5 en el moment dels Jocs Olímpics, senyor Nadal. Ja sé que no li agrada, això, i que se'n va, però també ha de saber i ha d'acceptar allò dels «modos» que deia vostè, ha d'acceptar també la crítica per part del Grup, en aquest cas de la majoria, que és el nostre. Bé, el tema d'inversions queda clar que també és un tema de trobada, un tema de possible consens.

Nosaltres hem collaborat –i aquí també s'ha dit moltes vegades– en el seu moment amb la UCD, amb el PSOE i amb el PP i, com recordava el president, sempre sense moure'ns del nostre projecte, i aquesta és una dada molt a tenir en compte, sempre sense moure'ns del nostre projecte polític. El senyor Nadal –que ara ja no hi és, perquè no li agrada el que li estic dient, m'imagino–, fa una estona es queixava que nosaltres, els

mesos de juliol i agost de l'any passat, deixéssim de donar suport al Govern, es queixava d'això, diu: «Oh, és que vostès van deixar de donar suport el juliol-agost de l'any 95.» No els vam deixar de donar suport, és que ells ja no s'aguantaven, dinamitats pels escàndols que tenien, i això és bo que ho tingui present perquè molt i molt ja vam fer fins aquell moment, i encara després, de propina, fins que el senyor González va ser el president de la Unió Europea, fins al desembre del 95. Hem practicat durant totes aquestes èpoques la solidaritat de tota mena, i amb escreix, i ara reivindicuem una forma diferent d'entendre el fet autonòmic, perquè el finançament –com deia abans– no pot ser a precari, sinó que Catalunya per si mateixa té dret a un finançament just, segur i suficient.

En el debat, també, per diversos grups, s'ha parlat del deute i en aquest tema, evidentment, nosaltres hem de dir que, sense els ingressos suficients que dona un finançament just i segur, també s'havia de dotar el país de la modernització que requeria, de les infraestructures que requeria per ser un país competitiu, i això s'havia de fer també a vegades generant deute. Per tant, el tema del deute hem de recordar que és un tema que ve de forma molt i molt directa, vinculat a un sistema de finançament que no ha estat ni l'adequat ni el just. En definitiva, un marc competencial ampli i un sistema de finançament just i suficient han de ser conseqüència del reconeixement efectiu de l'estat plurinacional, i nosaltres treballarem, com a Grup Parlamentari, per la singularització, per la simetria, perquè la realitat és asimètrica, perquè els mateixos estatuts d'autonomia són asimètrics; ho són, d'asimètrics. I aquí, en aquest treball per la singularitat, també hi haurà un altre àmbit de coincidència de vostès amb el nostre Grup Parlamentari.

En aquest sentit, i com deia el president de la Generalitat, nosaltres donem molta importància a aquells acords que ens permetin aprofundir en la singularitat, com la policia autonòmica, les competències de trànsit, el traspass de l'Inem, unes competències plenes en matèria de règim local, la desaparició dels governs civils... Senyor Nadal, una vegada més li he de citar que, en el tema dels governadors civils, no abans, com deia el president de la Generalitat, deia: «Vostès s'hi van oposar», no, no, ara s'hi estan oposant, vostès; les esmenes que presenten a la LOFAGE, en aquests moments, van en la línia de mantenir els governadors civils. Per tant, aquí, una vegada més, també, hi tenen cua de palla. En la singularitat, sàpiguen els grups parlamentaris que, per nosaltres, el Govern a Catalunya ha de ser el Govern de la Generalitat; aquesta és una singularitat realment important; és un àmbit de trobada que també els oferim.

Un altre punt de coincidència ha de ser, naturalment, el reforçament de la identitat i la consciència nacional, objectius que, per nosaltres, orienten l'acció de govern de la Generalitat i la pròpia de Convergència i Unió. El nostre objectiu és treballar per augmentar el grau de consciència nacional del nostre poble i ens cal avançar en aquesta línia per afavorir l'ús social del català, notòriament insuficient en molts àmbits de la vida quotidiana. I aquí, evidentment, es necessita abans que tot un compromís dels ciutadans; això el president ho ha dit

més d'una vegada, que això no es fa per decret, sinó que es fa guanyant les consciències.

I en aquest sentit, el nostre Grup vol treballar amb aquest objectiu de trobar la manera d'actualitzar la normativa en matèria lingüística, però sempre cercant primer el consens. I creiem que una bona fórmula per aconseguir-ho, en el moment que la reforma del Reglament a què abans feia referència estigui endegada, estigui finalitzada, puguem crear grups de treball, i proposo, i el Grup Parlamentari proposarà de crear un grup de treball en el si de la Comissió de Política Cultural que ens permeti analitzar la situació de l'ús de les llengües a Catalunya i que, mitjançant el coneixement d'aquesta realitat, es faci possible el consens i l'acord entorn d'aquesta adequació a la normativa en matèria lingüística.

No vull passar aquest punt sense fer menció d'una cosa a la qual el nostre Grup Parlamentari dóna importància i que ha succeït en les darreres setmanes i que la veritat és que aquí en el debat no ha sortit gaire, que és la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'etiquetatge en català. Sàpiga la cambra que Convergència i Unió està treballant per modificar l'actual legislació que ha motivat aquesta sentència, legislació que –ho recordo simplement a tall de memòria– va ser feta pel Govern del PSOE l'any 88 i que, a la pràctica, contradeia un decret de la Generalitat de l'any 83 que es feia en desplegament de la Llei de normalització lingüística. Tot aquest treball en matèria d'entitat també el volem posar en un altre terreny i que també sigui un terreny de coincidència, que és el de manteniment de la cohesió social del nostre poble. En aquest terreny, hi ha qui, mancat de discurs propi, el vol construir sobre la base d'etiquetar-nos a nosaltres, i això avui s'ha vist ben clar.

Que quedi ben clar que la política de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat –estem convençuts que també és així– ha estat, és i serà una política de progrés. Mirin, ni nosaltres érem socialistes quan col·laboràvem amb el Govern del PSOE ni ara som conservadors quan ho fem amb el govern del PP. Nosaltres –i això és ben evident– som el que som, ara i abans fem una política de progrés com correspon a una força nacionalista com la nostra. El nostre és un projecte adreçat a la globalitat del país, als sis milions de catalans, perquè una política nacionalista com la nostra té molt clar que la seva preocupació ha de ser la de la persona, l'interès de la persona, que aquesta tingui garantit un futur i una qualitat de vida com a ciutadà de Catalunya, i el manteniment de la cohesió social a Catalunya –i ho tenim molt clar– requereix polítiques de progrés. Per això, assegurar l'estat del benestar és nacionalment una necessitat, perquè afecta la base de la cohesió social del nostre poble.

La primera prioritat és que la gent tingui feina, crear llocs de treball i això vol dir ajudar l'economia productiva. Cal crear les condicions perquè l'aturat trobi feina, el treballador pugui mantenir-la i els empresaris la puguin crear. Cal un país preparat, amb infraestructures, amb formació, un país competitiu, i en aquest sentit el nostre Grup Parlamentari està disposat a realitzar, quan correspongui, un debat sobre l'ocupació a

Catalunya; serà un debat ampli, no només de política laboral, sinó de la marxa econòmica del país. Enguany ha estat declarat per l'ONU Any Internacional d'Eradicació de la Pobresa. Creiem que, en aquest sentit, hem de proposar també en el si de la Comissió de Política Social, i quan estigui feta la reforma del Reglament, un grup de treball que analitzi aquesta qüestió.

S'ha parlat en aquest debat dels municipis, dels consells comarcals, de les diputacions, de les dificultats entorn del tema de la província única, temes, tots ells, que també són de la nostra preocupació, i en aquest sentit cal començar per reclamar que les competències en règim local han de ser exclusives d'aquest Parlament i, si cal, revisar el marc legal del règim local i de les hisendes locals també i limitar-ne l'àmbit de regulació en el sentit que la categoria bàsica que se li va donar en el seu moment quedi molt i molt disminuïda, i que l'article 48 de l'Estatut tingui ple sentit.

Cal –i el nostre Grup creu que això té la seva importància per ajudar a aquest bon funcionament, a aquesta modernització del país– una racionalització de l'Administració pública i, en primer lloc, volem que l'Administració central es redueixi i que es pugui avançar cap a l'administració única. Aquest serà per nosaltres també un àmbit de trobada.

Seria bo que en matèria de finances locals, i atès el canvi de govern a Madrid, es plantegés novament davant de l'Administració central l'establiment d'una mesa tripartida Estat - Generalitat - ens locals. I pel que fa a l'Administració de la Generalitat, estem convençuts que ha de ser, que és una administració eficaç, que cal que sempre sigui una administració moderna, en la línia dels treballs que en aquests moments està endegant el Govern. No ha de ser ni poca ni molta, sinó la necessària per a aprofundir en l'autogovern, per a projectar-nos a l'exterior, per a donar suport a la iniciativa econòmica. En definitiva, una administració que estimuli els valors de solidaritat i responsabilitat i l'autoorganització de la societat, que ofereixi més valor i més qualitat utilitzant els mateixos recursos o fins i tot menys.

Finalment, un darrer àmbit que el nostre Grup vol impulsar, coincidint amb el Govern de la Generalitat, és el de la projecció exterior de Catalunya. En aquest sentit, celebrem de forma molt positiva l'anunci que va fer el president de comparèixer davant de la Comissió de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors d'aquest Parlament, per tractar de la tasca a fer pel Govern de la Generalitat i per posar-ho, això, a discussió amb els grups parlamentaris. Ningú, en aquest sentit, pot negar l'avenç que s'ha fet en aquests anys i la consideració que se'n té fora; ara cal que se'n reconegui també aquí aquesta presència internacional, i en aquest sentit nosaltres volem reclamar que a la delegació espanyola a la UNESCO hi hagi una representació catalana.

Com també voldríem plantejar que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea. A la Unió Europea hi han les llengües oficials i hi han les llengües de treball: no té gaire sentit que, essent el català llengua oficial d'un estat membre de la Unió Europea, no tingui la consideració d'oficial també en l'àmbit de la Unió Europea.

1574

Una altra cosa serà si després es considera o no llengua de treball, però com a llengua oficial creiem que s'hauria de reconèixer.

No entraré ara aquí a parlar del tema de Maastricht. És un tema que s'ha parlat força i vull escurçar, en aquest sentit, i dir que la nostra societat està preparada per generar moltes dinàmiques, en la línia que parlava ahir el president, moltes dinàmiques positives sense gastar tants diners. Serà difícil mantenir l'esforç inversor que s'ha fet aquests anys; per tant, ara cal que la societat aprofiti tots els instruments que s'han posat al seu abast. I destacar, en el discurs del president d'ahir, la crida que feia el president a la implicació de la gent per fer funcionar el país en la línia d'un major progrés econòmic i social.

I tot plegat –i aquí acabo–, tot el que hem parlat el dia d'ahir i el dia d'avui, i les resolucions que demà analitzarem, tot el que hem parlat fins ara, quedi clar que és per fer un país amb un alt grau d'autogovern, molt més que l'actual; un país amb una forta cohesió social i amb una bona convivència; un país modern, equilibrat, competitiu, internacionalitzat; un país de benestar molt i molt generalitzat. I tot això, tot això que acabo de dir, ho plantegem des de Convergència i Unió amb molta satisfacció i amb la plena convicció que és possible avançar, perquè avui a Catalunya hi ha confiança en el nostre projecte polític, perquè el nostre projecte polític

és solvent, perquè tenim illusió i perquè la nostra actuació dóna garantia de futur als ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El president de la Generalitat no vol intervenir en la resposta? (*Pausa.*) Ho trobo lògic. Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

Un moment, un moment, si us plau, prestin atenció totes les senyores diputades i els senyors diputats. Per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes serà demà al matí, de vuit a nou del matí; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de deu; el termini per presentar les propostes transaccionals, de dos quarts de deu a dos quarts d'onze; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a tres quarts d'onze, i la sessió per al debat i votació de les propostes es reprendrà a les onze del matí.

Fins demà al matí, a les onze, es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.